LOVE STORY
Susan Kyle
După miezul nopții

Susan Kyle

După miezul nopţii

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 37-198 Bucureşti, ROMÂNIA

SUSAN KYLE
After Midnight
Copyright © Susan Kyle, 1993
All rights reserved

Traducere din limba engleză
AZALEEA BÂLTÂC
BOGDAN ŞTEFĂNESCU

Ediţia I

Copyright © 1995
RAO International Publishing Company S.A.
pentru versiunea în limba română

Coperta
DONE STAN

Tiparul executat de
ELSNERDRUCK
Berlin, Germania

Martie 1995

ISBN 973-9164-67-6

UNU

Seabrook Island era de multă vreme proprietatea comună a multora dintre cele mai vechi și mai prospere familii din Charleston. Fericiții proprietari ai acestei frumoase și selecte insule beneficiau, între altele, de un port de agrement, două terenuri de golf și un club particular. Dar, mai ales, ei își găseau un refugiu aici, departe de ritmul nebunesc al orașului din apropiere și al stațiunilor turistice locale.

Deși Nicole Seymour nu era milionară, numele de Seymour îi asigura intrarea în mediul plajelor particulare și, într-un fel, pacea și liniștea astfel cîștigate făceau mai mult decît toată averea pe care familia Seymour o avusese pînă atunci. Epuizată de eforturile depuse pentru Festivalul Spoleto și de organizarea galei de strîngere a fondurilor de finanțare a campaniei pentru realegerea fratelui ei, Nikki nu dorea decît să se bucure de cîteva după-amieze leneșe la soare.

Înalt și delicat, corpul ei egala în senzualitate ochii de un verde pur și curbura fermecător arcuită a buzelor.

Vrăjit, un comentator modern remarcase odată că ea scînteiază cînd e fericită și că, în ciuda staturii ei, are temperamentul strengăresc al unui spiriduș.

De altfel, cu părul negru și des care îi încadra ovalul gingaș al feței, chiar semăna cu un spiriduș. Dincolo de acest

chip frumos, se aflau o minte ageră și o reputație impecabilă. Cu toate că ceilalți o considerau prea prudentă și neîncrezătoare, Nikki știa că tocmai prin aceste calități reușea să fie o apreciată amfitrioană și parteneră a fratelui ei burlac, în obligațiile lui politice. Clayton era la fel de ambițios ca defunctul lor tată, iar Nikki jucase un rol important în succesul fiecăruia dintre ei.

Vremea era neobișnuit de răcoroasă pentru începutul lunii iunie, dar Nikki gusta tihna unei după-amieze la soare. Inspira cu nesaț aerul cu miros de mare și sînii ei delicați se înălțau și coborau ușor în ritmul respirației. Protejîndu-și ochii cu palma, urmărea sclipirea argintie a unui hidroavion care ateriza în apropierea casei ei, nu departe de fosta proprietate a familiei Settles. Nikki aflase că un petrolist din Houston cumpărase proprietatea pentru că se afla în vecinătatea fabricii de automobile pe care el o achiziționase recent. Nimeni nu știa multe despre Kane Lombard, dar Nikki îi observase iahtul pe o rampă în port și citise despre moartea violentă a soției și fiului său în Liban, cu puțin timp în urmă. Spre deosebire de clanul Seymour din Charleston, clanul Lombard din Houston și New York mai avea încă bani — acești bani fiind la originea sîngeroasei tragedii.

În timp ce zgomotul se stingea, Nikki se lăsă purtată pe aripile somnului. Cînd se trezi, soarele mai coborîse, deși era încă suficient de fierbinte pentru a-i arde pielea. Întinzîndu-și alene trupul, ea se ridică și, în vreme ce își strecura o rochie albă și fină peste costumul de baie verde cu auriu, privirea îi fu atrasă către malul apei. Se îndreptă spre balustradă să cerceteze oceanul. Ceva negru se întrezărea în valurile izbite de țărm. Se aplecă peste balcon să vadă mai bine. Era un cap. Un cap de om !

Fără să se mai gîndească ce face, se năpusti pe scări și apoi, în fugă, parcurse plaja. În adolescență urmase cursuri de prim-ajutor. Știa că nu e timp de pierdut. Inima i se zbătea nebunește în timp ce se apropia de plajă.

Aruncîndu-se în valurile înspumate, simți atingerea apei care îi învăluia gambele și marginile rochiei ; văzu că trupul izbit de valuri era al unui bărbat. Era masiv, musculos și foarte înalt, cu pielea bronzată și cu părul foarte negru. N-ar fi reușit niciodată să îl scoată la mal de una singură. Însă observă că, din fericire, nu-și pierduse cunoștința. Aplecîndu-se asupra-i, îi simți mușchii puternici ai brațelor contractîndu-se, în încercarea de a se tîrî afară din apă. O tuse violentă îi scutură trupul.

Îl ajută să iasă din valuri și apoi se opri să-și recapete suflul urmărindu-l în tot acest timp să vadă dacă are probleme respiratorii. Gîfîia îngrozitor, dar ritmul respirației era totuși constant. Ceva strălucі în nisip, chiar sub el. Ea se aplecă și-i ridică ceasul pe care, fără să se uite la el, îl strecură în buzunarul rochiei.

— Ușurel, îi spuse cu blîndețe, ajutîndu-l să se ridice în capul oaselor. Ce s-a întîmplat ?

— Lovit... capul... cred... Tusea îl zgudui din nou. O, Doamne !

Îi era foarte rău. Trupul i se chirci și vomită mai mult de trei litri de apă de mare. Ea îi vorbea încet, pe un ton liniștitor, și îi lua pulsul. Era rapid și respirația îi devenise deja regulată. După încă un minut se întinse pe spate și Nikki se aplecă deasupra lui să-l examineze cu atenție. Fruntea îi era brăzdată de o tăietură adîncă ce părea să necesite îngrijire imediată. Cu degete de profesionist, ea îi examină rana care se pierdea în părul des și negru.

— Deschideți ochii, vă rog !

El îi deschise și ea îi întîlni privirea cu un șoc de plăcere. Erau de un brun atît de închis, încît păreau negri. Era greu de stabilit mărimea pupilelor, așă că îi prinse obrazul în palme și îi întoarse fața către soare. Nu zărea nici un fel de diferență pe care ea, ca profan, să o poată distinge. Avea nevoie de un medic pentru un diagnostic exact, deși era aproape convinsă că greața îi fusese produsă de o comoție ușoară.

Atingerea feței lui și ochii pătrunzători o tulburau. Își retrase mîinile cu iuțeală și se dădu înapoi.

— Credeți că vă descurcați singur pînă chem o ambulanță ?

— Nu vreau ambulanță..., zise el cu hotărîre.

Tuși și reuși să se ridice din nou, crispat de durere. Își duse mîna la cap gemînd :

— Doamne, ce durere ! M-am lovit la cap. Asta îmi amintesc. Sprîncenele lui groase se uniră. Ciudat, nu-mi amintesc nimic altceva decît că era să mă înec dacă n-ajungeam la țărm. Nici nu mai știu cum mă cheamă !

Nikki rămase nemișcată. Era o minune că nu se înecase în starea în care se afla. S-ar fi putut întîmpla foarte ușor să fie dus de un curent neprielnic în larg.

— Crezi că poți să mergi ? îl întrebă hotărîndu-se brusc.

Dacă refuza ambulanța putea măcar să-i cheme un medic. Chad Holman era un vechi prieten al familiei și era internist. Ar fi venit dacă îl chema ; locuia la cîțiva pași mai încolo pe plajă.

— Cred că da...

Își păstra echilibrul cu mare greutate. Asta o puse pe gînduri.

— Să mergem atunci, spuse. O să te duc pînă acasă.

El o privi adînc în ochi și ea își simți întreg trupul cutremurîndu-se. Îi părea foarte cunoscut. Nu știa de unde, dar i se părea că îl cunoaște. Poate că îl văzuse la Festivalul Spoleto.

— Nu se poate să fi venit de departe, spuse el.

— Da, mi se pare logic. După ce o să te odihnești, probabil că-ți vei aminti cine ești. Cred că e normal să ai o amnezie temporară în urma unei lovituri la cap.

— Ești cumva soră medicală ?

— De ce nu medic ?

— De ce nu soră medicală ? îi întoarse el întrebarea, provocarea plutind în tonul și ochii lui întunecați.

Ea se prefăcu încîntată.

— Mie mi se pare că, oricum, ai să fii un pacient problemă. Hai să te ajut. Ah, de-am avea acum o roabă, suspină sub greutatea brațului său.

— Dacă te pregătești să faci comedie să nu cumva să renunți la slujba pe care o ai, spuse el cu greutate.

Vocea lui gravă era amuzată, în ciuda durerii chinuitoare. Se poticni pentru o clipă și își înăbuși o înjurătură. Se vedea că nu e obișnuit să fie vulnerabil, nu se plîngea deloc. Ea îl plăcea deja și murea de nerăbdare să afle cine e.

Nu era un vecin, cel puțin nici unul dintre cei pe care îi văzuse. Purta un costum de baie costisitor și părea prea în vîrstă pentru a fi student. Firele argintii din părul lui negru îi spuneau că se apropia de patruzeci de ani, oricum părea mai bătrîn decît Clayton.

Își strecură mîna în jurul spatelui său și-și simți degetele cuprinse de furnicături. Pielea lui catifelată era de un bronz măsliniu și sub ea mușchii se ghiceau fremătînd. Privirea îi căzu fără să vrea pe pieptul lat acoperit de o cantitate incredibilă de păr negru, cîrlionțat, ce se îngusta dinspre claviculă în jos, pierzîndu-se în slipul alb, ușor alunecat peste șoldurile înguste.

De multă vreme Nikki nu se mai simțise atrasă de un bărbat, și totuși nu-și putea dezlipi privirea de corpul aproape gol al acestui străin. În mod ciudat, îi părea cunoscut.

Greutatea lui îi apăsa umărul și era nevoie să-l țină de mînă ca să-și păstreze echilibrul. Deși era o mînă mare și nicidecum delicată, unghiile ovale erau deosebit de îngrijite. N-avea nici o altă podoabă, cu excepția ceasului pe care ea și-l strecurase în buzunar.

— Încetișor, spuse ea cu blîndețe.

— Sînt convins că în mod normal pot să merg singur, o asigură el în glumă.

— Nu m-am îndoit nici o clipă, îi răspunse ea. Acum pășește fără grabă. Ești rănit, asta-i tot. Sigur ți-e afectat echilibrul.

— Ești convinsă că nu te cheamă Florence ? Sau poate Pollyanna.

— Nu te comporți prea drăguț pentru cineva tocmai scuipat afară de ocean. Trebuie că i-ai lăsat un gust tare neplăcut.

El nu zîmbi, însă Nikki era convinsă că se stăpînise să nu rîdă.

— Poate că da.

— Simți cumva oboseală sau greață ? insistă ea.

— Doar amețeală.

Ea clătină din cap, mintea analizîndu-i repede toate posibilitățile.

— De fapt ești soră medicală sau nu ? întrebă brusc.

— Nu tocmai. Am urmat însă niște cursuri de prim-ajutor și, adăugă ea clipind strengărește, am ceva experiență cînd e vorba de balene eșuate. Apropo...

— Oprește-te aici cît încă ești în avantaj, o sfătui el. Doamne, ce durere de cap ! zise gemînd și ducîndu-și mîna liberă la cap.

Cu fiecare clipă, Nikki devenea din ce în ce mai neliniștită. Rănile la cap puteau fi periculoase și experiența nu-i permitea să aprecieze cazul.

El își coborî privirea și-i observă neliniștea. Se încruntă și mai tare.

— N-am de gînd să mă prăbușesc mort pe plajă, mormăi. Întotdeauna ți se citește pe față atît de ușor ?

— De fapt, mi s-a spus că am o față de sfinx, spuse ea fără să se gîndească.

Își ridică privirea spre ochii lui întunecați și se surprinse contemplîndu-i.

— Ai ochi verzi, Florence Nightingale*, o tachină el. Ochi verzi de pisică.

---

* Florence Nightingale (1820-1910), întemeietoarea corpului de surori medicale din Anglia, primul de acest fel din lume, care a primit botezul focului în timpul războiului din Crimeea (1854-1856) (n.tr.).

— Și zgîrii tot ca o pisică, așa că ai grijă, răspunse ea semețindu-se fără convingere.

— Punct marcat.

Brațul lui îi eliberă gîtul și reuși să facă ultimii pași pînă pe verandă cu propriile puteri. Se opri ținîndu-și capul în mîini și respiră rar cîteva momente. După ce se odihni suficient, ea îl ajută să intre în casă.

— Știu îndeajuns de bine să acord primul ajutor ca să-ți pot bandaja capul, îi comunică ea cu vioiciune. Îl ajută să se așeze pe un scaun în bucătărie. Dar în primul rînd am să îl sun pe Chad. E un prieten de-al nostru, adăugă ea fără să aducă vorba de Clayton.

— Ai de gînd să mă expui și altora ? se posomorî el.

— Să știi că e o idee. Te prezint drept sirenoi și vînd bilete la intrare.

Pe dinafară zîmbea, dar gîndurile i se derulau cu repeziciune. Rănile la cap erau periculoase și el fusese într-o stare foarte confuză. Era nevoie de consultul unui specialist și asta cît mai repede. Chad este medic, chiar unul foarte bun.

Ridică receptorul. Rezolvarea problemelor era specialitatea ei.

El o urmărea cu ochii mijiți. Siguranța ei îl uimea și nu se putu abține să nu arunce pe furiș încă o privire.

Nikki simți privirea, dar i-o înfruntă fără să-și întoarcă fața. Nu roși și nici nu se eschivă. De cînd divorțase de Miles, n-o prea interesau bărbații și, dacă uneori o mai cuprindea tristețea pentru cele întîmplate, nu lăsa trecutul să se amestece în viața ei.

— Alo ? răspunse o voce surprinsă dar cu un timbru plăcut.

— Chad ! Doamne, ce bine că ești acasă ! N-ai putea să dai o fugă pînă aici pentru cîteva clipe ? E la mine cineva care era cît pe ce să se înece, e rănit la cap și probabil că a suferit o comoție.

Îi descrise starea în care se afla străinul cînd îl descoperise și ce îngrijiri îi dăduse pînă atunci.

— În cinci minute sînt la tine. Cum se simte acum : dureri de cap, stare de vomă, pupile inegale, tulburări mentale... ?

Nikki transmise întrebările străinului.

El își plecă fruntea încruntîndu-se.

— Mă doare capul. Mi-e puțin greață, dar nu foarte tare.

Ea îi privi ochii, dar nici acum nu putu să se pronunțe dacă pupilele îi erau sau nu inegale. Vedea un singur lucru, că erau atît de întunecați, încît păreau negri. Și de cîte ori îi privea simțea un gol în stomac.

— Nu pot să-ți spun dacă sînt inegale pentru că ochii sînt foarte închiși la culoare, îi răspunse lui Chad. Îl doare capul și îi e puțin greață. Are mereu de făcut cîte o observație sarcastică, adăugă zîmbindu-i, așa că presupun că poți să-l consideri lucid. Nu sînt simptome care să indice o stare de șoc.

— Asta e bine. Pune-i o compresă rece pe rană și să stea liniștit. La revedere, spuse închizînd telefonul.

Nikki aduse trusa de prim ajutor și-i bandajă cu îndemînare fruntea. Avea o piele foarte bronzată și, cînd îl rugase să-i țină bandajul ca să-l poată lega, degetele lor se întîlniseră pentru o clipă. Are niște degete bătătorite, observă ea. În mod sigur nu aparțineau cuiva care lucrează într-un birou. Dar nici ale unui muncitor nu erau.

— O să te faci bine, îl liniști după ce terminase.

— Bineînțeles. Sînt sigur că în mod normal sînt un individ foarte rezistent. Își rezemase coatele pe masa curată din bucătărie ținîndu-și capul în palme. Îți petreci cumva viața salvînd străinii care-ți eșuează pe plajă ?

— De fapt, tu ești primul, replică ea. Dar dacă ar fi să mă iau după dimensiunile tale, mîine mă aștept la un transatlantic.

— Ha, ha, rîse el ostentativ.

— Ce-ai zice de o ceașcă de cafea aromată și înviorătoare ? îl întrebă ridicîndu-se s-o prepare.

— Cafeaua produce cancer, o încurajă el. Cred că am citit asta undeva chiar înainte să-mi cumpăr încă o cutie.

Îi zîmbi cu gura pînă la urechi în timp ce se agita să umple filtrul de cafea.

— Știu din sursă sigură că mai toate lucrurile din ziua de azi sînt mortale.

— Locuiești de mult aici ? o întrebă el cu aerul că vrea să converseze.

— Sînt cîțiva ani buni de cînd avem casa asta.

El rămase tăcut pentru cîteva clipe, apoi urmă :

— Avem ?

— Eu și cel care locuiește aici, se eschivă ea. Nu era înțelept ca un om cu totul străin să știe că e o femeie singură și independentă. El vine de obicei pe aici vineri seara, minți.

Era vineri, dar el nu păru să-și dea seama. Poate că nu știa ce zi e.

— Azi e vineri, adăugă pentru orice eventualitate. Prietenul meu e foarte drăguț, o să-ți placă. Îi aruncă o privire peste umăr. Îți mai e greață ? Ori somn ?

— N-am făcut comoție, spuse el apăsat. Nu știu cum, dar cred că aș recunoaște simptomele. Cred că am făcut o dată, mai demult.

Observă că privirea lui se oprise pe ferestrele care tocmai fuseseră reparate.

— Uraganul Hugo ne-a făcut o vizită, dar la noi a fost o nimica toată față de cît au avut de suferit cei din Charleston. N-am terminat încă reparațiile. Nu-i spuse cît de greu a fost să facă rost de bani. Chiar și cu salariul lui Clayton, abia au putut să facă față.

Se cocoță pe unul din scaunele de la bar, descoperindu-și picioarele lungi și goale. Cînd observă că el le privea cu insistență, își luă un aer sever.

El îi prinse privirea și zîmbi.

— Nu-ți face griji. Sînt absolut sigur că nu-mi plac femeile cu ochi verzi, o liniști.

Se așeză din nou pe scaun cu un oftat adînc. Cu o mișcare lenească a mîinii își mîngîia părul des de pe piept. Era de o virilitate agresivă și asta o tulbura. Nu putea să-și ascundă nervozitatea.

— Aș putea să-ți caut ceva de îmbrăcat, dacă dorești, spuse după un minut.

— Ar fi foarte bine. Prietenul tău își mai lasă cîte ceva pe aici, presupun.

Ea coborî ușurel de pe scaun.

— Cămașa s-ar putea să-ți fie cam strîmtă, dar sînt niște pantaloni cu elastic în talie care probabil că-ți vor fi buni. Mă întorc imediat.

Se repezi în dormitorul lui Clayton și luă cea mai mare cămașă pe care o avea. Mai alese și o pereche de pantaloni de golf care fuseseră ai tatălui ei și de care nu o lăsase inima să se despartă. Îi luă și pe aceștia.

Se întoarse cu hainele pentru musafir.

— La baie se ajunge pe acolo, îi arătă făcîndu-i semn cu capul înspre hol. A treia ușă la dreapta. Ai să găsești acolo aparat de ras, săpun și prosoape dacă vrei să te speli. Ți-e foame ?

— Cred că nu te-aș refuza.

— O să pregătesc totul și vei putea mînca după ce te examinează Chad.

El se ridică în picioare foarte încet și ezită o clipă în timp ce se răsucea spre ieșire. Lui Nikki i se păru imens și amenințător.

— Nu-mi amintesc nimic. Dar, dacă te ajută cu ceva, să știi că nu sînt un monstru. Sînt absolut sigur.

— Mă ajută, zîmbi ea.

— Sînt convins că nu-mi stă în fire să cer ajutor străinilor, adăugă el.

— Foarte bine. Mie nu-mi stă în fire să ofer ajutor străinilor. Bineînțeles că există un început...

— ...în toate, completă el.

Își făcu un duș și se rase, după care îmbrăcă hainele și se întoarse în bucătărie.

Era încă desculț, dar pantalonii îi erau buni. Cămașa lăsa să se vadă o musculatură care nu era în mod evident rezultatul unui îndelungat sedentarism. Arăta ca un atlet în formă. Nikki trebuia să facă eforturi ca să nu rămînă cu ochii pironiți asupra lui.

Tocmai se întorsese din baie și se așezase pe un scaun cînd se auzi zgomotul unei mașini.

Chad era un burlac trecut de patruzeci și cinci de ani, înalt și în formă, pe cale să devină om la casa lui. El și Nikki erau amici de multă vreme.

— Cine-i pacientul, tu sau tipul din bucătărie ? întrebă, privind peste umărul ei la silueta îndepărtată a individului care-și sorbea cafeaua. Tu arăți mai rău decît el.

— Tocmai am scăpat de pneumonie, spuse ea.

— Știu asta și încearcă să te menajezi. Cel puțin încearcă să nu te expui la frig, îi replică ferm. Hai să-ți vedem pacientul.

Se prezentă străinului, strîngîndu-i mîna, și apoi intră în rolul de profesionist politicos și competent. Descoperi ceea ce Nikki nu reușise : o mică diferență în dilatarea pupilelor.

— Comoție ușoară, zise Chad după un minut, punînd stetoscopul înapoi în geanta neagră. Cred că amnezia va trece în cîteva ore. Nu-ți face griji în privința asta. Cît despre rana de la cap, aș vrea să-ți faci o radiografie. O să aranjăm internarea pentru noaptea asta...

— Nu mă duc la spital, nici pentru radiografie, nici pentru altceva, spuse el liniștit, dar vocea îi devenise brusc autoritară. Părea un om obișnuit să dea ordine.

Chad ezită. Fluieră încetișor cu un aer îngrijorat.

— Știi cît de periculoasă poate să fie o comoție ?

— S-ar putea să mor. Dar nu cred că o să se întîmple.

— Nu pot să mă opun, îi spuse Chad lui Nikki. Dacă nu vrea să meargă la spital, trebuie să fie trezit din două în două

ore în noaptea asta. Poate să rămînă aici ca să-i urmărești tu starea ?

Ochii întunecați ai străinului se îngustară.

— Discută cu mine. Eu sînt cel care are comoție.

— Da, dar ea își va asuma întreaga răspundere, murmură Chad sec. Ești sigură că vrei s-o faci, Nikki ?

Ea își strînse buzele privindu-l pe bărbatul nervos de la masă.

— Sînt sigură, spuse.

Străinul își înălță o sprînceană. Ea îi zîmbi cu gura pînă la urechi.

— E în regulă, spuse Chad. Îl las în grija ta. Scoase niște cutii din geanta lui neagră și i le dădu lui Nikki. Dacă nu apar probleme în cursul nopții, mîine dimineață poate să ia o tabletă. Și dă-i să bea lichide diseară. Urmărește dacă îi e greață sau dacă își pierde cunoștința. În ambele cazuri cheamă ambulanța, la primul semn, apoi sună-mă pe mine.

— Mulțumesc, spuse scurt străinul.

Chad îi zîmbi :

— Nici o problemă. Am învățat-o pe Nikki tot ce trebuie în privința primului ajutor. Ești pe mîini bune. Dacă amnezia asta nu trece pînă mîine, probabil că va trebui să consulți un medic. Dacă nu vrei să fiu eu acela, spitalul dispune de cîțiva medici buni.

— Așa voi face. Nota de plată... ?

— Mai întîi pune-ți din nou creierul în funcțiune și abia pe urmă gîndește-te la bani, spuse Chad rîzînd. Asta e fapta mea bună pe ziua de azi. În copilărie am fost cercetaș.

— Nici nu ne îndoim, îl tachină Nikki în glumă. În orice caz, o să pun o vorbă bună ca să primești o insignă.

— Mersi. Nu-i nevoie să mă conduci. Sper să fie bine, adăugă.

După ce închise ușa din față, Nikki se întoarse la musafirul ce trebuia dădăcit.

— Îți faci griji în privința memoriei, nu-i așa ? îl întrebă ea direct. Îți vei reveni.

O urmărea încruntat în timp ce ea își făcea de lucru cu vasele și cratițele prin bucătărie.

— Sper că da. Îmi dau seama în ce situație te pun. Trebuie să am rude, prieteni...

— Astăzi mă ai pe mine. Din fericire pentru tine, nu am nimic de făcut și mă plictisesc de moarte. Îți pregătesc o omletă și, după ce mănînci și-ți bei cafeaua, te duci la culcare. Arăți groaznic.

— Și tu, îi răspunse descoperind cearcănele întunecate din jurul ochilor ei. Din ce cauză ?

— Am avut o pneumonie infecțioasă foarte gravă. Mi-am revenit, însă mai trebuie să treacă mult timp să mă pun bine pe picioare. Interesant, se amuză. N-am mai avut pneumonie de cînd m-am căsătorit prima oară...

Se opri brusc, amintindu-și de acea întîmplare și de cauzele care o provocaseră. Trebuia să fie mai precaută. N-avea nici un rost să dezvăluie unui străin un posibil subiect de bîrfă.

— Ești căsătorită ? întrebă el deodată. Cel cu care împarți căsuța este soțul tău ?

— Sînt divorțată, spuse fixîndu-l cu o privire de gheață. Și nu discut despre fostul meu soț. Niciodată.

El nu-i răspunse. O urmări cu un proaspăt interes în timp ce, întoarsă cu spatele, ea pregătea omleta. Nu-i mai puse nici o întrebare. Dar ar fi vrut să știe mai mult despre ea.

— Cum bei cafeaua ? întrebă Nikki în timp ce o turna în ceștile albe de porțelan masiv pe care le așeză apoi pe fața de masă imaculată.

— Cred că-mi place cu frișcă.

— Aș fi zis că ești genul de om care nu pune nimic în cafea, murmură ea amuzată.

— De ce ?

— Nu știu. Îmi pari neobișnuit de familiar, ca și cînd te-aș cunoaște. Dar știu că nu ne-am vorbit niciodată, spuse ea încet.

El înălță ușor din umeri :

— Poate că am o figură comună.

Sprîncenele ei se arcuiră :

— Cine, tu ?!

Îi răspunse cu un surîs :

— Mulțumesc.

Începu să-și soarbă cafeaua înainte ca ea să apuce să-i pună ceva în ea. Era reușită.

— Foarte bună, zise. Exact cît trebuie de tare.

— Mă pricep la cafea. E singura mea realizare, cu excepția omletelor.

— Ce mănîncă atunci bietul tău prieten ?

— De obicei mănîncă la restaurant sau la vreun expres, oricum nu stă prea mult pe acasă.

— Cu ce se ocupă ?

„Ai grijă !" se gîndi ea.

— Lucrează în domeniul energetic, ceea ce de fapt era adevărat. Făcea parte din Comitetul pentru Energie și Comerț.

— O, lucrează la o centrală electrică ?

— Nu chiar, se eschivă ea încercînd să ascundă cît de amuzată era la gîndul puterii pe care o avea respectivul comitet la nivel național.

— Și tu cu ce ocupi ?

— *Moi ?* rîse ea. Păi, eu sculptez.

— Ce sculptezi ?

— Oameni.

El făcu cu privirea un tur al camerei, dar singurele obiecte de artă detectabile erau vreo două gravuri pe perete.

— Îmi vînd lucrările direct din galerii, îi explică ea.

El se hotărî să se abțină de la orice comentariu în privința explicației ei venite la fix. Casa arăta ca o magazie de vechituri și cu siguranță își dădea și ea seama de asta. În mod evident, nu prea avea bani și trăia cu cineva și mai scăpătat decît ea. Înțelese că nu trebuie să o creadă pe cuvînt, fără să știe de ce.

— Ai vreo sculptură de-a ta pe aici ?

— Cred că am două busturi. Ți le arăt mai tîrziu, dacă vrei.

El gustă din omleta pusă în fața lui. Era o rețetă spaniolă, cu ardei, ceapă și salsa.

— Omleta asta e foarte bună !

— Mersi.

Se uită la fața lui. Era palidă și numai cu mari eforturi reușea să-și țină ochii deschiși.

— Ți-e somn.

— Da. Nu-mi dau seama de unde știu, dar sînt convins că n-am prea dormit bine în ultimul timp.

— Din cauza unei femei ? întrebă ea ca o expertă.

El se încruntă :

— Nu știu. Probabil.

Își înălță privirea.

— Nu pot să rămîn aici.

— Unde vrei să pleci ? îl aduse ea cu picioarele pe pămînt. Nu te poți plimba pe plajă toată noaptea. Te vor aresta cei de la serviciul de pază crezînd că ești un vagabond. Îți amintești unde stai ?

— Nici măcar nu-mi amintesc cum mă cheamă, recunoscu stînjenit. Nici nu-ți poți imagina cîtă nesiguranță îți dă asta.

— Poate că într-un fel pot.

Îi zîmbi.

— Termină de mîncat, îi spuse cu o mișcare a capului, și apoi îți voi arăta camera de oaspeți.

Nu realizase cît era de obosit pînă cînd, după ce își terminase excelenta omletă și își băuse cafeaua, ea îl conduse în dormitorul pentru oaspeți, o încăpere drăguță și confortabilă. Cearșafurile curate lăsau să se vadă o plapumă superbă ce te îmbia să te înveleși în ea.

— Ți-am pus costumul de baie în uscător cînd mîncai omleta. Îmi pare rău, dar nu am nici o pijama pe măsura ta.

— Nici o problemă, o să dorm în slip, îi răspunse.

Privi în jur în vreme ce ea era plecată să-i aducă slipul. Ferestrele erau acoperite cu draperii, mobila era veche și de bun gust, cu un pat cu tăblii.

Ea se înapoie un minut mai tîrziu. Îi întinse slipul zîmbind.

— Mă întorc să văd cum îți merge, peste vreo două ore, zise ea. Mai ai nevoie de ceva ?

El clătină din cap.

— Îți mulțumesc, îi spuse cu sinceritate. Nu-mi amintesc nimic, dar sînt absolut sigur că nu violez femei și nici maniac nu sînt.

— Sînt încîntată să aflu, spuse ea prefăcîndu-se serioasă. N-aș vrea să fiu subiectul unui film de acțiune.

El izbucni în rîs. Îi făcea plăcere rîsul lui, plin și pătrunzător.

Semăna foarte tare cu fostul ei soț cînd rîdea. Zîmbetul îi dispăru de pe față și, doar pentru o clipă, zbuciumul ei interior răzbătu la suprafață.

— Ciripește dacă te simți rău, îi spuse încrucișîndu-și brațele pe piept, în timp ce se retrăgea spre ușă.

— Sigur că da.

O privi pe sub pleoape, în vreme ce ieșea, convins că în spatele măștii ei de spiriduș ascundea coșmaruri. Se întrebă de ce.

Exact două ore mai tîrziu, Nikki deschise ușa dormitorului de oaspeți și se opri în prag, privindu-l. Se dezvelise în somn și se întinsese pe tot patul într-o totală uitare de sine.

Părul nu-l făcea dizgrațios și mai ales cel care îi împodobea pieptul, în cîrlionți deși și întunecați, devenind apoi o fîșie îngustă care îi străbătea trupul și se pierdea dincolo de marginea minusculului slip de baie. Picioarele lui erau puternice și musculoase, foarte bronzate și acoperite de aceeași cantitate de păr ca și brațele bine proporționate.

Dezbrăcat, era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Îi privea trupul și se gîndea, cu un fior de plăcere, cum s-ar simți să stea dezbrăcată în brațele lui.

Se îndreptă sprintenă către pat și îl scutură ușurel.

Deschise ochii fără să vadă nimic.

— Christy, făcu el.

Exista deci o femeie în viața lui. N-o surprindea deloc. Dar, foarte ciudat, se simțea dezamăgită.

— Cum te simți ? îl întrebă.

Clipi repede și păru să revină pe pământ.

— Mă doare capul, îi spuse încruntîndu-se.

— Tare ?

— Nu. Doar o simplă durere de cap. Și, ca să nu mă mai întrebi, să știi că nu mi-e greață.

— OK, îi zîmbi. Atunci culcă-te la loc.

Îi prinse mîna.

— Te rog să nu mi-o iei în nume de rău, dar n-ar fi mai ușor să mă supraveghezi stînd aici ? E un pat al naibii de încăpător și, în ceea ce mă privește, n-ai de ce să te temi.

Își simți inima tresăltînd.

— N-ar fi o mișcare înțeleaptă.

— Atunci apropie fotoliul acela de pat și ghemuiește-te în el.

Nu părea speriat. Dar poate că era. Nu-și amintea cine e, de unde vine și un medic îi spusese că ar putea chiar să moară în timpul nopții.

— Îmi aduc o pătură. Aici e cald, dar nopțile sînt răcoroase uneori.

El îi surîse. Nu-i nici un motiv să fie speriat, își spuse. Dar ea părea atît de fragilă, plăpîndă. Îl supăra gîndul că ea își va pierde noaptea de somn din cauza lui.

Trebuia să se fi dus la spital, se gîndi el, însă era absolut sigur că nu putea suferi spitalele. Dacă ar putea cel puțin să-și amintească de ce...

Ea se întoarse. Se înveli într-un halat și după ce trase fotoliul lîngă pat, se ghemui în el. Ținea în mînă un mic ceas de voiaj pe care îl așeză pe noptieră.

— Dacă aținesc, nu se întîmplă nimic, spuse pe un ton sec.

El îi studie conturul oval și delicat al feței cu o ciudată încîntare.

— O să mori de cald în chestia aia.

Ridică din umeri.

— Nici chiar așa. Sînt sensibilă la frig și, dacă nu am grijă, va fi foarte greu să mă refac.

— Pot să stau eu în fotoliu și să dormi tu în pat, se oferi el.

— Nu fi prostuț, îi spuse zîmbindu-i cu blîndețe. Culcă-te acum.

El se culcă pe spate și închise ochii. Era convins că nimeni nu se mai agitase atîta pentru el de pe vremea cînd era copil. Ațipi într-un minut.

Se luminase de ziuă. Nikki se simțea vlăguită, dar oaspetele ei era cufundat într-un somn adînc. Era convinsă că-și va reveni. Îl trezi totuși, ca să fie sigură că era la fel de bine cum părea în somn.

Se aplecă peste el și-l atinse pe piept. În timpul nopții îl scuturase doar ușurel de umăr ca să-l trezească, dar acum își lăsă degetele să se miște în voie.

Efectul fu imediat și surprinzător. Își ținu respirația în vreme ce ea îl mîngîia și trupul i se arcui gemînd ușor.

Își trase repede mîna înapoi și rămase nemișcată. Se zvîrcoli, încruntat. Dar, după un minut, trupul i se destinse din nou și respirația îi deveni regulată.

Ușurată, Nikki se strecură afară din cameră, închizînd încetișor ușa în urma ei. Mai avea vreo două ore de somn pînă cînd trebuia să pregătească micul dejun.

DOI

În următoarele două ore Nikki dormi agitată, urmărită și în somn de imaginea oaspetelui său întins pe pat, într-o totală uitare de sine. Se trezi cu greu când auzi soneria ceasului potrivit de ea la culcare.

Se duse la baie, se spălă pe dinți, își aranjă părul și aruncă pe ea o rochie de plajă de culoare albastră. O privire aruncată în camera oaspetelui o liniști: respirația lui era normală. Închise la loc ușa și coborî în spălătorie să pună la spălat un rînd de haine. Luînd în mînă rochia cu care fusese pe plajă în ziua precedentă, un ceas căzu din buzunar.

Îl cercetă curioasă. Era un Rolex. Îl răsuci pe toate părțile, mirată că nu-l remarcase de la început. Oaspetele ei trebuia să fie un om foarte prosper ca să-și permită un asemenea ceas. Îl puse pe un raft și porni mașina după care se duse în bucătărie, desculță ca de obicei, ca să pregătească micul dejun. Ce bine că avea o mulțime de provizii, se gîndi ea. Judecînd după mărimea și conformația sa, bărbatul care dormea în camera de oaspeți avea un apetit uriaș.

Tocmai terminase de făcut o porție de ouă jumări pe post de garnitură pentru cîrnați și o ruladă dulce, cînd el intră în camera de zi. Reușea totuși să pară elegant chiar cu pantaloni de căpătat și cămașa care nu-l cuprindea peste piept.

Nu părea să se simtă în apele lui ; era ușor amețit și mai avea dureri de cap.

— Te simți mai bine ? îl întrebă ea de cum îl zări.

El se încruntă.

— Mă simt la fel de sfîrșit ca după o petrecere plicticoasă. În rest, mă descurc.

Nikki nu sesiza la el nici un accent deosebit, deși o ușoară tărăgănare a cuvintelor era perceptibilă. Însă nu avea accent de Charleston, se gîndi ea ; și ea era cea mai în măsură să știe, deoarece nici accentul ei nu prea semăna cu cel din zonă.

— Ce-ai spune de niște cafea ? îl întrebă ea.

Sprîncenele lui se arcuiră.

— Ai o fixație cu cafeaua ? De cîte ori ne vedem, îmi oferi una.

Ea zîmbi amuzată.

— Se spune că panaceul universal în Anglia este ceaiul. Aici este cafeaua. Dar am și niște aspirină, dacă îți trebuie, adăugă ea.

— Mi-ar face bine vreo două, mersi. Nu-mi explodează capul de durere, însă tot mai simt ceva.

Nikki căută aspirina în timp ce el se așeză la masă și turnă cafea în cești. Frișca și zahărul erau deja așezate la îndemînă, dar ea observă că astăzi nu pusese nimic în cafea. Se strîmbă cînd zări zaharnița ciobită. Fusese o piesă foarte frumoasă, din porțelan de Haviland, cu un model foarte îndrăgit de răposata ei mamă. Era o rămășiță a vremurilor de odinioară, trebuia să o arunce de mult. Dar lui Nikki îi era greu să renunțe la genul ăsta de obiecte.

Văzu că oaspetele ei studia zaharnița și îl observă cum agita două tablete în palma mîinii lui mari. Apoi le înghiți cu cafea neagră.

— Pariez că ești un băutor de whisky simplu, cinstit și cu tendință de a asculta de semnele zodiacului.

— Ce ?!

— E doar un obicei de-al meu să observ modul cum beau oamenii cafeaua, continuă cu un zîmbet larg. Ție îți place cafeaua neagră, fără arome, nimic deosebit. Mie îmi place cu frișcă și mult zahăr ; vezi, deci, cafeaua mea are nevoie de companie, adăugă ea hîtru. Înseamnă că îmi plac oamenii.

— Asta ce spune despre mine ?

— Ție nu-ți plac oamenii, zise și se așeză așteptînd să fie contrazisă.

Dar el nu o făcu. Privirea lui încruntată era îndreptată spre cafea. Dar nu realiză asta ; nu era conștient de acest lucru.

— Tot nu-ți amintești nimic ? îl întrebă ea direct, cu îngrijorare.

— Îmi amintesc cum m-am lovit la cap, începu el încet, prudent.

Ochii erau foarte atenți cînd o priveau acum. Își amintise mai multe despre accident. Acum știa cine e, dar nu avea de gînd să-i spună.

În mod evident, ea era o femeie căreia îi lipseau banii, și un bărbat în situația lui nu-și putea permite să fie prea vulnerabil. Întîlnise prea mulți oameni în trecut cărora le păsa mai mult de bani decît de el însuși. Pe Nikki o găsea atrăgătoare ; chiar prea atrăgătoare așa cum era îmbrăcată, într-o rochie de plajă albastră, foarte scurtă, lăsînd dezgolite picioarele lungi și bronzate și subliniind, fără ostentație totuși, curbura fermă și ispititoare a sînilor. Își impuse să-și întoarcă privirea.

— Cum te-ai lovit ? insistă ea cu blîndețe.

— Înotam. Ieșisem prea departe în larg, adăugă el cu o nuanță de regret în glas. Cred că am fost cam imprudent. Un hidroavion a trecut prea aproape de mine. De-abia am reușit să mă feresc, însă valul siajului m-a aruncat pe niște stînci. Îmi amintesc doar că nu reușeam să-mi recapăt răsuflarea, apoi — întuneric. Probabil că am fost adus încoace de curent. Mare minune că nu m-am înecat.

— Așa e, curentul submarin poate fi mortal, zise ea, amintindu-și niște incidente din zilele anterioare. Trebuie că îngerul tău păzitor ți-a fost aproape.

— Crezi că există îngeri ? întrebă el rîzînd cinic. Dacă există, nu m-au binecuvîntat prea mult cu prezența în viața mea.

— Deci ți-ai amintit, nu-i așa ? insistă ea.

— Mi-am amintit cîteva lucruri, mărturisi el. Nu prea multe.

Își căută ceasul și se încruntă. Parcă avusese un ceas cînd intrase în apă. Un ceas de scafandru.

— Ah, aproape că am uitat, sări Nikki în picioare și se întinse să ia ceva de pe un raft de lîngă sobă, scoțînd la iveală ceasul pe care-l căuta. Ți-a căzut de pe mînă cînd te-am găsit. L-am pus în buzunarul rochiei și am uitat de el pînă azi-dimineață, cînd am vrut să pun rochia la spălat. Bine că nu l-am spălat, rîse ea. Cum reușești să afli cît e ora cu o ciudățenie ca asta ?

Nu știa cum arată un ceas de scafandru. Oare înseamnă că nu-și dădea seama cît e de scump ?

Îi luă ceasul din mînă.

— Mulțumesc, îi spuse el încet.

— Mai merge, nu-i așa ? îl întrebă ea într-o doară în timp ce mînca. Nu știam că se fac și ceasuri care nu se strică în apă.

— E un ceas de scafandru, o informă el și așteptă să-i vadă reacția.

— Așa deci. Faci scufundări ? îl întrebă ea înviorată.

Se scufunda uneori, cînd nu naviga cu iahtul. Nu voia însă să aducă vorba despre asta.

— Uneori, zise el.

— Am vrut să învăț și eu, dar mi-e prea frică să stau mult timp sub apă. Însă îmi place să locuiesc pe malul oceanului, mai ales într-un loc ca acesta. Avem terenuri de golf și de tenis și un port de agrement în apropiere... ce este ?

— Casa asta e proprietatea bărbatului cu care trăiești ?

Îi prinse privirea cu care o urmărea și o descifră corect. Ceasul nu era unul ieftin și părea să-și fi amintit mai multe decît ar fi vrut ca ea să știe. O credea o profitoare oarecare, nu-i așa ? Avea de gînd să se distreze puțin pe seama acestui gînd al lui.

— Da, e a lui... se răzgîndi apoi brusc, nevrînd să se trădeze ; îi era prea cunoscută fața lui, mai ales în dimineața aceasta. Mă lasă să stau aici de cîte ori vreau.

Bărbatul își aruncă privirea asupra lucrurilor din încăpere, apoi din nou asupra ei. Expresia feței spunea despre ce gîndea mai mult decît o carte întreagă.

El rămase tăcut. Se concentră asupra mîncării pregătite de Nikki. Privirea sa întunecată alunecă din nou asupra frumosului ei chip și ochii i se îngustară.

— Cum ți-a spus medicul ? „Nikki" ? o întrebă el curios.

— Da, Nikki, răspunse ea. Chiar dacă auzise de numele ei de familie, porecla o cunoșteau doar rudele și prietenii foarte apropiați. Dar de numele tău îți aduci aminte ?

O privi cu atenție, gînditor, pendulînd între a-i spune adevărul și a o minți. Era evident că ea nu era de prin partea locului, ci doar venea din cînd în cînd în casa prietenului ei. El locuia de cealaltă parte a golfului și era nou-venit în locul acesta. Era puțin probabil ca ea să afle vreodată cine e chiar dacă s-ar fi prezentat cu numele său adevărat. Nu era implicat în viața publică. La venitul pe care îl avea, merita să se comporte astfel.

Rîse de propriile sale temeri. Femeia din fața lui probabil că nici nu știa ce înseamnă un consiliu de administrație.

— Da, mă cheamă McKane, zise el fără să se jeneze. Dar de obicei mi se spune Kane.

Din fericire, Nikki se uita în acel moment în ceașca cu cafea. Așa se explica deci cum de avea un Rolex atît de scump. Nu lăsă să se vadă, însă fu cuprinsă de panică. Figura lui cunoscută, pe care nu știa pînă atunci de unde s-o ia, îi țîșni brusc din memorie. Îi știa numele prea bine și acum își amintea și unde mai văzuse acet chip : revista „Forbes".

Kane Lombard ducea o viață retrasă, aproape la fel cu cea a unui pustnic, iar o fotografie de-a lui publicată era o raritate pentru cineva care avea atîta succes în afaceri.

Nikki mai știa și că fratele ei tocmai avusese o controversă cu Kane într-o problemă de protecție a mediului, în Charleston. Lombard, era sigură de asta, îl susținea pe principalul contracandidat republican la scaunul de parlamentar al fratelui ei, Clayton.

Mintea ei lucra cu repeziciune. Nu putea să-l lase să-i descopere identitatea acum. Petrecuseră o noapte împreună, chiar dacă într-un mod cu totul inocent. Făcută publică, o astfel de picanterie nu i-ar fi ajutat prea mult lui Clayton în alegeri. Problemele de morală erau încă suficient de importante ca să facă sau să desfacă o carieră de politician. Și Lombard lucra pentru adversari.

Degetele i se încleștară în jurul cești de cafea și își ridică ochii cu o expresie studiată. Totul va fi în ordine, trebuie. Nu avea decît să-l scoată din casă cu binișorul, fără să-i dea impresia că știe cine este. Din moment ce Kane nu umbla prin aceleași cercuri ca și Clayton și ea, erau puține șanse ca ei să se mai întîlnească vreodată.

— E un nume frumos. Îmi place. Îi zîmbi ca și cum, într-adevăr, numele nu-i spunea nimic. Ți-ai amintit tot, nu-i așa ? adăugă ea.

— Da. În special schiul unui hidroavion care se apropie în viteză.

Ea zîmbi.

— Mă bucur. Trebuie să fi fost înspăimîntător.

— Într-un fel.

Buzele sale ferme se lărgiră într-un zîmbet.

— Îți mulțumesc că ai avut grijă de mine, adăugă el. A fost periculos să faci asta cu cineva total necunoscut.

— O, e un obicei de-al meu să culeg străini pe jumătate înecați de pe plajă, zise ea pe un ton vioi. Dar data viitoare cînd mergi să înoți, ai putea să fii mai atent la hidroavioane în eventualitatea că eu nu sînt acolo.

— Așa voi face.

El își termină cafeaua și se ridică fără prea mare tragere de inimă, după cum i se păru ei.

— Îți voi înapoia hainele prietenului tău. Îți mulțumesc pentru ele.

— Te pot duce pînă acasă, dacă locuiești prin apropiere, se oferi ea, deși știa foarte bine că el nu ar fi riscat să-i dea adresa.

Acum gîndurile i se citeau limpede pe față.

Îi era teamă ca ea să nu-l vîneze pentru bani. Pe ea însă ar fi amuzat-o teribil această idee.

— Nu, mulțumesc, zise el repede și zîmbi pentru a mai îndulci refuzul. O să merg pe jos, ori cu autostopul, dacă văd vreo patrulă a celor de la pază. Ai fost foarte amabilă. Ochii ei aveau o strălucire ageră. Sper să mă pot achita de această datorie cîndva.

— O, nu-i nevoie, îl asigură ea, rămînînd în picioare. Nu e oare o datorie a noastră a tuturor să ne ajutăm unul pe celălalt la nevoie ?

El îi privi mîinile subțiri și îngrijite.

— Sînt convinsă că și tu ai face la fel dacă aș avea nevoie de ajutorul tău, în orice situație.

Ultima înțepătură era menită să-l zăpăcească, dar nu reuși. Ea privi în sus, ca un drăcușor, și el o urmări cu un zîmbet ironic și ușor îngăduitor.

— Desigur că te-aș ajuta, o asigură. Dar din nou era vigilent, gata să descopere capcanele, chiar dacă ochii i se plimbau tăcuți și îndrăzneți peste liniile fin arcuite ale trupului ei.

— Mă bucur că te-am cunoscut, adăugă ea.

— Și eu.

Îi mai aruncă o ultimă privire visătoare, apreciativă, și se îndepărtă spre ușă cu pași mari, hotărîți. Pășea de parcă nu-i stătea nimic în cale, și ea îl invidia pentru această siguranță

de sine. Și ea avea această siguranță de sine, pînă la un punct, dar, într-o dispută de durată, el nu era ușor de învins.

Casa întortocheată, plină de ascunzișuri, unde locuia Kane era în aceeași condiție perfectă ca atunci cînd plecase. Femeia de serviciu fusese acolo în permanență, dar părea că nu-și dă seama dacă lipsise sau nu. Înțelese că nu exista vreo ființă care să observe dacă trăia sau dacă murise.

Se mustră pentru acest gînd cinic. La anumite intervale de timp femeile erau înnebunite după el. Avea o amantă care încerca în felul său să-l răsplătească pentru cadourile scumpe pe care i le dădea cu o afecțiune neglijentă. Dar nimănui nu-i păsa de el așa cum o făcuse fiul său.

Închise ochii încercînd să nu își amintească imaginea cumplită a băiatului, așa cum îl văzuse ultima dată.

Un portret al băiatului și al răposatei sale soții se afla pe noptieră. Îl privi, revăzîndu-l pe David pe cînd era un băiat minunat de șapte ani, avînd zîmbetul și părul moale ale mamei. Deși el și soția lui, Evelyn, nu fuseseră împreună în timpul celor zece ani de căsnicie, fiul lor, David, fusese iubit și răsfățat de amîndoi. Pa amîndoi îi lua în așa-numitele călătorii de afaceri de rutină. Își propusese să controleze tratativele pe care unul din avocații săi le ducea cu un ministru al petrolului dintr-un alt stat arab.

În ultimul timp nu avusese loc nici un incident în Beirut ; astfel, Kane își luase familia acolo, propunîndu-și ca apoi să zboare împreună la Paris, unde să petreacă o mică vacanță. Dar nu a mai apucat să ajungă la Paris ; tragedia se desfășură rapid. El și familia sa au fost victimele nevinovate ale unui schimb de focuri între două grupuri de rebeli care luptau pentru supremație pe străzile Beirutului, în Liban.

Avea puternice procese de conștiință pentru cele întîmplate, dar timpul îi mai ostoise rana.

Salvarea lui a fost noua fabrică de echipamente auto, dintr-o suburbie industrială a Charlestonului. Plănuită cu mult înainte

de moartea familiei lui, lucrul la ea începuse chiar în timp ce îi înmormînta. Ea îi menținea acum echilibrul psihic.

Își puse un tricou și un șort, așezînd alene îmbrăcămintea împrumutată în coșul de rufe pentru a fi spălată înainte de a o înapoia. Îi veni în minte ochii de un verde strălucitor ai lui Nikki și îl făcură să zîmbească. Era așa de tînără, se gîndi el, și probabil o zăpăcită.

Pentru o clipă numai, își permise să-l invidieze pe iubitul ei. Ea avea un corp frumos, delicat și atrăgător. Dar el o avea pe Christy, cînd simțea nevoia disperată de a fi cu o femeie, și în viața lui nu putea exista permanent o femeie. Chris o știa și nu aștepta mare lucru din partea lui.

Ridică receptorul și formă numărul de la fabrica din Charleston. Își spuse că avea iar nevoie de ceva cu care să-și ocupe mintea. Directorul fabricii era plecat, dar vorbi cu un subaltern și i se făcu neîntîrziat o schiță a rapoartelor de lucru din ultimele două zile.

Chiar înainte de plecarea la birourile din Charleston, sună din nou la fabrică.

— Fă-mi legătura cu Will Jurkins, te rog, spuse el direct secretarei.

— Da, domnule, zise ea.

După un minut, o voce șoptită se auzi la capătul firului :

— Cum e în vacanță, domnule Lombard ? întrebă noul șef al Departamentului de Evacuare a Deșeurilor.

— Pînă acum bine, zise Kane nepăsător. Aș vrea să știu de ce ai pus capăt contractului cu „C.W.C." privind deșeurile de pe coastă.

Urmă o pauză ; la celălalt capăt al firului, Jurkins își șterse fruntea de sudoare și zise :

— Ei bine... am fost nevoit s-o fac.

— De ce ?

— Cred că v-am explicat, domnule Lombard, că am depistat discrepanțe, neconcordanțe în facturile lor.

— Nu-mi amintesc să fi discutat despre așa ceva.

— Domnule Lombard, începu el conciliant, sînteți un om ocupat. Nu puteți face față tuturor mărunțișurilor dintr-o fabrică de mărimea acesteia. Dumneavoastră sînteți membru în consiliul director a trei mari corporații în afară de aceasta, în consiliul de administrație a două colegii ; faceți parte din organizații comerciale pe care le și conduceți. Cum ar fi posibil să studiați toate mărunțișurile zilnice de aici ?

Kane respiră adînc pentru a-și potoli mînia. Nu-i plăcu tonul lui Jurkins. Era prea proaspăt numit în acea funcție și totuși avea dreptate.

— Adevărat, nu am timp să supraveghez fiecare fațetă a tuturor operațiilor. În mod obișnuit, asta ar fi treaba lui Ed Nelson.

— Da, domnule, asta o știu și eu. Dar domnul Nelson a avut pietre la rinichi și a trebuit să se opereze. E cam slăbit acum. Nu înseamnă că nu mai face față situației ; încă poate controla situația aici.

Kane se calmă, Jurkins era șeful Departamentului de Evacuare a Deșeurilor. Trebuia să aibă încredere în el, pentru ca acesta să își facă treaba cît mai bine.

— În regulă. Cu cine ai înlocuit contractul anterior ?

— Am găsit o companie foarte serioasă, domnule Lombard, își asigură el șeful. Chiar foarte serioasă. De fapt, două din companiile locale cu capital comun din branșă o folosesc. Este vorba de Compania „Burke".

— „Burke" ?

— Nu sînt atît de cunoscuți ca cea anterioară, domnule. Sînt o companie tînără, dar foarte energică. Și nici nu sînt extrem de costisitori.

Pe Kane începu să-l doară capul.

— Bine, Jurkins. Continuă și demarează acest nou contract. O să ai aprobarea mea, dacă întîmpini greutăți, zise el. Numai asigură-te că ei sînt cei potriviți. Acum dă-mi-o iar pe Jenny.

— Da, domnule. Concediu plăcut și nu vă faceți probleme. Totul e în regulă !

Kane mormăi ceva și aștepta legătura cu Jenny. Voia ca Jenny să-i trimită un fax cu niște devize ale unor contracte și corespondența.

Pe cînd Kane își analiza viitoarea mișcare, Will Jurkins oftă îndelung, ușurat, aruncîndu-și peste cap părul transpirat și uitîndu-se îngrijorat la omul dinaintea sa.

— Asta da „convorbire", îi spuse el omului. Domnul Lombard voia să știe de ce eu i-am contactat pe cei de la „Burke" în locul companiei „C.W.C.", cu care aveam un contract înainte.

— Cîștigi destul din tîrgul ăsta ca să merite riscul, veni replica laconică a celuilalt. Și ai mers prea departe ca să mai poți ieși din horă. Doar nu vrei să intri-n pușcărie, Will, nu ?

— Nu, zise Jurkins cu greutate. Dar ești sigur că nu mi se poate întîmpla așa ceva pentru ce am făcut ? Domnul Lombard nu știe că „Burke" este fratele răposatei mele soții... Nu o să dai la iveală asta, nu ? Și eu aș putea, bineînțeles, să le spun totul despre tine, adăugă el iar.

— Și cine te-ar crede ?

Rîse cînd văzu îngrijorarea complicelui său.

— Te rog să nu-ți faci probleme. Știu bine ce fac.

Îi strecură lui Jurkins un teanc considerabil de note de plată, avînd grijă să nu fie văzut :

— Asta ar mai trebui să-ți reducă din temeri.

Jurkins făcu o grimasă în timp ce calcula sumele de bani și își strecură rapid teancul în buzunare. Avea nevoie și de alte venituri pentru a-și putea ajuta familia, dar îi venea tare greu să procedeze așa.

Clayton Seymour micșoră lista de serviciu a reprezentanților democratici în favoarea unei facturi privind ratele la posturile de televiziune prin cablu. El și comisia lui legislativă, fără a-i mai lua în considerație pe cei de la Serviciul Personal, îi ajutau pe prietenii lui și minoritatea parlamentară să adune destui reprezentanți pentru un vot decisiv în această chestiune. Dar între timp parcă nu mai vedea nimic.

Se uită pe fereastră în zare și, fiind în Washington D.C., își dorea să fie acasă, în Charleston, și să pescuiască. Își păstra numai două sedii districtuale, în timp ce majoritatea celorlalți parlamentari aveau între două și opt sedii.

Acasă, în Carolina de Sud, fiecare sediu avea personal atît cu normă întreagă, cît și cu jumătate de normă, care putea rezolva cererile alegătorilor. În plus, pe lîngă comitetul legislativ instituțional și cel legat de Serviciul Personal, numise o comisie electorală la sediul lui din Washington. Părea că avea o mulțime de funcționari pe statul de plată, dar, de fapt, numai cîțiva erau cu adevărat implicați și aceștia erau specialiști de înaltă calificare.

În timpul îndeplinirii mandatului se încadrase bugetul acordat. Era unul din multele aspecte ale activității lui politice. În plus deținea o anumită poziție în Comitetul Energiei și Comerțului, ca și cel privind anumite strategii. Muncea între douăsprezece și paisprezece ore pe zi și cîteodată se simțea jignit cînd cineva spunea că membrii Congresului erau niște trîntori bine plătiți. El nu avea timp de trîndăvit. În următoarea sesiune a Congresului, mai mult de unsprezece mii de chestiuni legislative urmau să fie introduse. Dacă va fi reales, și trebuie să gîndească pozitiv, *cînd* va fi reales, va munci și mai mult.

Cel mai important dintre consilierii săi, care se ocupa de personal și alegători, Derrie Keller, bătu la ușă și o deschise în același timp. Era înaltă și drăguță, cu părul moale, blond, ochii albaștri și un zîmbet plăcut. Toată lumea era amabilă cu ea pentru că ea însăși avea o atitudine foarte binevoitoare. Clayton o plăcea pentru mintea ei ageră și pentru eficacitatea acțiunilor ei. Știa să fie dură cînd trebuia. Se ocupa de Serviciul Personal din ambele sedii districtuale.

— O, Derrie, zise el cu un oftat adînc de suferință. Iar mă îngropi în lucrări.

Ea făcu o grimasă.

— Hai să ne așezăm întîi, ca să ne putem ocupa de ele cum trebuie !

— Dacă mă așez, trei senatori și un ziarist vor apărea și vor sta pe capul meu, o asigură el.

Se așeză pe scaunul lui. Era un bărbat bine, înalt, cu părul negru, ochi albaștri și un zîmbet perfect.

Femeile îl iubeau, se gîndi Derrie, mai ales o anume avocată foarte bine plătită, pe nume Bett Watts. Aceasta avea mereu treabă pe acolo. Bett era politicoasă și prietenoasă cu aproape toată lumea din birouri, cu excepția lui Derrie, pe care o vedea ca avînd prea mare influență asupra lui Clayton.

— Ai adormit acolo ? zise el nerăbdător.

— Scuză-mă.

Îi puse scrisorile pe birou.

— Vrei o cafea ?

— Nu ai cum să-mi aduci o cafea, zise el absent. Ești unul din acei foarte bine plătiți funcționari publici din domeniul administrativ. Dacă o vei face totuși, sindicatele celor care muncesc în secretariat vor face scandal și mă vor sacrifica pe peluza Casei Albe.

Știa discursul pe de rost. Zîmbi numai.

— Frișcă și zahăr ?

— Da, te rog, îi răspunse el cu un zîmbet forțat.

— Poftim, îi zise ea, un minut mai tîrziu, venind cu două cești aburinde.

Își puse ceașca cu cafea jos și se așeză în scaunul din fața biroului, așteptînd cu blocnotesul și stiloul în mînă.

— Mulțumesc.

El analiză un alt proiect de lege ce urma să fie votat în curînd.

— Avem alte treburi pe ziua de azi, Derrie. Va trebui să trimiți pe cineva să facă muncă de teren.

— Legea asta are legătură cu vechiul proiect de lege privind cultivarea pădurii și reaprobarea legii privind speciile pe cale de dispariție ? întrebă ea, uitîndu-se la hîrtia din mîinile lui uscătive.

— Da, zise el resemnat.

— Ai anunțat oficial că ești pentru defrișarea pădurii și împotriva readaptării legii privind speciile pe cale de dispariție.

El suspină, ridică ceașca, puse frișcă, așa cum obișnuia, și o privi pe Derrie pe cînd sorbea din cafea cu plăcere.

— Așa, zise el hotărît.

Ea îl privi :

— Locuința bufniței pătate e în pădurea bătrînă. Dacă votați pentru transformarea ei în cherestea...

— Vom menține slujbele tăietorilor de lemne, concluzionă el în locul lui Derrie.

— E o pădure bătrînă, continuă ea. Una din cele mai bătrîne păduri neatinse din lume.

— Derrie, nu puteam renunța la posibilitatea de a oferi oamenilor de lucru din pricina unei bufnițe, zise el exasperat. Ascultă, de ce nu îi contactezi pe toți acei indivizi care au influență asupra membrilor Congresului și care, la rîndul lor, îi reprezintă pe cherestegii ? Le-ai putea explica opțiunea mai bine ca mine. Avem nevoie de industria cherestelei.

— Cît crezi că vom mai avea o industrie a cherestelei dacă începi să-i lași pe oameni să distrugă vechile habitate ?

— Pentru Dumnezeu, exclamă el, și se așeză pe scaun. Nu ți-a explicat nimeni pînă acum cîteva noțiuni de economie ? Ecologia e minunată, sînt de acord. Și chiar am un palmares de invidiat în Carolina de Sud privind poziția mea față de deșeurile toxice și poluanții industriali. Ni se cere să renunțăm la mii de acri de cherestea utilizabilă pentru a salva o bufniță, iar oamenii șomează în timp ce tăiatul bușteni lor ne este interzis în regiunile unde trăiesc bufnițe, lucru care, fiindcă veni vorba, va avea un impact asupra tuturor contribuabililor din Oregon pînă în D.C.

— Da, știu, mormăi ea. Dar cred că tăiem toți copacii pe care-i avem, fără a-i mai înlocui la timp. De fapt, cum să înlocuiești ceva atît de în vîrstă ?

— Nu, nu-l poți înlocui, fu el de acord. Dar lucrurile bătrîne, chiar copacii, mor de moarte naturală. Și nici pe oameni nu-i poți înlocui, Derrie.

— Sînt unele lucruri care-ți scapă, continuă ea. Te-ai documentat în privința acelui proiect de lege ?

— Cînd să fac asta ? explodă el. Dintre toți oamenii, tu ar trebui să știi cît de des sînt bombardat cu legislații ! Dacă stau să citesc fiecare cuvințel din fiecare proiect de lege... Am un consultant juridic cu care o să mă sfătuiesc, îi zise el răspicat, aruncîndu-i o privire aspră. Acest consultant juridic a studiat la Harvard.

Derrie știa asta. Și ea o plăcea pe eleganta Mary Tanner, o femeie de culoare a cărei diplomă de absolvire a Universității Harvard îi uimea deseori pe cei care o luau drept manechin. Mary era frumoasă.

— Da, este, îl aprobă Derrie. Și tocmai de aceea ar trebui să o asculți cînd te sfătuiește să votezi o nouă lege.

— Electoratul m-a ales, nu personalul și colaboratorii mei, îi reaminti el, fixînd-o cu o privire rece. Și asta e o chestiune complexă, foarte complexă.

Aproape că provocase acea privire. Dar el fusese foarte prins și avusese ceva timp înainte ca acea problemă ajunsă la stadiul de a fi votată să înceapă să-i solicite. Ea o lăsă mai moale. *„Deocamdată"*, își zise în gînd.

— O să muncesc pentru tine chiar de ajung piele și os, dar nu voi înceta să spun ce cred despre legea privind pădurea bătrînă, îl avertiză ea. Nu cred în profitul făcut pe seama mediului înconjurător.

— Înseamnă că nu ești cu picioarele pe pămînt.

Ea îi aruncă o privire dură, ieșind din cameră, și, spre onoarea ei, nu trînti ușa în urmă-i.

Clayton o urmări sub impactul unor sentimente diferite. De obicei, Derrie era de acord cu el cînd era vorba de legi noi. De data asta, lupta din răsputeri. Întotdeauna îl amuzase să o vadă gata să zgîrie și să muște, căci, în general, ea era atît de ușor de abordat.

Telefonul sună și, un minut mai tîrziu, vocea de gheață a lui Derrie îl anunța că doamna Watts era la telefon.

— Bună, Bett, îi zise. Ce mai faci ?

— Sînt epuizată, veni replica aținătoare. Nu ne putem vedea diseară. Am un consiliu directoral, apoi un cocktail și o scurtă întrevedere cu unul din vechii senatori, și nu pot renunța la nici una dintre ele.

— Nu o să te saturi niciodată să practici în domeniul juridic și, în același timp, să tînjești după altceva ?

— Ceva ca, de exemplu, să pledez pentru ecologiștii care luptă să salveze cîțiva acri de pădure pentru o bufniță muribundă ? întrebă Bett.

Clayton simți că se crispează :

— Iar ai vorbit cu Miles ? zise iritat.

Ea rîse :

— Miles este ministru de interne. Îi plac copacii. Și bufnițele-i plac. Și e foarte dezamăgit de tine pentru că ai fost împotriva lui la TV.

— Oamenii au nevoie de locuri de muncă, Bett, răspunse el.

— Nu va mai fi nici un astfel de loc cînd vor tăia toți copacii.

— Trebuie să plec, Bett. Vorbim mai tîrziu. Puse receptorul jos cu o altă replică malițioasă.

Derrie îl sună.

— Da, răspunse furios.

— Scuzați-mă, zise ea cu o voce împăciuitoare, domnul Miles Townshend e la telefon.

— O, îmi pare rău, m-am certat cu Bett, se simți dator să explice.

— Da ? Și ei îi plac micuțele bufnițe ?

El îi trînti telefonul lui Derrie și luă legătura cu Miles.

— Să nu cumva să-mi spui ceva despre bufnițe și pădurile bătrîne ! îl avertiză Clayton pe fostul senator al Carolinei de Sud.

— În regulă, rosti acesta cu o voce tărăgănată. Bănuiesc că te-au intoxicat alții destul despre ele.

— Am făcut ce am considerat că era mai bine, zise Clayton cu glas aspru.

— Trebuie să vorbești cu alegătorii tăi înainte de a face ceva pe cont propriu. Te-am avertizat cînd ai cîștigat alegerile. Nu poți face după placul inimii tale atîta timp cît ocupi această funcție. Numai dacă vrei să fii reales, și ascultă, ai cam cîștigat ceva opozanți între timp.

— Știu, zise Clayton greoi. Nu sînt îngrijorat în legătură cu întrunirea preelectorală a votanților. Din opoziția democratică nu e nimeni împotriva mea să mă îngrijoreze.

— Știu, Sam Hewett are un dosar elocvent în senatul statului și o mulțime de susținători bogați, între care Kane Lombard nu e nicidecum cel mai neînsemnat, magnatul industriei de mașini cu autopropulsare. De fapt, fratele lui Lombard este și managerul campaniei electorale. Și acum că Lombard locuiește sub nasul tău, în Charleston, nu vei reuși să-l eviți.

— Tipul chiar are o problemă de atitudine și este un amator. Cu siguranță nu face parte din marfa bună a Carolinei de Sud.

Miles rîse pe înfundate :

— Da, te aud. Ascultă, te-am sunat să-ți propun pe cineva cu totul deosebit pentru alegeri. El singur s-a oferit. A venit să mă vadă azi-dimineață și părea foarte interesat de realegerea ta... lucru care nici pe mine nu m-ar deranja, dacă ai înceta să-mi lași bufnițele fără adăpost, adăugă el.

Clayton răsuci firul telefonului cu o putere neobișnuită, dar vocea lui Miles nu părea să fie a unui om strangulat.

— Bine, despre cine e vorba ?

— John Haralson. Ți-amintești în ce harababură am intrat din cauza acelui tip din opoziție care mă împroșca cu noroi la alegerile trecute ? Ei bine, Haralson a tras sforile încît să-l fac pe acel om să se retragă. Este versat și a studiat

dreptul. Nu are vreun grad sau doctoratul, dar asta nu se cunoaște.

— E cinstit ? întrebă Clayton, căci aceasta era caracteristica de bază pe care o pretindea oamenilor săi. În general, oamenii corecți au o anume integritate.

— Da, așa cred. Nu văd de ce n-ar fi.

— Zici că e bun...

— E cel mai bun, fără îndoială...

— Să zicem atunci că-l trimiți pe la mine să discutăm.

— Chiar acum se îndreaptă spre biroul tău.

Rîse.

— Mi-am imaginat că-l vei chema. Vom avea o campanie strașnică !

— Ce mai faci ? îl întrebă Clayton într-o doară.

Urmă o pauză.

— Și eu pe aici. Foarte curînd vom avea un nou climat politic și poate viața-mi va fi mai ușoară.

Altă pauză.

— Ce mai face Nikki ?

Clayton suspină :

— Muncește.

— Tatăl tău și cu mine ar trebui să fim împușcați pentru chestia în care am băgat-o, zise după un minut. M-am speriat. Îmi pare rău că Nikki a trebuit să plătească un preț atît de scump.

— Nu te-a învinuit niciodată.

— Eu însă m-am blamat.

— Oricum, s-a terminat, e de domeniul trecutului.

Miles nu răspunse.

— Să vedem cum lucrează Haralson și să mă ții la curent, da ?

— Bineînțeles, mulțumesc.

Derrie fu atît de uimită să îl vadă pe Haralson, încît îi trebui un minut să își tragă sufletul înainte de a-l anunța la Clayton. Omul cu ochii mici avea părul negru, cîrlionțat, ici-

colo argintiu și aerul unui tocilar. Derrie se întrebă ce căuta acolo.

Clayton îl salută pe Haralson și îl invită în birou, uitînd de îngrijorarea lui Derrie.

Vorbiră în șoaptă cîteva minute. Haralson era fermecător și inteligent. Clayton fu impresionat. Pe lîngă faptul că îl recomandase chiar Miles, Haralson avea o mulțime de referințe de la mai mulți politicieni proaspăt aleși care, datorită lui, cîștigaseră alegerile.

— Aș vrea să lucrezi pentru campania mea, zise Clayton la sfîrșit. Îți voi da mînă liberă pentru postul de coordonator electoral.

Îi propuse un salariu și Haralson zîmbi.

— Am avut un presentiment că vei avea nevoie de mine, zise Haralson cu un zîmbet dibaci, așa că am început să trag sforile în Charleston cu cîteva săptămîni în urmă. Știu foarte bine ce trebuie să fac pentru realegerea ta, așa că fă-ți treaba ta, stai departe și lasă-mă pe mine să mă ocup de toate problemele electorale.

Clayton rîse :

— Pari foarte sigur. Îmi place.

— Am o mulțime de motive să fiu încrezător. Și sînt convins că ne vom înțelege bine noi doi, adăugă Haralson.

Se ridică, era mult mai scund și mai îndesat decît Clayton, și întinse mîna :

— Lasă totul în seama mea.

Clayton își aminti mai apoi că individul avea palme neobișnuit de umede. Ciudat, dar atunci era vară.

— Ce voia ? îl întrebă Derrie pe un ton provocator cînd Haralson plecă.

Clayton abia dacă îi aruncă o privire aspră :

— Este noul meu coordonator de campanie electorală.

— Haralson ?

El se încruntă :

— Miles mi l-a recomandat.

Știa că Haralson era un adevărat domn, dar dacă lăsa să dea crezare gurilor rele, omul pe care Miles i-l recomandase era un chiulangiu.

— Ascultă, l-ai verificat înainte ? începu ea, fără să caute un nou conflict.

— Da, l-am verificat, zise exasperat. Trebuie neapărat să cercetezi fiecare hotărîre pe care o iau în ultimul timp ?

— Numai pe cele proaste, șefule, zise ea cu un zîmbet larg.

El mormăi și se întoarse în birou.

Derrie chicoti în sinea ei. Dar primul lucru pe care-l făcu fu să dea repede un telefon și să fixeze o întîlnire cu un om din cercurile juridice influente din Washington pe care-l cunoștea. Era convinsă că acesta putea să-i furnizeze informațiile pe care le dorea despre Haralson.

Clayton o sună pe Nikki chiar în seara aceea. Nu-i pomeni despre convorbirea avută cu Derrie, care se încheiase cu plecarea ei grăbită. Sătea singur în biroul lui cu cafea rece și cu proiecte de lege de maximă urgență. Trebuise să se lase la bunul plac al directorului districtual în ceea ce privea cafeaua, iar Stan făcea o cafea scîrboasă !

— Cred că nici peste două săptămîni nu o să reușesc să rezolv toate problemele, zise el cu tristețe. Mi-ar plăcea să petrec un timp cu tine înainte de a fi în toiul campaniei, dar am prea multe de făcut.

— Ia-ți un mic concediu. Adunarea generală a Congresului nu va mai dura mult.

— Știu. Sînt un reprezentant al Statelor Unite, îi aminti el pe un ton uscat. Și cu atît mai mult am motive să grăbesc votarea legilor care sînt puse în discuție. Nu pot pleca.

— În cazul acesta, să nu crezi că te voi aștepta.

— Chiar așa ? În orice caz, ai nevoie de celelalte mai mult ca mine, zise el rîzînd. Cum merge treaba ?

— Bine, răspunse ea. Nimic deosebit. Un pește imens a fost aruncat pe plajă...

— Sper că nu ai încercat să-l salvezi, bodogăni el. Ești groaznică cînd mergi la pescuit, cu instinctele tale protectoare atît de puternice.

— Pe ăsta, l-am lăsat să plece, zise ea, simțindu-se oarecum vinovată pentru faptul că păstra acel secret. Și era pentru prima dată. Nu era rănit grav.

Probabil că asta era adevărat.

— Ei bine, atunci nu te mai necăji, da ?

— Clay, încerc din răsputeri, promise ea.

— Odihnește-te. O să ai nevoie de odihnă la toamnă, iar campania începe cu toată seriozitatea.

— Parcă eu nu știu, chicoti ea.

— Azi am angajat un nou coordonator de campanie, zise el. Cineva pe care Miles mi l-a recomandat.

Urmă o pauză.

— Înseamnă că este un om de calitate, zise ea încet.

— Îmi pare rău, scumpa mea, zise el tresărind. Nu am vrut să...

— E în regulă. Zău. Noapte bună, Clay.

— Noapte bună.

El închise, blestemîndu-și neatenția.

Nikki închise și merse să se întindă pe terasă, urmărind cum pete albe de spumă se ondulau ritmic pe plaja albă. Luna strălucea peste ele și, în timp ce sorbea din paharul cu vin alb, își spuse că niciodată nu se simțise atît de singură.

Miles continua să fie, în multe privințe, o rană deschisă. Ciudat totuși, în seara asta o durea mai puțin acest subiect decît cu cîteva zile înainte.

Privi în larg și pe neașteptate gîndul îi zbură la domnul Lombard.

TREI

Kane Lombard stătea pe terasă cu un pahar de whisky cu sifon alături și contempla strălucirea lunii în valurile oceanului. Se simțea neîmplinit.

Avea treizeci și opt de ani. Avusese o soție și un fiu. Căsătoria lui durase zece ani, și, fără a fi fost desăvîrșită, îi dăduse o anumită siguranță. Acum era iarăși printre burlaci, dar fără tinerețea și idealismul care transformă căsătoria într-un plan viabil.

Era istovit și pe parcurs își pierduse orice speranță privind oamenii. Și viața. Era ca acele valuri, se gîndi, care erau aruncate la întîmplare pe țărm și apoi uitate. Cînd va muri, nu va mai lăsa nimic în urmă, nimic care să arate că trăise pe această planetă.

Aceasta nu era întru totul adevărat, își spuse pe cînd sorbea o înghițitură din cocktail-ul înțepător. Avea compania care ar fi rămas după moartea lui. Numele ar fi putut totuși fi schimbat cîndva. Numele nu durează mult. Oamenii durează cel mai puțin dintre toate.

Se lăsă pe spate pe șezlong și își închise ochii. Nikki. Numele ei era Nikki și avea părul negru, ochii verzi și o figură de înger. Îi plăcea modul cum arăta ea, cum rîdea, de parcă viața încă avea lucruri minunate de scos la iveală. El știa mai bine, dar ea îi ridica moralul. Avea nevoie de cineva ca ea.

Desigur, nu cu titlu permanent, își zise. Avea nevoie de o aventură, doar de o aventură. Oare ea ar fi dorit așa ceva ? Părușe să-l găsească destul de atrăgător. Era divorțată, așa că sigur știa regulile. Dacă el ar fi invitat-o la restaurant și ar fi petrecut un timp împreună, oare ar fi înțeles ?

Agită lichidul din pahar, ascultînd clinchetul cuburilor de gheață pe fondul șuieratului oceanului. Poate și ea era singură.

Dumnezeu mai știe, nimeni nu a pus monopol pe singurătate. Ca și aerul, punea stăpînire pe tot. Pleoapele-i căzeau grele...

Închise ochii pentru un minut...

Se trezi în zori, încă așezat în șezlong, simțind aerul rece al dimineții pe față. Paharul uitat de aseară căzuse ușor pe podea, era gol acum, gheața și whisky-ul topindu-se și evaporîndu-se pe scîndurile de lemn. Se ridică, întinzîndu-se ; capul nu-l mai durea așa de tare, dar tot mai avea niște junghiuri. Se uită în zare, peste ocean, cu mintea aiurea. Înainte să poată da prea mare atenție durerii de ochi care îl încerca, se auzi zbîrnîitul puternic al telefonului.

Menajera îl chemă cu o voce stridentă.

— La telefon, domnule Lombard.

— Răspund de aici, zise el ursuz.

Ea îi aduse telefonul fără fir și el dădu din cap, mulțumindu-i pe cînd îl lua ; apoi cu un gest o rugă să iasă.

— Da ? răspunse.

— Sînt Todd Sanders, domnule Lombard, îi răspunse o voce gravă. Lucrez pentru tatăl și frații dumneavoastră în New York, la „Weekly Voice".

Kane recunoscu numele. Sanders era cel mai bun reporter al tatălui său, dacă un individ mai abil în a crea noutăți decît în a le culege poate fi numit jurnalist.

— Da, vă cunosc, zise Kane. Ce doriți ?

— Tatăl dumneavoastră m-a trimis la Charleston pentru a sonda terenul. Și cum fratele dumneavoastră este coordonatorul campaniei lui Sam Hewett, tatăl dumneavoastră

dorește să fac niște cercetări în privința lui Seymour. Nimic ieșit din comun, se grăbi să adauge. Știți, eu nu caut povești senzaționale, numai cîte ceva ce poate fi folosit în campanie... Tocmai am cercetat aici, la un hotel. Aveți vreo idee despre locurile unde am putea găsi ceva secrete ?

— Nu te pot ajuta. Nu am locuit în Charleston atît încît să fi cunoscut mulți oameni. Cunosc însă reputația lui Seymour, adăugă politicos. Un singur pas greșit și mă va urmări fără încetare, o știu prea bine. Acum vreo cîteva săptămîni am avut o scurgere de deșeuri — accidentală, firește — și de atunci mă urmărește mereu. La TV m-a arătat cu degetul ca fiind cel mai bun exemplu antiecologist avid de bani. Își scutură capul. E obsedat de chestia asta a poluării industriale. Este prioritatea lui numărul unu.

— Interesant că luptă pentru companiile de cherestea din nord-vest, murmură Sanders printre dinți.

— Chestia cu habitatul bufniței din vest pare să nu-i fie de mare ajutor în politică, în comparație cu propaganda împotriva poluanților industriali.

— Dumneavoastră ați zis-o.

— Să rămînă totuși între noi.

— Bineînțeles.

Puse receptorul jos. Seymour era o ființă ciudată, se gîndi el. Tipul nu prea avea bani, dar faptul că avea rădăcini adînci în Charleston îl ajutase să ajungă mai sus. Nici sprijinul discret pe care i-l acordase secretarului de stat de la Interne, Miles Townshend, nu-i stricase. Fostul senator de Carolina de Sud avea tot atîta personalitate, pe cît de impecabilă îi era reputația, chiar dacă avusese o căsnicie nereușită. Căsătoria lui Miles fusese foarte scurtă. Kane aflase, și încă în mare secret, că acest lucru se datorase doar vîrstei fragede a soției. Nu își amintea exact, dar se părea că existase o anume legătură între Miles și Seymour înainte. Trebuia să țină minte și să-i povestească lui Sanders data viitoare.

La cartierul general al campaniei lui Sam Hewett, candidat la nominalizare din partea Partidului Republican pentru

Camera Reprezentanților din partea districtului ce includea Charleston, Carolina de Sud, între acesta și consilierii săi avea loc o discuție aprinsă.

— La capitolul acesta nu poți risca un atac la persoană asupra lui Seymour, mîrîi Lombard. Ochii săi negri îl străpunseră pe candidatul înalt, slab și cam agitat. Ne vom ocupa de asta mai tîrziu. Tatăl meu este posesorul celei mai puternice prese de scandal din America, iar frații mei te susțin financiar și din toate punctele de vedere. Va trebui doar să dai mîna cu oamenii și să-ți faci prieteni, căci acum nu trebuie să te preocupe decît republicanii. La momentul potrivit, vom reuși să te facem să îl depășești pe Seymour la votare.

— Și dacă nu reușesc să-mi cîștig destui suporteri ? întrebă Hewett cu greutate. Nu sînt la fel de bine cunoscut ca el și nici nu am spatele pe care îl are el.

— Vei fi pe lista nominală cînd vom reuși să te alegem, zise Norman chicotind. Tata știe să facă publicitate. Vei avea voturile ; ți-o garantăm.

— Nu vei face ceva ilegal ? întrebă candidatul.

Întrebarea părea să-l obsedeze pe Hewett. Lombard oftă supărat. Fratele lui Kane avea aceleași rezerve de cîte ori presa de scandal își îndruma reporterii spre o istorioară. Îl atenționaseră pe Sanders să nu-i spună lui Kane prea multe despre vînătoarea lui de can-can-uri prin Charleston.

— Nu vom face nimic împotriva legii, îl asigură Norman pe celălalt pentru a zecea oară. Puțină bîrfă ici, puțină îndoială dincolo și vom avea votul în mînă. Calmează-te, Sam. Ești ca și ales. Trăiește aventura !

— Vreau să cîștig cinstit.

— Ultima persoană care a cîștigat cinstit a fost George Washington, glumi Lombard cinic, dar noi vom face tot posibilul să-ți păstrăm conștiința curată. Acum du-te și ocupă-te de campanie. Și nu-ți mai face griji, bine ? Îți promit că totul va ieși perfect !

Hewett nu era atît de sigur pe cît era consilierul său, dar era începător în politică. În fiecare zi învăța despre procesul electoral mai multe decît și-ar fi dorit. Cînd se apucase de treabă fusese idealist și înflăcărat. Acum, cu fiecare zi își pierdea iluziile. În privința procesului electoral, nu făcea decît să se întrebe dacă cei care îl fondaseră se gîndiseră într-adevăr la acest proces. Părea rușinos faptul că în această competiție calificativele nu însemnau nimic; era o întrecere a personalităților și a publicității făcută în stil mare și a banilor, nu a problemelor ridicate. Dar tocmai pe aceasta se bazau alegerile. Voia să fie ales, își zise. Dar, pentru prima dată, nu era sigur de ce.

Fusese emoționat cînd Lombarzii hotărîseră să-i susțină candidatura. Inițial fusese ideea lui Kane Lombard. Kane îl plăcea pe Sam pentru că amîndoi aveau aceeași pasiune, iachturile, și pentru că Sam susținea ideea reducerii impozitelor și pe aceea a altor stimulente materiale care l-ar fi ajutat să progreseze în proaspăt înființata industrie a construcțiilor de automobile din Charleston. Mai ales, se gîndi Sam, de cînd Kane căzuse pe neașteptate în dizgrația lui Clayton Seymour și făcuse tot posibilul să-i pună bețe-n roate din momentul înființării, în Charleston, a firmei de construcții de mașini. Antipatia fusese reciprocă. Acum, cînd Kane avusese nenorocul să aibă scurgerea de deșeuri, Seymour îl atacase din toate părțile.

Cînd Norman Lombard se oferise pentru postul de coordonator de campanie, lui Sam îi crescuse moralul și nu scăpă ocazia. Dar, deși voia să cîștige, voia să o facă cinstit.

Își făcea probleme privind reputația publicației de scandal pe care tatăl și frații lui Kane o dețineau în New York. Se concentrase intensiv asupra politicii și publicase niște exposé-uri asupra proiectelor din ultima vreme ale secretarului de interne, Miles Townshend, și de fapt, orice proiecte care favorizau interesele ecologice față de cele industriale. Familia Lombard era în mod public împotriva congresmenilor din orice grupare și se știa foarte bine că Townshend

fusese cîndva membru al clubului Sierra. În ultima vreme familia Lombard îl cam făcuse de rîs în presă.

De fapt publicația lor exprimase amenințări voalate în legătură cu intenția lor de a continua vînătoarea de vrăjitoare pentru a provoca scandaluri în care să fie implicate înalte oficialități ale guvernului. Cam pe atunci Clayton Seymour își făcea publică hotărîrea de a candida din nou.

Nicole intrase cu mașina micuță, tip sport, în piața satului, lîngă dispensar, pentru a cumpăra lapte, pîine și fructe proaspete — mereu aceleași necesare alimente. Tocmai sosise acasă și pășea pe verandă cînd auzi zgomotul unei mașini oprindu-se în spatele ei.

Se întoarse și îl descoperi pe Kane Lombard coborînd dintr-un jeep vechi și hodorogit.

Abia avu timp să se întrebe unde a putut găsi o mașină ca aceea, atît de prăpădită, că inima începu să-i bată tare cînd îl văzu îmbrăcat în blugi și o cămașă albă din tricot.

El zîmbi cînd o văzu în șort și o bluză roz; bronzul îi dădea totuși o notă europeană.

— Dar văd că te bronzezi, remarcă el.

— Strămoșii mei erau hughenoți francezi, care au venit în Charleston la sfîrșitul secolului al șaptesprezecelea pentru a scăpa de persecuția religioasă din Europa, îi zise ea. Mi s-a spus că de la ei moștenim culoarea pielii.

— Ți-am adus lucrurile pe care mi le-ai împrumutat.

Îi dădu pachetul.

— Spălate și călcate, adăugă el.

— Tu cu mîinile tale ai făcut-o ? îl tachină ea.

Lui îi plăcea modul cum îi străluceau ochii cînd zîmbea. Îl făcea să se simtă din nou tînăr.

— Nu chiar.

Își înfipse mîinile în buzunare și o studie mai de aproape, mușcîndu-și buzele.

— Hai să ne plimbăm.

Inima-i sări din piept. Nu-și putea permite să se implice într-o aventură cu inamicul politic al fratelui ei, își zise ea cu fermitate. Chiar nu-și putea permite. Inima ei însă o povățuia altfel.

— Dă-mi voie numai să pun lucrurile astea sus, zise ea.

El o urmă înăuntru și se plimbă prin living-room în timp ce ea punea lucrurile la locul lor.

— Ar trebui să mă schimb, zise ea.

— De ce ? Se întoarse spre ea, zîmbind. Cred că arăți bine.

— Atunci sînt gata.

Încuie ușa, recunoscătoare pentru faptul că nu avea nici o poză pe acolo, care ar fi putut scoate la iveală legătura dintre ea și Clayton și nici nu avea ceva scump sau vreo antichitate prin casa de pe faleză. Ea și Clayton nu țineau lucrurile de valoare acolo.

El descuie ușa din dreptul locului de lîngă șofer și o ajută să se urce.

— Nu e prea multă ordine aici, zise el scuzîndu-se. Capcana asta veche o folosesc mai ales la pescuit. Îi iau pe tata și pe frații mei în josul rîului Santee-Cooper.

— Nu pari a fi un pescar înfocat, observă ea.

Își puse centura de siguranță, privind distrată chipul lui dur, negricios și mirîndu-se de riduri, de părul argintiu de pe tîmple. Era mai în vîrstă decît apreciase ea prima dată.

— Nu-mi place să pescuiesc, de obicei, răspunse el.

Răsuci volanul jeepului și îl întoarse elegant înainte de a accelera de-a lungul autostradei de pe faleză. Soarele strălucea. Era o dimineață fantastică, cu pescărușii și pelicani care scormoneau după pești în timp ce o mulțime de localnici făceau surfing și priveau oceanul.

— Atunci, de ce o faci ? întrebă ea absentă.

— Tatei în place enorm. Altfel, el și cu mine avem foarte puțin în comun. Mă duc la pescuit cu el pentru că e o ocazie de a-l vedea uneori, pe el și pe frații mei mai mici.

— Cîți frați mai ai ?

— Doi. Și nici o soră. Sîntem doar noi trei. O înnebuneam pe mama cînd eram mici.

Se uită la ea.

— Tu ai familie ?

— Părinții mei au murit, zise ea cu o voce șoptită, ce părea că vine de departe, dar nu-i mai spuse că are un frate.

— Îmi pare rău, probabil că ești singură.

— Nu-i rău, zise ea, am prieteni.

— Ca acela care împarte casa de pe faleză cu tine ? întrebă el direct.

Ea îi zîmbi, fără să-i pese.

— Da, ca el.

Kane își notă în gînd să afle a cui e casa aceea. Voia să afle numele celui cu care era Nikki.

De-a lungul plajei, oamenii începuseră să întindă șezlonguri și prosoape la soare. Era o zi caldă de primăvară, cu cîțiva norișori răsfirați deasupra capului.

— Iubesc oceanul, zise Nikki aproape șoptit, cercetînd ochii ei verzi larg deschiși. N-aș putea să locuiesc într-un oraș fără ocean. Chiar și bărcile de pescuit și cargoboturile mă fascinează.

— Știu. Înțeleg ce vrei să spui, o aprobă el. Toată viața mi-am trăit-o în orașe-port. Peisajul și zgomotul marilor vapoare te subjugă.

„Vorbește despre Houston", se gîndi ea, dar nu putea să-i arate că știe de unde venea el.

— Locuiești aici ? întrebă ea.

— Sînt în vacanță, zise el și pe jumătate era adevărat. Tu stai aici tot timpul ?

— Nu, mărturisi ea, locuiesc mai departe, pe culmea coastei.

— În Charleston ? o încercă el.

— Într-un fel, da.

— Ce fel ?

— Locuiesc chiar pe plajă.

Într-adevăr, acolo locuia. Avea una din acele bătrîne case grațioase de pe Battery, care erau trecute în Registrul Național al Locurilor Istorice și care erau deschise pentru turiști timp de două săptămîni pe an.

Își putea imagina în ce fel de casă locuia. Nu o văzuse niciodată îmbrăcată în ceva care să nu fi arătat de mîna a doua. Cumva, parcă îi părea rău pentru ea. Nu avea pe nimeni altcineva în afară de iubitul ei cel indiferent, iar averea ei materială cu siguranță era foarte mică. Observă că avea o mașină prăpădită, un MG Midget roșu, genul care era la modă în anii '60.

— Vrei o cafea ? întrebă arătînd cu capul spre un snack-bar mic de pe plajă, cu mesele afară și cu umbrele galbene decolorate de soare.

— Da, mulțumesc, îi zise ea.

El parcă jeepul și coborî'ră. Nikki merse spre o masă dinspre plajă și se așeză, în timp ce Kane comanda cafeaua.

Ghicise cu ușurință modul cum obișnuia ea să bea cafeaua. El o aduse cu frișcă și zahăr, zîmbind subtil la uimirea ei.

— Memoria mea e aproape fotografică, zise așezîndu-se pe scaunul din fața ei.

— O să țin minte asta, zise ea cu un zîmbet silit.

Kane își înălță capul, închise ochii, lăsînd briza mării să treacă peste fața lui tuciurie, bronzată. Aceasta avea un aspect ușor leonin, era lată și cu trăsături regulate, un nas drept, chiar mititel, sprîncene groase, proeminente și o gură mare, cu buze subțiri, atrăgătoare și masculină totodată. Ochii-i căprui erau mari, negri spre pupilă. O priveau ușor amuzați.

— Pari spaniol, zise ea, jenată că fusese surprinsă pe cînd îl examina atît de atent.

El se încruntă ușor, zîmbind.

— Stră-străbunica mea a fost o aventurieră, descendenta unei aristocrate spaniole, îi răspunse el. Își vizita prietenii lîngă Houston, unde stră-străbunicul meu avea o fermă.

După cum se spune, au supraviețuit unui scandal de proporții cînd s-au mutat spre Beaumont pentru a căuta petrol.

— Interesant ! Și ? Au găsit ? Petrol, adică !

— Stră-străbunicul meu era pe cale să-și atingă ținta, cînd planurile i-au fost date peste cap în 1901, îi zise. În două luni a făcut și risipit o întreagă avere.

Dar nu mai adăugă că recuperase rapid pierderile și înființase o companie petrolieră.

— Săracul !

Ea își ridică privirea din cafea pe cînd o sorbea.

— Și soția nu l-a părăsit pentru că a pierdut totul, nu-i așa ?

— Nu era genul ăsta de femeie. A rămas cu el tot timpul.

— Lucru care nu prea se întîmplă des, nu ? Mă refer la femeile care rămîn lîngă bărbații lor, adăugă ea nostalgic, și la bărbații care rămîn lîngă femeile lor. Căsniciile nu mai sînt trainice.

El se încruntă.

— Ești foarte cinică pentru vîrsta ta.

— Am douăzeci și patru de ani. Asta nu înseamnă deloc că sînt prea tînără.

Își examină unghiile meticulos îngrijite.

— Pentru ceilalți e o lume cinică. Profitul își pune amprenta din ce în ce mai mult asupra vieții oamenilor. Am auzit că în jungla amazoniană localnicii sînt omorîți fără remușcări pentru a-i îndepărta de pe pămîntul pe care guvernul vrea să încurajeze dezvoltarea unor importante corporații internaționale.

El o privi îndelung.

— Chiar crezi că ne putem permite să lăsăm acele culturi primitive să ocupe suprafețe arabile atît de largi, cînd planeta noastră are atîta populație de întreținut ?

Ochii ei verzi începură să sclipească :

— Cred că dacă vom folosi toate terenurile arabile, vom fi în situația de a mînca beton și oțel și tot vom aștepta cîțiva ani buni.

Era încîntat. Dincolo de frumusețea ei, sub părul negru ascundea o inteligență pe măsură. Își mută ceașca peste suprafața plină de tăieturi a mesei și-i zîmbi.

— Progresul cere sacrificii, consideră el.

— În ritmul în care distrugem resursele naturale, ne va costa întreaga planetă, zise ea dulce.

— A, dar n-ai realizat că aproape unu la sută dintre noi îi hrănește pe ceilalți, care formează nouăzeci și nouă la sută. Așa că ai nevoie de un teren întins, bogat pe care să-l cultivi. Din nefericire, același fel de pămînt este foarte căutat și în agricultură și în dezvoltarea orașelor. Altfel spus, continuă el, dacă nu au locuri de muncă, oamenii nu-și vor permite să cultive pămîntul. O nouă întreprindere înseamnă și noi locuri de muncă și un nivel de trai mai înalt pentru comunitate. Și deci alimente mai hrănitoare pentru mamele care alăptează și pentru copiii lor.

— E adevărat, fu ea de acord, lăsîndu-se pe spate, cu seriozitate. Dar ce să mai spunem de prețul acestui nivel de trai superior ? Cînd a apărut mecanizarea agricolă, fermierii au fost obligați să cultive mai mult pentru a-și permite ca echipamentele agricole să reducă timpul necesar plantării și recoltării. Și asta a ridicat prețul hranei. Și apoi au fost nevoiți să folosească pesticide și îngrășăminte pentru a mări producția, iar acestea au generat produse toxice care au intrat în pămînt și au poluat apa. Sigur, am produs mai multă hrană, dar, cu cît producem mai multă hrană, cu atît crește populația. Și asta te obligă să mărești producția pentru a-i hrăni pe oameni, care, astfel, ca într-un cerc vicios, sînt din ce în ce mai mulți.

— Nu știam că ești economist, zise el.

— Am studiat economia la colegiu.

El făcu o grimasă.

— Ce facultate ai absolvit ?

— Nu am absolvit, zise ea cu tristețe. După trei ani am renunțat, epuizată. Totuși, cîndva îmi voi termina studiile.

Mai am nevoie de treizeci de ore semestriale pentru a avea ca specialitate principală istoria și, secundar, sociologia.

— Dumnezeu să-ți ajute cînd o vei face, murmură el. Ai putea intra în politică dacă continui să dezbați astfel.

Nikki era flatată, dar nu-l lăsă să vadă că în același timp era și amuzată. El nu trebuia să știe cît de implicată era deja în politică.

— Și tu, ești foarte isteț.

— Eu m-am specializat în administrație managerială, zise el. Am avut o dublă specializare : economie și istorie.

— Lucrezi în afaceri ? întrebă ea cu o inocență intenționată.

— Se poate spune și așa, zise el indiferent.

— E interesant ?

— Uneori, ocoli el răspunsul.

Își termină cafeaua.

— Îți place să te plimbi pe plajă ? întrebă el. Mie îmi place mai ales dimineața devreme și după-amiaza tîrziu. Mă ajută să-mi limpezesc mintea, să pot gîndi.

— Și pe mine, zise ea.

— Suflete înrudite, zise el aproape numai pentru sine, iar ea zîmbi.

Puse gunoiul în coș și își strecură mîna în cea a lui Nikki cu un gest impulsiv.

Era primul contact fizic deliberat între ei, și degetele lor puternice, pe de o parte, și delicate, pe de cealaltă parte, se întrepătrundeau senzual. Ea simți un fior furnicîndu-i trupul. De mulți ani nu mai avusese acea senzație.

Își recăpătă suflul și își ridică privirea spre el.

— Ce e, Nikki ? întrebă el blînd.

Vocea lui adîncă o răscoli și mai tare decît atingerea mîinilor lui. Avea senzația că nu mai există decît ei doi. Ochii ei priviră într-ai lui și îl simți foarte-foarte aproape.

— Nimic, zise ea cu o voce sufocată, după un timp.

Își retrase cu putere degetele din mîna lui, dar totuși ezitînd.

— Mergem ?

El o privi cum păşeşte înaintea lui, cu mîinile băgate brusc în buzunare, cu şezutul mic coborînd de la mijloc spre un şold rotunjit. Părea speriată. Era un comportament ciudat din partea unei femei cu care ai împărţit casa pusă la dispoziţie chiar de ea, se gîndi el cu mintea aiurea.

Ea se opri cînd o ajunse din urmă, simţindu-se vinovată şi avînd senzaţia că nu era felul ei propriu de a fi.

Îl privi şi îi surîse stînjenită.

— Iartă-mă ! Ţi-am spus că am fost măritată.

— O căsătorie nefericită ?

— Niciodată nu m-a lovit, nici nu s-a îmbătat, nici cu alte femei nu a fost...

Îşi încovoie umerii.

— Pur şi simplu nu a mers, asta-i tot, iar acum sînt prudentă.

Se uită la el zîmbind uşor.

— Tu nu ?

— Eu sînt văduv, zise el în cele din urmă.

Respiră adînc pentru că încă îl durea cînd vorbea despre asta.

— Acum un an mi-am pierdut soţia şi fiul.

— Îmi pare tare rău.

— Şi mie. A fost o experienţă foarte dură. Uneori nici nu cred că am depăşit-o.

Îşi puse mîinile în buzunare şi se uită în jos la ea, pe cînd se plimba pe nisipul alb, iar pe deasupra capetelor, cu aripi stropite de negru, avîntaţi spre soare, dansau în vînt pescăruşi.

— Eşti foarte mare, remarcă ea.

El chicoti :

— Înalt, nu mare.

— Ba nu ! Eu am 1,60 m şi tu eşti un munte pe lîngă mine.

— Abia dacă am 1,80 m, spuse Kane. Tu eşti un prichindel, de aceea îţi par un munte.

— Amice, ia seama ce spui, încă sînt în creștere, zise ea cu dezinvoltură sfredelindu-l cu ochii-i strălucitori.

El rîse înfundat.

— Ce gură nostimă.

— Nostimă, și cu asta basta, mersi frumos.

— Acum că sîntem amîndoi prudenți încît să nu ne implicăm, și sîntem detașați, putem să ne ținem de mîini ? Ale mele au înghețat !

— Puteam să jur că trebuie să fie un motiv ascuns, zise ea. Dar, pînă la urmă, își scoase mîna stîngă din buzunar și-l lăsă să i-o cuprindă cu degetele lui fierbinți.

— Dar n-ai mîinile reci ! protestă ea.

— Ba le am, dar nu-ți dai tu seama.

Degetele lui o strînseră și el zîmbi văzînd-o că roșește pe măsură ce efectul începea să se manifeste asupra ei.

— Hei, tu, plăpînda de cincizeci de kile, nu poți să ții pasul ?

— Sigur, aș putea să alerg în jurul tău, zise ea greoi. Dar încă mă refac de pe urma pneumoniei.

Se opri brusc, încruntîndu-se.

— Cum am putut uita ? Și doar l-am auzit pe doctor spunînd să ai grijă să nu răcești. Idiot ce sînt ! Nici nu ar trebui să stai în aerul rece al dimineții ; de ce n-ai zis nimic ?

Grija lui o făcea să-i salte inima.

— De o săptămînă nu mai stau la pat, îl asigură. Și nu am stat acasă degeaba.

— Sper că nu te-ai suprasolicitat.

— Nu chiar, fu ea de acord.

Obligațiile ei în privința Festivalului Spoleto însemnaseră o mulțime de telefoane și lucrări pe care le făcuse stînd acasă. Oricum, încă nu putea să facă tot ce ar fi dorit.

— Ce copil al nimănui, și uneori nu are nici multă minte, murmură el.

Nikki tocmai voia să se arate ofensată, cînd pe neașteptate, el se întoarse și o săltă în brațele-i puternice, fierbinți.

Își pierdu respirația din cauza bruștei plăceri. Pentru prima dată în viață simțise puterea unui bărbat în felul acesta. Nu era sigură că îi plăcea sentimentul vulnerabilității pe care i-l dădea, iar cînd ochii lor se întîlniră, îndoiala se vedea pe fața ei.

— Pot să văd cuvintele care-ți stau pe limbă, zise el încetișor, cu o voce adîncă, zîmbindu-i cu multă tandrețe. Dar nu le pronunța. Pune-ți mîinile în jurul meu și stai lipită de mine ; eu am să te duc.

„Parcă am fi într-un film romantic", își spuse ea răvășită. Dar ciudat era că se supuse fără un cuvînt, fără să ezite. Doar un mic oftat îi scăpă pe buze. Îi privi gîtul și simți o dulce răscolire prin corp cînd el o strînse mai aproape. Își lipi fața de gîtul lui încordat, înconjurîndu-l cu brațele.

— Nikki, zise el cu o voce aspră, răgușită, iar brațele lui se încordară brusc, presîndu-i sînii delicați de pieptul său.

Nu mai era vorba doar de o îmbrățișare tandră. Unghiile ei se înfigeau în umerii lui pe cînd mergea, și îl simțea în fiecare por al pielii. Vîrfurile sînilor i se întăriseră, inima-i palpita. Simți în pîntec o căldură și o dorință niciodată intuite pînă atunci.

— O, scumpa mea, șuieră el dintr-o dată, și-i simți gura deschisă pe neașteptate mîngîindu-i gîtul fraged, unde bluza îi alunecase peste claviculă.

Nikki închise ochii și gemu. Vîntul îi aduse părul spre față și îi răcori căldura obrajilor. Corpul lui era cald și puternic, și mirosea a diferite arome. Dorea ca el să o dezbrace și să îi atingă sînii, pîntecele și partea interioară a coapselor cu gura lui caldă. Voia să o întindă pe plajă și să facă dragoste acolo, sub cerul liber.

Neținînd deloc seama de siguranța gestului și de cît de sănătos ar fi, mîna ei se încurcă în părul lui des și ondulat și îi împinse gura spre curbura delicată de sub clavicula ei.

PATRU

Kane simțea că se învîrte pămîntul cu el, însă cînd Nikki reuși să-i ademenească gura să o sărute se trezi ca dintr-o vrajă.

Se ridică brusc, eliberînd-o din brațele sale cu o mișcare repezită. Făcu un pas înapoi încercînd să-și ascundă tulburarea. Se uită în ochii ei de un verde cețos, pe jumătate închiși și cuprinși de mirare.

Era la fel de tulburată ca și el și nu reușea să se prefacă. Buzele lui aproape că-i atingeau pielea în clipa în care și le retrăsese. Se simțea abandonată unei dorințe copleșitoare, însă trebuia să-și păstreze cumpătul.

— Îți mulțumesc, știam eu că mă poți salva de mine însămi, reuși ea să-și recupereze umorul.

El zîmbi fără să vrea.

— Presupun că am reușit. Însă nu mă credeam în stare de așa ceva. Nu sînt tipul care să dea cu piciorul ocaziilor și pe deasupra ai o gură ca o vișină coaptă.

— Cuvintele tale mă înfioară...

Cînd deveni conștient de propria sa reacție, lui Kane îi veni să rîdă. Nu mai trăise niște senzații atît de puternice de multă vreme și cu toate acestea femeia din fața lui îl încînta nespus.

— Atunci poate că ai vrea să mergi cu mine într-un loc puțin mai liniștit ?

— Bineînțeles că vreau, îi răspunse ea netezindu-și pe spate părul răvășit, numai că n-ar fi prea înțelept. Nici măcar nu știu dacă îți place opera. Nu m-aș lega pentru nimic în lume de un bărbat care nu suferă opera, chiar de-ar fi al naibii de atrăgător.

— Chiar așa ? Întîmplător, sînt nebun după operă.

Picioarele ei păreau înțepenite și n-o mai ascultau deloc. Și dorința ce-i umplea de tremur întreg trupul creștea mereu, în loc să se stingă.

— Nu mă mai ispiti la lucruri sordide și desfrînate, îi spuse ea cu hotărîre, netezindu-și părul. Află că înainte să te cunosc eram hotărîtă să rămîn o femeie virtuoasă.

El zîmbi malițios.

— Formularea mă încîntă. Dar virtutea ta ar putea fi pusă în pericol dacă mai petreci mult timp prin preajmă-mi. Ce-ai spune de-o ieșire cu iahtul ?

Mîna ei rămase suspendată deasupra capului.

— Cu iahtul ?

— Îți strălucesc ochii. Ți-ar plăcea ?

— Foarte mult !

El zise cu satisfacție :

— Vin să te iau mîine dimineață devreme...

Șovăi o clipă :

— Dacă ești liberă...

Nikki știa că se gîndește la presupusul ei prieten, întrebîndu-se dacă acesta se va supăra sau nu.

— Prietenul meu nu e gelos, spuse ea cu un ușor zîmbet.

— Oare ?

Ochii săi întunecați scrutau adînc chipul ei și îl cuprinse neliniștea. Simțea că începe să piardă contactul cu realitatea dacă ajunsese să joace pe o asemenea carte. Atracția față de ea era doar de natură fizică. Nimic altceva. Și pe deasupra mai exista încă un risc. Dacă ea descoperea cine era ?

Propriile sale temeri îl făcură să rîdă. Pentru Dumnezeu, și ce dacă află cine e ? Ce putea să-i facă, să-l șantajeze doar pentru că petrecuseră o noapte împreună ?

Ea izbucni în rîs.

— Locuiesc cu fratele meu.

— Cu cine ? exclamă el.

— Cu fratele meu, zise ea, n-aveam de unde știi că nu ești un maniac care omoară cu toporul, așa că te-am lăsat să crezi că locuiesc împreună cu iubitul meu, care vine acasă în fiecare vineri, ca să fiu în siguranță.

Începu să înțeleagă. Ochii i se luminară și izbucni, la rîndul său, în rîs.

— Și el n-a venit deloc — nu mi-am dat seama.

— Asta nu înseamnă însă că am nevoie de un iubit, îi atrase ea atenția, cu o voce caldă. Nu sînt încă pregătită pentru așa ceva. Deloc.

Sarcasmul ei îl lovi în plin. Trecuse doar atît de puțin timp de cînd o ținuse în brațe arzîndă și tulburătoare, însetată de dorință, și avusese revelația plăcerii pe care o putea ea oferi unui bărbat.

— E mai bine așa, spuse el încet. Și eu am o iubită.

De ce să fie ea șocată de acest lucru ? Se răsuci puțin și se îndreptă spre plajă. Într-adevăr, nu era în căutarea unui iubit, așa că nu era mai bine că el avea o iubită ?

— Mă bucur, îi răspunse ea cu o voce absentă, cu toate că numai fericită nu era. Nu m-ar supăra totuși să am încă un prieten, adăugă apoi pe neașteptate, ochii ei albaști fixîndu-se într-ai lui în timp ce el zîmbea. Am foarte puțini prieteni.

— Mă îndoiesc că a existat cineva care să se poată lăuda cu mai mult de un prieten adevărat, făcu el pe cinicul. OK, fie și prieteni.

— Și fără surprize pe iaht, preciză ea, întorcîndu-se cu rapiditate la dispoziția inițială. Să nu mă legi de catarg ca să mă biciuiești și să mă siluiești, sau să-mi rupi hainele de pe

mine și să mă folosești ca momeală la rechini. Trebuie să-mi promiți că n-ai s-o faci.

El zîmbi.

— Mi se pare corect.

— Atunci ne vedem mîine.

El studia cu atenție fața ei, ghicind răni adînci în spatele bunei dispoziții aparente. Și asta îl întristă mai mult decît remarca ei că nu dorește un iubit.

În aceeași seară, stînd afară pe terasă, Nikki se certa pe sine pentru cele petrecute. Și nici faptul că fratele ei, Clayton, îi telefonă ca s-o pună la curent cu progresele sale n-o ajută prea mult.

— Am cîștigat încă un aliat, îi spuse el, precizînd numele congresmanului. Cum ți se pare pentru o zi de lucru ?

— Minunat, rîse ea. Apropo, ce se mai aude cu problema bufnițelor ?

— E cu cîntec, murmură el. Derrie și cu mine nici nu ne mai vorbim din cauza asta, iar Bett e și ea supărată foc pe mine. Am ajuns ca eu, un candidat ales pentru o platformă bazată pe conservarea mediului, să votez împotriva unei bufnițe mititele și a unui crîng de copaci doar ca să creez locuri de muncă și să asigur prosperitate economică. Toate sînteți convinse că am înnebunit.

— Îți reamintesc că nu ai cu ce să înlocuiești specia aia de bufnițe și nici copacii mai bătrîni de o sută de ani...

— Hai, taie-o ! se răsti el.

— OK, rîse ea. Sîngele apă nu se face.

— Dacă zici tu... Cum merge ? Te odihnești cumva ?

— Suficient... ezită ea, a... aaam cunoscut pe cineva.

— Pe cineva ? Un bărbat ? Unul adevarat, cum scrie-n Biblie ?

— Așa pare să fie. Mîine ieșim la o plimbare cu iahtul.

— Nikki, mă bucură foarte mult ce spui. Cine e ?

— Un om obișnuit, minți ea. Se ocupă cu... mașini.

— Ah ! Cu mașini ? Ei bine, cred că nu e nimic rău în a fi mecanic. Știe însă să navigheze suficient de bine ca să nu te înece ?

— Cred că poate să facă orice își pune în gînd..., murmură ea visătoare.

— Nu-mi vine să cred că ești tu, o tachină el. Ultima oară cînd am vorbit nu mai voiai să auzi de bărbați pentru nimic în lume.

— Nu m-am răzgîndit, îi confirmă ea imediat. Numai că ăsta e atît de diferit, continuă ea. N-am întîlnit niciodată pe cineva la fel.

— E un fustangiu ?

— Nu știu. Poate.

— Nikki, începu el, ezitînd.

Avusese o experiență dură la o vîrstă fragedă. Era foarte vulnerabilă.

— Ascultă, ce-ar fi să trec pe-acasă pentru cîteva zile ?

— Nu ! Nikki tuși ca să-și limpezească vocea. Vreau să spun că nu e nevoie, zise ea. Nu poți să mă protejezi de toată lumea, știi foarte bine. Odată și odată trebuie să stau pe propriile mele picioare.

— Cred că ai dreptate, îi răspunse, cu o voce resemnată, fratele ei. OK, surioară. Faci cum vrei. Dar sînt la capătul firului dacă ai nevoie de mine. Ții minte, da ?

— Poți fi sigur de asta.

— Atunci mai vorbim noi, curînd.

Punînd receptorul jos, Nikki răsuflă ușurată. Tot ce-i mai lipsea acum era Clayton care să vină acasă și să dea peste Kane. Situația devenea din ce în ce mai incitantă și era convinsă că ar trebui să termine cu legătura asta imposibilă încă înainte de a începe cu adevărat. Însă nu avea puterea să o facă. Kane se strecurase deja în inima ei. Îi mai rămînea doar să spere că nu i-o va frînge în cele din urmă.

Era curioasă cum va reuși Kane să-i ascundă faptul că e bogat. Dacă îi oferi o plimbare cu iahtul, pînă și un idiot își dă seama că are de a face cu un om bogat. Soluția pe care o

găsi el se dovedi foarte abilă : îi spuse lui Nikki că nu reușise să închirieze iahtul cu care plănuise să facă plimbarea, așa că urmau să-l înlocuiască cu o barcă cu motor. Era o ambarcațiune minunată însă nu se putea compara cu iahtul pe care îl folosea de obicei în asemenea ocazii.

Ea se amuză în sinea ei și acceptă schimbarea înțelegerii din ziua precedentă fără să pară afectată în vreun fel.

— Știu că ți-am zis că vom merge cu iahtul, îi explica el în timp ce o ajuta să se urce în barcă, însă poate fi periculos dacă vîntul e puternic. Și astăzi vîntul bate destul de tare.

Așa și era, însă cu greu și-ar fi putut imagina că un iaht ar fi avut probleme pe un asemenea vînt. Pe de altă parte, cunoștea motivul pentru care așa-zisul său oaspete nu dorise să apară cu o ambarcațiune de peste un milion de dolari.

— Oh, îmi plac bărcile cu motor, îl liniști ea, fără să mintă de altfel, și ochii îi străluciră de plăcere cînd Kane se înfundă în scaunul conducătorului și răsuci cheia de contact. Motorul răspunse imediat și începu să toarcă pisicește.

El îi aruncă o privire, zîmbind pe ascuns :

— Ești un marinar bun ?

— Vom afla împreună, i-o întoarse Nikki.

Kane rîse pe înfundate și manevră barca spre ieșirea din port.

Barca aluneca lin pe suprafața apei și motorul nu era exagerat de zgomotos. Nikki își duse mîna la părul umflat de vînt, rîzînd de plăcere în timp ce picăturile fine de apă îi împroșcau fața.

— Ți se întîmplă vreodată să fii tristă ? o întrebă el, curios.

— Oh, de ce să mă obosesc să fiu pesimistă ? îi răspunse ea. Viața e așa de scurtă, e păcat să o risipești cînd fiecare zi e ca o zi de Crăciun, îți dăruiește ceva nou.

Era îndrăgostită de viață. El uitase cum e să fii așa. Își întoarse privirea întunecată spre orizontul îndepărtat încercînd să nu se gîndească la cît de scurtă e viața cu adevărat și cît de tragic învățase acest lucru.

— Unde mergem ? îl întrebă Nikki.

— Nu m-am gîndit la ceva anume, îi răspunse el. Se uită la ea ușor amuzat. Doar dacă, adăugă, nu-ți place cumva să pescuiești.

— Nu m-ar deranja. Dar tu nu poți suporta pescuitul, rîse ea.

— Bineînțeles că nu. Dar nu vreau să-mi ies din mînă, adăugă el, ca să nu-mi fac de rușine restul familiei. Sculele sînt sub prelata asta. Mă gîndeam că putem naviga pe rîu în sus pînă găsim un loc plăcut să ne oprim. Am luat cu noi o cutie frigorifică și niște mîncare.

— Ești plin de surprize, comentă ea.

Ochii săi întunecați scăpărară.

— Și nu mă cunoști încă nici pe jumătate, murmură el, concentrîndu-se din nou asupra manevrelor.

Găsi o spărtură în frunziș și legă barca la mal. Se așezară pe mal, petrecîndu-și timpul lenevind și urmărind plutele cum se legănau pe apă și săltau din cînd în cînd. Mîncară sandvișurile și cartofii prăjiți și sorbiră sucurile, și Nikki se minună de milionarul de lîngă ea ce se dovedea un partener de pescuit minunat. Nu se mai simțise așa de bine din copilărie, cînd mergea la pescuit cu bunicul ei. Uitase ce plăcut e să stai la marginea rîului cu undița în mînă.

— Pescuiești des ? se interesă ea.

— Cu frații mei și cu taică-meu. Niciodată însă cu vreo femeie.

Ridică din umeri a nedumerire.

— Aproape toate pe care le cunosc nu sînt deloc interesate de viermi și de cîrlige, spuse el gînditor. Nu ți-e scîrbă, nu-i așa ?

— Nu prea. Poate de unele lucruri da, adăugă ea cu voce joasă. Oricum, peștilor li se dă cel puțin o șansă, numai dacă nu te apuci să-i vînezi într-un butoi. Și îmi place foarte mult bibanul prăjit.

— Știi să cureți un pește ?

— Poți fii sigur !

El rîse fără să-și ascundă încîntarea.

— În cazul ăsta, dacă prindem ceva, mă autoinvit la cină.

Ochii i se îngustară.

— Dacă nu ai alte planuri.

— N-am nimic anume pentru săptămînile ce vin, zise ea.

El părea să se liniștească. Își întinse picioarele vînjoase și trase de undiță să verifice dacă prinsese ceva în cîrlig.

— Nu mușcă nimic la momeala mea, mormăi el. Nici n-a fost atinsă încă. O mai lăsăm încă zece minute și dacă nu se întîmplă nimic, căutăm un loc mai bun.

— În clipa în care ne mutăm un banc de pești enormi se vor strînge la adăpost, îi atrase ea atenția.

— Probabil că ai dreptate. S-ar putea să nu fie o zi prea bună pentru pescuit.

— Depinde de ce vrei să pescuiești, zise ea, atenția fiindu-i atrasă de mișcarea bruscă a plutei sale. Fii atent aici !

Nikki trase brusc de undiță, agățînd ceva la capătul firului, și se ridică în picioare. Indiferent de ce prinsese, părea să merite osteneala. Trăgea de undiță și apoi îi lăsa fir și iar trăgea și iar îl mai lăsa, se mișca o dată cu el de-a lungul malului, bolborosind și plescăind din limbă pînă ce, în cele din urmă, prada începu să ostenească. Îl zări pe Kane uitîndu-se la ea înciudat și izbucni în rîs.

— Ai vrea să-l scap, nu-i așa ? Nu-i așa ? îl provocă ea. Ei bine, n-o să-l scap. Cină, fă-ți apariția !

Smuci puternic din undiță și peștele, un biban destul de mare, fu aruncat pe mal, zbătîndu-se. În timp ce Kane se ocupa de el, ea puse din nou momeala în cîrlig.

— Eu l-am prins pe al meu, zise ea. Nu știu ce mănînci tu, însă.

El se așeză pe jos lîngă ea și luă undița sa în mînă.

— O să vedem imediat, i-o întoarse el.

După două ore prinseseră trei bibani frumoși. Doi dintre ei erau ai lui Nikki. Kane luă resturile și cutia frigorifică

plină cu pești și le urcă în barcă. Nikki își iertă sentimentul de superioritate ce o cuprinse doar pentru cîteva clipe.

Kane uitase de toate, și de propria sa tragedie, și de problemele de afaceri, și de îngrijorările sale, în dimineața aceasta lipsită de griji pe care o petrecea alături de Nikki. Prezența ei îl eliberase de povara afacerilor, care îi ocupa tot mai mult timp. De cînd îi muriseră soția și fiul, înlocuise orice legătură sufletească cu producerea banilor. Mîncarea nu mai avea nici un gust pentru el. Dormea neregulat și doar din necesitate. Nu-și mai luase nici o vacanță sau măcar o zi liberă de la călătoria de afaceri ce o întreprinsese cu soția și fiul său și care se terminase atît de tragic.

Oboseala acumulată era la originea neatenției din momentul accidentului suferit în timp ce înota. Însă privind-o pe Nikki atît de liniștită și fericită împreună cu el, nu putea să-i pară rău că se întîmplase așa. Întîlnirea cu ea era ca descoperirea unei comori cu toate că era conștient că va rămîne cu ea foarte puțin timp. Peste cîteva săptămîni nu-și va mai aduce aminte nici măcar de numele ei. Gîndul ăsta îl făcu să fie agitat.

Nikki îi observă neliniștea. Se întreba dacă sentimentele lui față de ea erau la fel de puternice ca și atracția fizică. Fusese tulburată atunci cînd el recunoscuse că are o iubită. Se întreba dacă el însemna ceva pentru acea femeie, căci Nikki începuse deja să țină la el. Gîndul că ar putea fi așa îi provocă un tremur interior.

Deși fusese măritată o dată, soțul ei nu fusese niciodată în stare să ajungă pînă acolo încît să facă dragoste cu ea. O atinsese în treacăt și fără prea mare pasiune și ea era atît de tînără și dornică să-și asculte tatăl încît nu înțelesese imediat indiferența soțului său.

Fiindcă la început afișase o anumită superioritate în relația cu Miles, răceala lui cînd încercase să-l atragă în intimitatea ei îi lăsase răni adînci lui Nikki. Aflase atunci durerea pe care graba de a te oferi cuiva ți-o poate produce ; să nu se mai pripească niciodată. Și în mod cert nu-și dorea compli-

cațiile suplimentare care puteau rezulta din legătura lui Kane cu o altă femeie. Oricît de tare l-ar fi dorit, Nikki era hotărîtă să reziste ispitei.

La întoarcere, ea încerca să se gîndească doar la clipele petrecute împreună la pescuit. Fusese una din zilele cele mai lipsite de griji din viața ei. Ajunsă în fața casei ei, Nikki era însă convinsă că el nu se mai gîndea la peștii pescuiți — și nici chiar la ea. Ar fi vrut să știe ce-l preocupa într-atît.

— Trebuie să dau cîteva telefoane, altfel te-aș ajuta să cureți peștele, îi spuse el lăsînd-o în fața casei cu cutia frigorifică lîngă ea. Mă întorc imediat.

— Afaceri ? întrebă ea.

Pe fața lui nu se putea ghici nimic.

— Poți să le spui și așa.

Nu mai zise nimic altceva. Îi zîmbi lui Nikki cu gîndul în altă parte și plecă luîndu-și rămas-bun cu un gest distrat.

Nikki plecă să curețe peștele, zgîndărită de plecarea lui neașteptată. Ce treabă o fi avut ?

Kane ascultă cu răbdare vocea furioasă care tuna și fulgera de la celălalt capăt al firului.

— Dar mi-ai promis că vom merge la petrecerea familiei Waltons diseară ! Vor fi acolo toți prietenii mei și cel puțin doi critici de artă veniți din New York.

Christy avea vocea unui copil lăsat cu buzele umflate.

— Cum poți să-mi faci una ca asta ? Ce fel de tranzacție mai e și aia că-ți ia o seară întreagă ?

— Ți-am zis, Christy, am alte planuri, îi zise el liniștit.

Ea era artistă și începea să fie cunoscută. Nu avea ce îi reproșa din punct de vedere intelectual. Dar unica trăsătură comună dintre ei doi fusese nevoia împărtășită a siguranței intimității lor. Lui nu-i plăceau prietenii ei și, în mod cert, nici aceștia nu-l agreau pe el. Christy avea nevoie de un om care să se potrivească stilului ei de viață. Iar calapodul pe care era făcut Kane nu era chiar cel mai potrivit.

Acum că Nikki apăruse în viața lui, îi părea rău că nu o terminase cu Christy mai demult. Pînă acum probabil și-ar fi găsit deja pe altcineva ; poate chiar prietenul ei, psihologul, care părea să o fascineze în ultimul timp.

— Atunci, mă suni ? îl întrebă Christy oftînd lung.

— Dacă am timp. Dar ar fi mai bine să nu ne mai vedem atît de des de aici înainte, adăugă el, încercînd să fie cît mai drăguț.

Urmă o ezitare, apoi ea zise trist :

— Poate că ai dreptate. Ești un iubit minunat, Kane, dar întotdeauna am avut sentimentul că te gîndești la cheltuielile făcute cînd sîntem împreună.

— Sînt un om de afaceri, îi aminti el.

— Ești o afacere, îi zise ea rîzînd ușor. O industrie ambulantă. Sînt convinsă totuși că ar trebui să te tratezi. Nu mai ești cum te știam eu de la...

El nu mai voia să o asculte. Christy avea mare încredere în psihanalist. El nu.

— Te mai sun eu. Noapte bună.

El închise înainte a ea să mai adauge ceva. Se cam săturase de aerele ei de psihanalist amator. Era obsedată, făcea psihanaliză și cînd era cu el în pat.

Se ridică și își schimbă blugii și jerseul cu niște pantaloni marinărești și tricou galben.

Nikki și peștele ei fript erau mult mai ademenitori decît ce-i puteau oferi Christy și prietenii ei : un antricot a-ntîia și cocteiluri.

Alese o sticlă de vin din provizia importată și o luă la el. Se întrebă dacă Nikki avea vreo idee despre vinuri albe rafinate. Era o fată inteligentă, dar nu cunoștea privilegiile celor bogați. În mod sigur nu era în stare să facă deosebirea dintre un Chardonnay și un Riesling Johannesburg. Iar el ar fi putut să o învețe. Pentru moment, nu îndrăzni să se mai gîndească și la alte lucruri în care ar fi putut s-o inițieze.

Dacă el ar fi lăsat acest lucru să se întîmple așa, Nikki ar fi pus stăpînire pe el mai teribil chiar decît alcoolul.

Nikki curățase și fripsese peștele și tocmai făcea o salată de fructe și cu un sos de semințe de mac cînd Kane bătu scurt la ușă și intră în casă.

Ea îi arunca o privire peste umăr și-i zîmbi.

— Haide, intră, îl invită.

Purta o rochie plisată, cu un imprimeu tropical, însorit care îi dezgolea mare parte din spatele bronzat, îmbrăcîndu-i în același timp discret sînii. Stătea desculță la masa din bucătărie și Kane își simți corpul pătruns de imaginea frumuseții feminine pe care o înfățișa ea. Nikki se îmbrăca așa cum îi plăcea lui să se îmbrace o femeie, deși nu-și etala sexul cu trîmbițe și surle, nici nu-l respingea.

— Tocmai am terminat salata și sosul. Pui tu masa ? întrebă ea vioaie.

El avu un moment de ezitare. Nu-și amintea să fi făcut așa ceva în toată viața lui. Chiar și cînd era mic, întotdeauna existase o femeie care să se ocupe de bucătărie.

— Farfuriile-s acolo, arătă ea cu capul spre un dulap. O să găsești furculițe și restul în al doilea sertar. Șervețele în al treilea sertar.

Se amuză văzînd expresia lui și încurcătura în care se afla.

— Sper că știi să pui masa ?

— Nu prea, recunoscu.

— Atunci e timpul să înveți, zise ea. Poate într-o zi ai să te recăsătorești, și gîndește-te numai cît de bine ți-ar prinde să știi cum să te învîrți prin bucătărie.

Nu zîmbi la replica ei. O privi curios și rezervat, iar ea își aminti într-un tîrziu că-i vorbise de moartea soției.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu nimeni, zise el pe neașteptate. Și mai ales cu o femeie pe care de-abia am cunoscut-o, adăugă el brutal.

— Ei, sigur că nu vrei să te căsătorești cu mine chiar acum, îl aprobă ea. La urma urmei, nici nu mă cunoști. Trist, căci de îndată ce-mi vei descoperi calitățile, ca și darurile

mele pământești, ai să alergi după mine cu verigheta. Dar va trebui să te refuz : eu îl aștept pe Tom Selleck.

— Adevărat ? o privi el gînditor cu o lumină în ochi.

Se întoarse cu spatele la ea și începu să caute în dulap. Așează lucrurile pe masă într-o ordine misterioasă și ea nu mai rezistă tăcerii.

— S-ar cuveni să fii mai atent în restaurante la modul cum sînt așezate tacîmurile, remarcă ea văzînd că furculițele și cuțitele nu erau așezate la locul lor.

— Nu țin să-mi fac din asta o carieră !

— Treaba ta. Dar să nu dai vina pe mine dacă nu vei fi în stare să obții o slujbă de picolo într-un hotel de lux. Dumnezeu mi-e martor, eu am încercat să te învăț noțiunile elementare.

El chicoti ușor. Ea se întoarse și începu să pună mîncarea pe masă. Apoi aranjă din nou tacîmurile pînă cînd totul fu în ordine.

— Te dai mare, o acuză el.

— Vă rog să luați loc, îl invită ea cu o reverență și un zîmbet comercial.

El îi trase scaunul, observîndu-i ezitarea.

— Să știi că sînt gata să aștept aici pînă la iarnă ! îi spuse el.

Cu un oftat lung ea se așeză pe scaunul oferit de el.

— Ce obicei învechit !

— Politețea nu are vîrstă, iar eu nu am de gînd să renunț la ea.

Se așeză de cealaltă parte a mesei.

— Și tot înainte de masă, mulțumesc Domnului pentru bucate. Un alt obicei la care iarăși nu am de gînd să renunț.

Își înclină capul în semn de supunere, cu o privire amuzată pe care i-o ascunse.

Pe la mijlocul mesei, plonjară în politică și ea nu îl menajă defel.

— Consider că e o crimă să distrugi o pădure bătrînă și să sacrifici o anume specie de bufnițe pentru a încuraja industria cherestelei, zise ea.

Sprîncenele lui groase se ridicară.

— Ai dreptate, zise el pe un ton prozaic.

Ea lăsă furculița jos.

— Simpatizezi cu lupta pentru protecția mediului ?

— Nu sînt cine știe ce habotnic, dar cred cu tărie în conservarea resurselor naturale. De ce te surprinde atît de tare ? adăugă el bănuitor.

Cu orice preț trebuia să fie precaută cu acest răspuns. Un zîmbet silit și nevinovat îi înflori larg pe față.

— Majoritatea bărbaților luptă pentru progres.

O studie cu mare atenție un timp, înainte de a spune ce gîndea.

— Într-adevăr, sînt pentru progres, dar nu merg mai departe de ceea ce numim protecție a mediului și depinde și de obiectul amenințării. Cred că ești conștientă de faptul că unele specii vor dispărea cu toate eforturile noastre.

— Da, zise ea. Dar se pare că noi pregătim toate astea chiar acum. Și au fost incidente extraordinare din pricina lipsei de suflet a celor care sînt pentru progres în țările în curs de dezvoltare.

— Da, știu. Citesc și eu ziarele.

— Oare noi, cei care trăim în țări dezvoltate, avem dreptul să smulgem altor popoare și culturi moștenirea, religia și stilul propriu de viață, numai pentru că ne considerăm superiori ?

— Sigur că nu, replică el. Dar exact asta se întîmplă. Cele mai multe popoare se consideră superioare altora. Dar noi avem atuul nostru : tehnologia. Și astfel capacitățile noastre distructive devin tot la fel de puternice ca și cele constructive. Și oricărei culturi primitive, neevoluate îi e greu să facă față acestei situații.

— Unele totuși reușesc.

— Bineînțeles. Am auzit chiar de proiecte care au fost suspendate datorită intervenției benefice a părților implicate. Dar nu se întîmplă prea des.

— Nu-mi place lumea asta care crede că puterea îți dă drepturi nelimitate.

— Oricum, n-ai ce-i face ; cei care au bani și putere fac legile. Întotdeauna a fost așa, Nikki. De la începuturile civilizației, o clasă conduce, cealaltă este aservită.

— La sfîrșit de secol, industriașii s-au prevalat de darwinismul științific pentru a-și justifica nedreptățile făcute în interes personal, adăugă ea.

— Darwinism științific, zise el surprins. Da, teoria conform căreia supraviețuiește cel mai puternic, aplicată naturii, s-a extins și în lumea afacerilor.

Își scutură capul.

— E de necrezut.

— Și totuși adevărat, arătă ea. Peștele mai mare îl mănîncă pe cel mai mic, companiile care nu fac față competiției dispar.

— Și acum urmează să îl citățm pe Adam Smith și toate primejdiile pe care le presupune intrarea în afaceri. Să-i lăsăm pe muribunzi să moară ; fără vreo intervenție guvernamentală.

El îl urmări curioasă.

— Cîndva am făcut un curs de civilizație occidentală, rîse el încet. Istoria mă fascinează.

— Și pe mine, se entuziasmă ea. Regret că nu știu mai multe din istorie.

— Ai putea să te întorci la facultate și să-ți termini specializarea, îi sugeră el. Sau, dacă nu, ai putea să participi la niște cursuri postuniversitare.

Ea ezită :

— Ar fi bine.

Dar nu avea timp și cu atît mai puțin mijloace financiare. Nu era însă nevoie să i-o spună, el o știa deja.

Îi ocolise privirea pe cînd vorbeau ; părea cam încurcată.

Trebuia să înceteze să mai peroreze, își zise cu hotărîre. Într-o zi s-ar putea să nu se oprească la timp și i-ar dezvălui adevărul despre fratele ei acestui om. Dar nu mințise în privința colegiului. Una din înțelegerile privind divorțul de Miles Townshend era ca el să o ajute plătindu-i studiile. Suferința provocată de experiența ei amară o îmboldise spre planuri mărețe, dar nu reușise să le realizeze. Trebuise să renunțe cînd era în anul III pentru a-l sprijini pe Clayton în campanie.

— Cu ce te ocupi ?

Nu știa ce răspuns să îi dea. Nu putea spune că avea grijă de casa fratelui său. Pe de altă parte, nici nu era menajera casei lui.

— Ți-am spus. Sculptez, zise ea cu o voce vioaie și zîmbi.

Sperase ca ea să aibă vreo îndeletnicire ieșită din comun pe care nu i-o dezvăluise încă. Părea destul de inteligentă. Dar în aparență nu prea arăta că ar preocupa-o altceva decît sculptura și lucrul acesta îl dezamăgea. Căci îl atrăgeau femeile dinamice, care trăiesc pe picioarele lor. Nu-i plăceau femeile pe care le putea domina ușor. Se întrebă dacă toți prietenii ei erau artiști, ca în cazul lui Christy.

— Aha, zise el încet.

Părea dezamăgit. Nikki nu mai adăugă nimic. „Mai bine să-și piardă interesul în privința mea înainte ca lucrurile să se complice", își spuse. La urma urmei, cu greu i-ar fi dezvăluit cine era ea. Dar durerea rămînea aceeași.

CINCI

Nikki așeza vasele, iar Kane se plimba prin sufragerie, uitîndu-se la cele cîteva cărți de pe rafturi. Părea să fie o cititoare asiduă, dar singurul tip de cărți pe care îl putu găsi erau niște exemplare decolorate din domeniul juridic.

— Au fost ale tatălui meu, îi spuse ea. Voia să devină avocat, dar odată angajat în profesia lui, nu și-a mai permis acest sacrificiu.

„Probabil că nici banii necesari nu-i avea", se gîndi Kane. O privi :

— Tu nu ai cărți ?

— O mulțime. Dar nu aici. Tata a construit casa foarte aproape de mal încît există pericolul de a fi inundată în timpul furtunilor și vijeliilor ; de aceea nu lăsăm nimic de valoare aici.

De parcă ar fi avut ceva valoros. Ochii lui negri alunecară tăcuți peste trupul ei, admirîndu-i rotunjimile delicate, fără a fi însă purtătoarele unor mesaje sexuale evidente.

— Îmi place cum mă privești, zise ea pe un ton nehotărît.

Îl privi cu vădită curiozitate.

— Și trebuie să te aperi de femeile agresive ?

Zîmbetul lui dispăru.

— Mă descoși, Nikki ? o întrebă, iar tonul vocii lui o deranjă.

— Ești un bărbat atrăgător. E de presupus că nu ai rămas un călugăr neprihănit.

Umerii lui largi se mișcară fără astîmpăr.

— După cum ți-am spus, fiul și soția mea au murit... fulgerător... acum un an, spuse el, fără să-i dea detalii privind modul cum se întîmplase. Dar noi eram despărțiți cu mult înainte.

Se opri.

— Apoi, mi-am găsit o iubită.

Nikki se simți o proastă. Se întoarse într-o parte tresărind :

— Nu eram chiar atît de curioasă.

— Dar nu e asta, spuse el iritat. Adică, acum. Chiar de la început a fost ceva pasager. Aveam nevoie de cineva. Era tandră și plăcută.

Ochii ei se închiseră, lovită de o durere neașteptată. Nu îndrăzni să se întrebe de ce o durea faptul de a-l ști în intimitate cu altă femeie.

— Înțeleg.

— Nu, nu-nțelegi, îi zise el repede. Am terminat legătura cu ea.

Ochii-i se măriră :

— Din cauza mea ? îi scăpă ei fără a se gîndi.

— Pentru că amîndoi nu mai aveam nici un fel de sentiment. I-am spus-o chiar de la început. Am fost corect cu ea.

Își îngustă ochii.

— Voi fi la fel de cinstit cu tine, spunîndu-ți deschis că nu vreau să mă mai recăsătoresc.

Se căzni să fie cît mai hotărîtă.

— Nici eu. Dar tot ce-ți pot oferi este prietenia, adăugă cu o voce liniștită.

Sprîncenele lui se arcuiră :

— De ce ?

Cu greu se abținu să nu-i spună că el și fratele ei erau rivali. Ridică din umeri nepăsătoare și se întoarse.

— Nu vreau să am o aventură cu tine, asta-i tot.

— Cum poți ști asta, dacă nu încerci ? o ațiță el ; un zîmbet răutăcios, brusc, îi sublinia întrebarea. Sînt bun în pat, Nikki. Nu riști nimic cu mine, nu apar nici un fel de complicații.

„Cu excepția inimii mele și a carierei fratelui meu", gîndi ea. Își întoarse capul atît cît să-l privească pe la spate.

— Îți place să te izbești cu capul de pereți ? îl întrebă cu o voce plăcută.

Spusese ce avea de spus. El oftă și își înfundă mîinile adînc în buzunare.

— Trebuie, o privi el gînditor. Bine, am s-o las baltă.

Șovăia și avea o mină meditativă.

— Trebuie să fi trecut printr-o experiență teribil de neplăcută, Nikki.

— E un fel de a spune, îl aprobă ea pînă la urmă. Și nu te cunosc suficient de bine ca să putem discuta despre asta, adăugă pe cînd el tocmai se pregătea să o întrebe mai multe.

— Fii drăguț și nu mai răscoli trecutul meu, îmboldindu-mă să vorbesc.

El își ridică sprîncenele :

— Și dacă fac așa, mă vei răsplăti ?

Ea zîmbi :

— Plăcintă de mere cu înghețată.

El își țuguie buzele și zîmbi :

— S-a făcut.

— Știam eu că stomacul ți-e punctul sensibil, zise ea cu importanță.

După ce terminară plăcinta în termeni amicali, se așezară pe verandă și sorbiră piña colada proaspătă ascultînd poemul simfonic al lui Respighi „Pinii din Roma". Nikki fu uimită să descopere că și lui Kane îi plăcea la fel de mult ca și ei. Era o piesă care alterna de la un registru la altul, și cînd

închidea ochii, aproape că vedea legiunile romane plecînd la luptă.

— Fără să mă plîng, zise Kane, nu ți se pare asta un pic cam sobră ?

— Melancolică poate, îl aprobă ea. Îmi place și Debussy.

— Și mie.

— Ești o fire melancolică ?

O clipă, el păru că-și amintește ceva. Aruncă restul de băutură.

— Toți avem amintiri, Nikki.

Ea știa despre amintirile lui. Îi părea rau că nu putea să-i arate că știa cum murise familia lui. Ochii ei îi căutară fața cu trăsături regulate și stăruiră asupra ei, observîndu-i jocul mușchilor încordați pe cînd el cerceta marea. Oare se gîndea la băiețelul lui ? La soția sa ?

— Kane ? îl chemă ea încetișor.

El respiră adînc ca să se liniștească, dar suferința îl măcina înlăuntrul lui. Băiatul lui ! Băiatul lui !

Văzu cum degetele încordate pe paharul golit pe jumătate deveneau albe. Ea se ridică și merse la el, așezîndu-se pe vine, ghemuită lîngă el.

El se cutremură înfiorat. Corpul lui puternic îngheță pentru o clipă, ca și cum căldura trupului ei îl blocase. Apoi deveni conștient de prezența ei lîngă el și ochii lui lunecară în jos pentru se întîlni cu ai ei.

— În cazul ăsta, aș fi nerecunoscător.

Puse paharul pe masa din spatele scaunului și o cuprinse în brațe. Căldura lor contrasta cu aerul rece al nopții. Ea închise ochii, în timp ce obrazu-i măsura zvîcnirea caldă a inimii lui. Briza îi aruncă părul peste fața lui ; zgomotul valurilor era puternic și alinător.

— Viața te rănește, zise el după un minut cu mintea aiurea ; începu să-i mîngîie părul pe ceafă.

Ea își amintea propriile suferințe. Auzi vocea adîncă a lui Miles scuzîndu-se pentru că se speriase la gîndul căsătoriei lor, pentru că o încurajase să se apropie de el, deși nu

era în stare să-i ofere o relație fizică firească. Lui îi apăruseră lacrimi în ochi, și ea îl mîngîiase. Dar și ea plînsese, căci se crezuse îndrăgostită de el.

— Săptămîna asta se împlinește un an de cînd ei au fost omorîți. Mi-e dor de băiatul meu, zise el pe neașteptate.

Degetele ei se lipiră de tricoul lui netezindu-l peste mușchii lui încordați și calzi.

— Îmi pare rău, zise ea simplu.

Obrajii lui se adăpostiră în părul ei, rămînînd acolo. Nu-și îngăduise nici un răgaz de la munca lui, căci amintirile îl chinuiau. Acum, Nikki îi ușurase durerea.

Și ea știa lucrul ăsta. Se strînse lîngă el și mai aținător.

— O știi foarte bine, murmură el sec, punîndu-i mîna uriașă pe talie și încercînd s-o oprească.

De fapt, nu reușise asta pînă atunci. Dar nu trebuia să i-o spună și lui. În joacă, îl înghionti în coaste, pentru a-i distrage atenția ; el tresări.

Încîntată, ea se ridică în capul oaselor, pe genunchii lui și îi citi pe față liniștea.

— Te gîdili ? îl necăji ea, iar mîinile-i se avîntară spre coastele lui.

El i le prinse, așezînd-o cu forța lîngă el, pe scaun. Rîdea, iar vocea lui adîncă și fericită răsuna în întuneric.

Rîse și ea. Pentru ea era ceva nou să fie atît de deschisă și fericită cu cineva. În relația cu Kane nu aveau să apară secrete bine păzite, întunecate, sau surprize neplăcute. În multe privințe, el era ca o carte deschisă. Și cu siguranță nu era homosexual. Dar o incita.

— Stai liniștită, rosti el tărăgănat, și reuși pentru un timp să o imobilizeze.

Lumina îi era suficientă pentru a-i vedea ochii, apropiați de ai lui.

— Piratule ! șuieră ea ca răspuns.

Și el chiar arăta a pirat : părul negru coborînd peste fruntea-i largă, ochii negri luminați de o lumină diabolică.

Tensiunea creștea iar în cele două trupuri așa cum o ținea el în brațe în întunericul bătut de vînt, cu valurile izbindu-se de plajă în spatele casei.

Bărbatul se mișcă ușor, dar destul ca ea să-i simtă picioarele lungi și viguroase încolăcindu-se în jurul picioarelor ei care erau așezate pe o perniță. Mîna lui se încolăci în jurul ei, apropiind-o cu o insistență delicată.

— Miroși a trandafiri, zise el în șoaptă aplecîndu-și capul spre ea. Vreau să te sărut pînă cînd am să-ți sorb și ultima răsuflare.

— E o amenințare sau o promisiune ? șopti ea în timp ce fața lui se apropia de gura ei.

— Nu știu nici eu...

Se ridică apropiindu-se de el, și se aruncă năvalnic în vîrtejul plăcerii. Corpu-i fu cuprins de un tremur ușor pe măsură ce el continua să o sărute. Îi plăcu modul cum limba lui își făcuse loc în gura ei, ca și gustul de nucă de cocos pe care piña colada îl dăduse buzelor lui. Avea o siguranță de sine nepăsătoare, foarte apropiată de aroganță. Dar dincolo de experiența atingerii era aceeași stare minunată din care ea se împărtășea.

Cînd el își înălță capul, buzele ei îl urmară. El rîse cu răsuflarea întretăiată și se dădu înapoi.

— Încetează, o certă el. Încerc să mă comport ca un domn, așa cum m-a învățat mama.

Ea avu un zîmbet cald.

— Un om adevărat face față ispitei.

— Dar nici chiar așa, zise el fără menajamente.

O dădu la o parte și se ridică brusc, cu un zîmbet.

— Mă duc acasă înainte să apuci să mă compromiți.

— O ! mă simt o primejdie atît de mare, murmură ea, tolănindu-se provocator.

El mormăi.

— Plec. Chiar acum.

Nikki chicoti ridicîndu-se și ea în picioare.

— Te conduc pînă la ușă, ca o gazdă bună.

Ea îl luă de braț în drum spre ușă.

— Atunci, adio ? întrebă ea, jumătate în glumă, jumătate serios.

El deschise ușa și se uită în jos, spre ea.

— Îmi place să am pe cineva aproape atunci cînd sufăr, zise el pe neașteptate. Aș putea face la fel, cînd vei avea tu nevoie.

— Mersi. Am să țin minte.

Se rezemă de tocul ușii, cu o mînă în buzunar.

— Să știi că între Christy și mine demult nu mai era nimic. N-aș vrea să crezi despre mine că văd femeile ca pe niște obiecte disponibile oricînd.

— Știu.

El întinse mîna și îi atinse fața cu curiozitate și blîndețe.

— „Grădinile cu magnolii" sînt locurile cele mai frumoase în raiul ăsta. Le-ai văzut ?

— Da, de vreo șase ori. Dar mi-ar plăcea să le revăd.

— Mîine ?

Ea dădu din cap.

El se aplecă și o sărută cu tandrețe.

— Nu e bine, zise el cu greutate. Nu vreau să mă implic într-o relație cu tine.

Ea se ridică în capul oaselor și îi înconjură gîtul cu brațele, lipindu-se de el :

— Nici eu nu vreau să mă implic în chestia asta.

Mîinile lui le întîlniră pe ale ei și le mîngîie.

— Nu e momentul, zise el aproape de gura ei.

Ea își desprinse buzele și dădu capul pe spate :

— O, da !...

El o sărută cu nesaț, iară și iară, pînă ce propriul lui trup îl opri. Mormăi și se forță pentru a face un pas înapoi. Brațele ei alunecară în jos. Ea zîmbi răutăcios și el rîse.

— Plec, zise el.

Ea își puse mîinile la spate pentru nu mai fi atît de tentantă.

— Mîine, la ce oră ?

— E prea devreme la cinci ? întrebă el cu o voce nefericită.

— Nu, dar dacă ai să aștepți pînă la șase ai să capeți și micul dejun, îl asigură ea.

El dădu din cap. Ochii lui negri străluceau încă înfometați cînd ieși pe ușă.

Nikki făcu curățenie în casă și se întoare pe verandă. Știa că nu-și putea permite să se lase orbită de farmecul lui Kane. Și, de asemenea, știa cît de tare s-ar fi înfuriat el dacă ar fi aflat înșelătoria prin care își ascundea identitatea. Dar în clipa aceea, nimic nu părea să aibă importanță, în afara faptului de a fi cu el.

A doua zi o duse la „Grădinile cu magnolii" ; iar ea rămase tot timpul agățată de brațul lui uriaș, primind căutături invidioase de la femeile din jur. Se priveau amîndoi cu nesaț, iar sărutul pe care el i-l dădu în seara aceea la despărțire era mult mai expresiv decît orice cuvînt. Dacă ea se îndrăgostea tot mai mult de el, atunci la fel trebuia să stea lucrurile și cu el.

Cu cît petreceau mai mult timp împreună, cu atît Nikki se convingea mai tare că mergeau pe o cale fără întoarcere. Ținea la Kane atît de mult, încît știa că nu ar fi în stare să-i refuze ceva. Pentru prima dată de la căsătoria ei, se lăsa condusă de sentimente.

Barul din centrul Washingtonului era foarte șic, fiind așezat într-o parte relativ sigură a orașului. Derrie avea un pistol, dar niciodată nu-și lua la ea permis de portarmă.

Antrenamentul ei de autoapărare era suficient dacă era în primejdie. Între timp avea nevoie de o informație pe care nu o putea obține de nicăieri altundeva.

Cînd intră ea, un om teribil de brun, cu părul negru strîns într-o codiță, își ridică privirile de pe dugheana de lîngă fereastră. Se duse direct la el și se așeză în fața lui.

— Care e otrava ta ? întrebă el cu o voce lipsită de accent, cu un zîmbet care se reflecta pînă în ochii-i mari, întunecați.

— Cafea irlandeză, zise ea.

— Cafeaua nu contracarează whisky-ul, îi aminti el.

Ea rîse.

— În cazul ăsta, mă poți duce acasă după ce încheiem discuția.

— Nici o problemă. Oricum aș fi facut-o.

Dădu comanda chelneriței și apoi se uită atent la Derrie cu ochii lui întunecați și tăcuți ; aștepta nerăbdător ca ea să înceapă să vorbească.

Fata știa că nu se va sinchisi dacă tăcerea ei ar dura o jumătate de oră. Era una din calitățile lui Cortez.

— Ce știi despre John Haralson ? întrebă ea, cu aceeași voce joasă.

Făcu brusc ochii mari.

— Ce vrei să știi ? întrebă el precaut.

— Vrei să încetezi cu tonul ăsta de agent guvernamental ?

— Îmi pare rău, forța obișnuinței.

Chelnerița le aduse băuturile.

El o plăti pe a sa, în timp ce Derrie scoase o bancnotă din buzunar și îi lăsă restul chelneriței.

— Haralson va lucra pentru șeful meu, zise Derrie după ce gustă din cafea.

Cortez agită zgomotos gheața în paharul cu whisky și sifon, apoi o privi gînditor.

— Interesant. Credeam că șeful tău e mai inteligent.

— Și-a propus să fie reales. Miles Townshend i l-a recomandat pe Haralson. Acesta l-a ajutat să ajungă din nou la putere înainte de a fi avut portofoliu.

— Sigur, nu e nici o îndoială că Haralson e un bun meseriaș, dădu Cortez din cap. Doar că tu nu vrei ca el să lucreze pentru șeful tău.

— Și atunci cum îl conving pe șef să renunțe la Haralson ?

Cortez își ridică privirile.

— Nu ai cum să-l înlături.

— Ba da, totul e să știu...

El se aplecă spre ea.

— Nu-l poți înlătura, fiindcă este în sfîrșit în bătaia pușii mele. Tu stai deoparte. Lasă-mă pe mine să-l dobor.

Derrie îl privi încruntată.

— Iar eu nu voi fi ținută la curent, nu-i așa ?

El zîmbi.

— Nu.

Îi aruncă o privire aspră.

— S-ar putea să-i ruineze cariera șefului meu. Mary Tanner a fost ultimul consilier legal al lui Miles pe vremea cînd el era senator și știa totul despre metodele folosite de Haralson. Ea mi-a spus că a fost implicat în ceva ilegal. Dar nu vrea să-mi spună despre ce e vorba. Speram ca tu să-mi spui.

— Mary este una din mințile cele mai rafinate ale secolului în ceea ce privește legea, zise el. Are să ajungă judecător cît ai zice pește.

— Sper, fu ea de acord, gîndindu-se la experiența prietenei sale, care era descendentă a sclavilor Gullah din insulele aflate în largul țărmului Carolinei de Sud. Dar Haralson ? De ce nu-mi spune nimeni nimic despre el ?

— O să fiu în Charleston cîteva săptămîni, sub pretextul unei vacanțe. O să te țin la curent.

Vru să se certe cu el, dar se abținu.

— S-a făcut.

Sorbi din cafea ; îi plăcea cum whisky-ul îi pișca limba.

— Phoebe va fi acasă pentru cîteva săptămîni, adăugă ea cu o scurtă grimasă. I-ar plăcea să se întîlnească cu tine.

El o privi încruntat :

— Nu sînt exponat de muzeu pentru studenții de la arheologie.

— Asta e specialitatea a doua, îl corectă ea. Ea e la antropologie. Iar tu ești un Comanche, descendent al unei populații mongoloide din Asia. Un indigen.

Ochii lui se micșorară.

— Iar tu devii astfel o intrusă caucaziană. Nu vreau să mă întîlnesc cu Phoebe.

— E blondă, ochi albaștri, băiețoasă și îi place să facă săpături.

— Pentru Dumnezeu, chiar nu știi deloc cum le pică americanilor de baștină chestia asta cu arheologia ? izbucni el.

— Regret, dar ea nu caută oameni, caută oale vechi.

— Care ar putea fi moaște sfinte.

Ea îi vîrî un bol sub nas.

— Ia niște alune, îl pofti.

El o privi crunt, iar ea îi răspunse cu un zîmbet.

— Dacă nu-mi zici nimic despre Haralson, plec.

— Nu pot să-ți spun nimic, îi răspunse. Trebuie să ai încredere în mine.

Încă din ziua în care îl întîlnise, la o petrecere selectă din Washington, Derrie se simțise atrasă de acest bărbat masiv și mereu cufundat în gînduri. Deveniseră prieteni. Ea îl găsea inteligent și simțea o binevenită diferență între el și mult mai agresivii oameni de afaceri care încercau să intre în viața ei. Cortez știa că e îndrăgostită de șeful ei. Nu-i spusese niciodată dacă există o femeie în viața lui. Cu toate acestea, nu reușise cu nici un chip să-l determine să o cunoască pe nepoata ei, Phoebe.

Cortez o conduse acasă cu mașina lui caraghioasă pe care o folosea în timpul serviciului.

— De ce nu-ți cumperi o mașină sport ? îl întrebă dîndu-se jos.

— Cred că mi-ar sta nemaipomenit de bine cu părul fluturînd în vînt, se amuză el.

— Părul tău nu flutură niciodată în vînt. Nu-l desfaci niciodată.

— Prea riscant, spuse cu o expresie indiferentă.

Singurul lucru care-l trăda era strălucirea ochilor.

— Ar însemna să mă întorc de unde am pornit, spuse.

— Imposibil în cazul tău. Nu se mai poate după ce ai studiat la Harvard.

— Îți mulțumesc pentru informație. Ne vedem la Charleston. Nu-ți mai face griji.

— Asta ar fi într-adevăr o mare realizare.

A doua zi, Clayton se întoarse la Charleston cu avionul pentru weekend, și o aduse cu el și pe Derrie, care era cam îmbufnată.

Spunea că promisese deja unui politician de viitor din Washington să meargă împreună la teatru și Clayton intenționat insistase să vină cu el.

Avusese deja loc o discuție aprinsă între ei pe tema angajării lui John Haralson dar, de la intrarea în aeroport, Derrie evită subiectele controversate așa cum o sfătuise Cortez. Spera ca planurile lui Cortez să se realizeze înainte ca Haralson să-i distrugă cariera politică lui Clayton. Se întreba pînă unde o să meargă Haralson cu josnicia și cu ce scop. Era cumva numai modul în care conducea campaniile electorale sau era mai mult decît atît ?

— Nu s-ar putea totuși să mă privești mai puțin fioros ? întrebă Clayton surîzînd încurajator. Altfel îți rămîn sprîncenele așa și vei arăta ca un luptător de greco-romane.

Ea își dădu părul blond pe spate.

— Foarte bine. Atunci mi-aș cîștiga existența azvîrlindu-i pe bărbați la pămînt, spuse ea cu o privire plină de înțeles.

— Și deci ai renunța să te mai lupți cu mine ? spuse el amuzat. Cred că ai fi tare nefericită.

— Știu și eu... Aș adopta poate pe una din amărîtele alea de bufnițe pătate cărora vrei tu să le dai o mînă de ajutor distrugîndu-le cuiburile.

Acum el bătea în retragere.

— Eu personal n-am de gînd să alung pe nici unul din locuitorii cu pene ai pădurilor din nord vest.

— Dar ai de gînd să votezi o lege care o face.

— Eu nu vreau decît să mă ocup de siguranța locurilor de muncă pentru tăietorii de lemne. Știi cîți dintre ei rămîn pe drumuri din cauza unor procese intentate de grupări ecologiste ?

— Dar tu știi că numărul locurilor de muncă pentru tăietori de lemne a crescut de fapt, deși mai există încă șomeri ? insistă ea. Dacă habitatul bufnițelor e sacrificat ce mai urmează oare ? Al nostru ? Și mai e ceva : guvernul construiește și întreține drumurile care trec prin pădurile naționale, iar industria lemnului se folosește de ele. Aceste păduri sînt menținute cu ajutorul taxelor ! Îți spun eu : americanul de rînd care plătește impozitele.

— De lemn ne folosim cu toții, spuse el fără convingere.

— Da, dar cu ce preț ?

— Derrie, nu judeci lucrurile la rece, rațional, îi zise el. Pădurile se replantează la intervale regulate de timp. Pentru Dumnezeu, femeie, tot ce există în apartamentul în care stai, pînă și hîrtia pe care scrii, sînt făcute din lemn. Chiar crezi că civilizația noastră poate exista fără industria lemnului ?

— Înainte să votezi pro sau contra menținerii Legii privind speciile pe cale de dispariție sau să permiți tăierea vechilor păduri, ar fi bine să discuți și cu oameni în afara celor din lobby-ul forestier. Știu că-l apreciezi mult pe Duke Brannigan. Se pare că el nu e plătit să-ți arate și reversul medaliei ; doar lucrează pentru companiile forestiere.

— Duke și cu mine sîntem prieteni, zise el cu o voce joasă.

— Îți sînt prieteni aceia care nu încearcă prin toate mijloacele să te împingă să votezi pentru ei în Cameră, precizează Derrie la rîndul ei.

— Într-o bună zi, Derrie, dacă o ții tot așa... ! izbucni el furios.

Ea îi făcu o reverență și se îndepărtă. Clayton lăsă bagajele însoțitorului și o urmă.

Însă fără să se grăbească prea tare. Nu ținea s-o ajungă din urmă înainte de a-și recăpăta stăpînirea de sine.

Sanders, reporterul special al ziarului „Weekly Voice", era preocupat de informația senzațională obținută de la un reprezentant al celei mai importante companii locale de depozitare a deșeurilor — C.W.C. Directorul administrativ al acesteia îi destăinuise lui Sanders că firma lui Kane Lombard renunțase brusc și fără nici un motiv la contractul cu compania sa și angajase în schimb o firmă obscură.

Directorul de la C.W.C. era însă supărat din pricina acestei hotărîri inexplicabile ; firma sa se bucura de o reputație impecabilă, în întreaga zonă, în privința profesionalismului cu care realizau depozitarea materialelor toxice. Mașinile utilizate la transport erau special proiectate cu etanșare dublă pentru mai multă siguranță. Șoferii erau instruiți cum să acționeze în cazul unui accident, sau dacă apăreau scurgeri. Se vorbise chiar despre excelentele servicii ale acestei companii într-un articol al unei reviste de mare tiraj. Și acum, fără motiv, Kane Lombard renunțase la serviciile lor. Era îngrijorat de efectul pe care l-ar putea avea această hotărîre asupra prestigiului firmei sale.

Încercaseră să ia legătura cu Lombard pentru a afla motivul acestei schimbări ? — îl întrebase Sanders. Bineînțeles că încercaseră — îi răspunsese directorul. Dar Lombard era de negăsit la reședinta lui de pe coastă. Menajera sa susținea că nu se putea lua legătura cu el.

Chiar și acest lucru părea ciudat. Toată lumea știa că lui Lombard nu-i plăcea să se fofileze în fața unei discuții.

Alegerea sa pentru un nou contractor de deșeuri era cel puțin ciudată. Era vorba de o firmă locală, numită Burke's care fusese dată în judecată în urmă cu cîțiva ani pentru depozitarea unor substanțe chimice de electroliză direct pe un teren părăsit, în loc să le livreze depozitului local.

Sanders se afla acolo trimis ca să descopere ceva ce l-ar fi putut ajuta pe candidatul republican, Sam Hewett în campa-

nia sa electorală. Nu i se ceruse să găsească dedesubturi murdare în viața lui Seymour, dar era convins că un scandal în legătură cu el sau cu familia sa ar fi fost de mare ajutor. Însă ceea ce descoperise pînă în acel moment, cu greu s-ar fi putut spune că era în dezavantajul lui Seymour.

Încercase să-l prindă pe Kane la telefon, dar fără succes. Fiul cel mare al patronului său de la „Weekly Voice" părea să fie plecat de acasă de cîte ori suna Sanders, cel puțin așa pretindea menajera sa, sau refuza pur și simplu să răspundă la telefon. Nereușind să ia legătura cu el, Sanders îl sunase la New York pe tatăl lui Kane. Domnul Lombard se arătase îngrijorat la vestea că Sanders nu reușise să treacă de menajeră încercînd să vorbească cu fiul său.

— Du-te pînă acolo personal, îi spuse Lombard. Spune-i ce se întîmplă pînă nu e prea tîrziu. Ciudat, nu e deloc stilul lui Kane să neglijeze afacerile, murmură el contrariat la telefon.

— Așa am auzit și eu, confirmă Sanders. Seymour se va folosi de orice detaliu împotriva lui Sam Hewett, adăugă. Fiul dumneavoastră, Norman, este managerul campaniei lui Hewett, iar Kane este fratele lui. Un scandal în care e implicat un membru al familiei Lombard e aproape sigur că-l va atinge și pe Hewett.

— Știu. Și ai găsit ceva de care ne putem folosi ? adăugă.

— Dacă vă referiți la familia Seymour, nu. Au o reputație impecabilă în Charleston.

— Nu mă lua pe mine cu din astea... Familiile bune ascund întotdeauna un mare secret. Găsește-l pe al lor.

— Asta se numește împroșcare cu noroi...

— Nu te plătesc ca să te folosești de conștiință, domnule Sanders. Du-te și discută cu Kane. Și sapă mai adînc. O să-i spun lui Norman care e situația.

Convorbirea se întrerupse.

Se făcuse tîrziu și nu mai avea timp să ajungă la Kane. Sanders își aruncă pantofii din picioare, își puse paharul pe noptieră și se întinse în pat. Pe vremuri visase să devină

scriitor, dar acum își pierduse orice speranță. Scria ceea ce i se spunea să scrie și cîștiga bine, dar se simțea ca un vultur care se hrănește cu gunoaiele oamenilor.

Haralson își formă singur un număr de telefon. Era vineri seară și în unele privințe era ușor să știi programul lui Clayton Seymour ; întotdeauna vineri seara la ora șapte se afla acasă, la Charleston.

Se aștepta să-i răspundă o voce obosită, dar Seymour îl repezi la telefon :

— Nu puteai să mai aștepți pînă luni ? spuse scurt.

— Credeam că vrei să știi acest lucru : Kane Lombard a făcut contract cu o firmă obscură de evacuare a deșeurilor care e bănuită că aruncă deșeuri toxice undeva prin mlaștinile de pe coastă.

— Ce ?!

Haralson rînji satisfăcut.

— A fost tot timpul atît de grijuliu să nu contrarieze pe nimeni în nici o problemă care ține de conservarea mediului. Și iată că angajează o firmă locală cu o reputație foarte proastă ca să-l scape de deșeurile toxice. Și pentru asta concediază firma cu cea mai bună reputație în domeniu.

— Fapte, am nevoie de fapte concrete, Haralson.

— Le am. Dă-mi cîteva zile și voi avea dovezi clare.

— Amintește-mi să-ți dau o primă. Mai multe prime.

Haralson rîse în hohote.

— În cazul acesta le vei avea pe casete video, stereo și cu subtitrare.

— E-n regulă. Știam eu că am făcut cea mai bună alegere cînd te-am angajat. Nu depăși totuși anumite limite, îl avertiză el. Nu-i nevoie să-i furnizezi muniție împotriva noastră.

— Din partea mea nici o problemă.

— Mulțumesc.

Clayton așeză receptorul la loc, indispoziția de pînă atunci lăsînd loc bucuriei. Lombard își anunțase public in-

tenția de a finanța campania lui Sam Hewett, iar Norman Lombard, unul dintre frații lui Kane Lombard, era managerul campaniei candidatului republican. Mai mult chiar, Lombard făcuse niște afirmații răutăcioase despre Clayton în cîteva rînduri, punînd la îndoială faptul că ar avea competența și inteligența necesare postului său.

Poate că nu era o mișcare prea cinstită, în plină campanie electorală, ca să scoată la iveală afacerea cu deșeurile, însă avea de gînd să o facă. Se săturase să fie mereu depășit de adversari lipsiți de scrupule.

Cel puțin nu lua mită, se gîndi el, realizînd că folosea ceea ce Nikki ar fi numit tertipuri ieftine. Cu siguranță că Nikki n-ar fi fost de acord, dacă ar fi aflat. Dar la urma urmelor ar face un serviciu orașului, nu ? Un industriaș care poluează mediul merită să fie hărțuit pe toate căile legale.

Între timp, nu exista nici un motiv ca Nikki să afle prea multe. Avea nevoie de o vacanță liniștită. Putea să-i spună oricînd după aceea.

Era din cale-afară de uimit cum de reușise Haralson să dea peste o informație atît de valoroasă pentru el, care putea duce la un scandal răsunător. Ar trebui să-i acorde mai multă încredere. Era o adevărată comoară.

Derrie își despachetă lucrurile în micul ei apartament. Avea destule haine pentru cele cîteva săptămîni, cît îi spusese Clayton că vor sta în Charleston ca să lucreze la campania electorală în intervalul dintre sesiunile parlamentare. Apoi își aminti de discuția ei cu Clayton. O surprinsese insistența cu care o rugase să-l însoțească la Charleston încă din seara aceea, cu toate că el nu lucra niciodată sîmbăta. O convinsese că urma să facă o excepție și că nu putea lucra fără ea.

Își dorea ca el să nu poată trăi fără ea. Dar Derrie era conștientă că Bett Watts era mult prea frumoasă și inteligentă pentru ca ea să-i poată amenința în vreun fel poziția.

Pe cine încerc eu să amăgesc, își întrebă ea imaginea reflectată în oglindă. Îi ieșiseră încă două fire albe în părul blond și des. La colțul ochilor săi mari și albaștri se instalaseră de acum riduri, iar dedesubtul lor, datorită nesomnului, cearcăne negre. Lucra pentru Clayton de ani de zile și el nu se uitase la ea nici măcar o singură dată. Era prea ocupat să se bucure de compania mult mai plăcută a celor din cercurile în care avea acces datorită statutului său politic.

Era foarte discret, dar ea știa că existau femei în viața lui. Sau cel putin existaseră, pînă ce el și Bett deveniseră unul. Derrie stătea pe margine, întinzîndu-i scrisori să le semneze și amintindu-i de întîlnirile programate, iar el se limita la a o tachina în legătură cu viața ei lipsită de latura socială. Lucru care se întîmpla din vina lui, bineînțeles, din moment ce ea nu voia să iasă cu nimeni în afară de șeful ei mare și prost.

Nu mai avea nici un control asupra lui, se gîndi ea în timp ce se pregătea de culcare. Congresmanul proaspăt ales care o luase cu el la Washington cu trei ani în urmă se schimba văzînd cu ochii. Candidase cu o platformă bazată pe conservarea mediului din care nu mai rămăsese mare lucru. Faptul că nu încercase să ia apărarea pădurilor era un ultim exemplu din șirul de acțiuni de neconceput la el în urmă cu trei ani. Și la acestea se mai adăuga și angajarea lui Haralson.

Primise de altfel numeroase scrisori de la alegători din circumscripția sa care se declarau total nemulțumiți de modul cum votase în actuala sesiune a Congresului.

Votase în defavoarea unor probleme de conservare a mediului și se trezise pe deasupra pe poziții antagonice cu fostul său cumnat, Miles Townshend, un suporter activ al ecologismului. Miles abia trecuse de patruzeci de ani, însă era un foarte bun politician. Încercase să-l avertizeze pe Clayton despre pericolul de a considera voturile asigurate din oficiu. Dar Clayton nu-l mai asculta în ultima vreme.

Derrie se întreba dacă Nikki observase schimbările din personalitatea lui Clayton. Nikki nu o dusese prea bine cu sănătatea, iar Clayton părăsise Washingtonul în ultimele șase luni mai rar decît de obicei.

Se urcă în pat și se acoperi cu plapuma. Era demoralizată și întristată. Înainte nu se certa așa mult cu Clayton. Acum părea că îi este sortit să nu facă nimic altceva. Trebuia neapărat să vorbească cu Nikki despre asta.

Bett Watts avea de examinat mai multe dosare legale decît își dorise vreodată. Uneori, se gîndea că cea mai bună soluție ar fi să se mărite cu Clayton Seymour și să lase baltă cariera de avocat. Dar își revenea imediat, dîndu-și seama că n-ar fi suportat să stea toată ziua în casă și să renunțe la încercările și satisfacțiile oferite de munca ei. Din cînd în cînd, reușea să facă ceva bun.

Dar cel mai mult își dorea să lucreze în cadrul lobby-ului parlamentar. Era o muncă foarte bine plătită și îi consolida prestigiul în domeniu. De data aceasta, ar avea posibilitatea să aleagă cauzele pentru care să pledeze.

Susținerea unei pledoarii era unul din punctele ei forte.

Obstacolul în calea realizării acestei dorințe era relația ei cu Clayton. N-ar fi putut să continue legătura cu el, dacă ar fi intrat într-un grup de lobby. Ar fi însemnat un conflict de interese pentru el și ar fi trebuit să renunțe la cariera sa politică.

Nu i se părea însă deloc cinstit să renunțe ea la propriile sale visuri pentru a nu le nărui pe ale lui Clayton.

Încerca de mai multe zile să găsească o ieșire din această dilemă, dar nu se întrezărea nici o alternativă.

După ce campania se va fi încheiat — și Clayton va cîștiga, era sigură de asta —, va trebui să discute această problemă și s-o privească în față. Ținea foarte mult la Clayton. Însă muncise din greu o viață întreagă, la început ca să

cîștige destui bani pentru a termina studiile, apoi ca să se mențină în cea mai renumită firmă de avocatură din Washington. Toți acești ani de sacrificiu și de studiu valorau mai mult decît o simplă notă de subsol în biografia sa. Clayton trebuia să înțeleagă că ea era prea plină de vitalitate, prea inteligentă pentru a fi doar nevasta unui bărbat, chiar dacă îl iubea pînă la uitare de sine. Va avea de făcut o alegere foarte grea. Se temea de clipa aceea.

ȘASE

Părea atît de simplu la început, își spuse Kane în timp ce își pilota iahtul în largul Atlanticului. Trebuia doar să petreacă mai mult timp cu Nikki, și în cele din urmă s-ar fi plictisit de ea. Dar iată că nu s-a întîmplat așa. Erau practic nedespărțiți de aproape două săptămîni și Kane simțea singurătatea apăsîndu-i umerii mai mult decît oricînd de la moartea soției și a băiatului său. Cînd Nikki nu era lîngă el, viața lui se golea de sens.

Își înălță fața bronzată în bătaia răcoroasă a brizei. Unul dintre strămoșii săi fusese italian, un altul spaniol, și avusese chiar și un grec în familie. Prin venele sale curgea sînge mediteranean și probabil așa se explica de ce îi plăcea atît de mult să navigheze.

Aruncă o privire în spate, spre echipaj. Se luptau din răsputeri să ridice sprincherul și, cînd reușiră, priveliștea îi tăie respirația. Vîntul se strecură în spatele pînzei, mîngîind-o, și apoi o umflă brusc ca un iubit înfocat, și vasul se smuci, plonjînd în valuri.

Vîntul îi răvășea părul ca niște degete înfuriate. Kane izbucni în rîs, cuprins de simpla bucurie de a fi în viață. Iubea pericolul, viteza, nesiguranța pe care ți-o dădeau vîntul și marea. Era convins că în alte vremuri ar fi devenit pirat. În

cel mai rău caz, ar fi fost un marinar. Nimic altceva nu-i putea oferi o senzație atît de minunată. Nici măcar sexul.

Roti cîrma brusc, pentru a evita ciocnirea cu o barcă cu motor de mare viteză. Mîrîi obscenități, în vreme ce iahtul alunecă lin prin mijlocul celorlalte bărci.

— Nebunii dracului, mormăi el.

Jake, secundul său, se mulțumi să rîdă.

— Oceanul e mare. Loc destul pentru tot soiul de nebuni.

Bătrînul Jake era un tip vînos și aspru. Părul său roșcat începuse să încărunțească și pielea îi era tăbăcită de clima aspră a oceanului. Făcuse parte, împreună cu Dennis Conner, din echipajul lui „Starsand Stripes" în calificările pentru Cupa Americii, în anul în care acesta cîștigase cursa. Ca mai toți lupii de mare care supraviețuiseră unui sport atît de istovitor, Jake era caracterizat de o libertate a spiritului, lucru care îl făcea de altfel să fie atît de apropiat de Kane. Încă din vremea copilăriei, Kane putea oricînd să găsească la Jake ajutorul și sfaturile de care avea nevoie în momentele grele. Bătrînul acesta era într-un fel mult mai aproape de ceea ce înseamnă un părinte decît proprietarul ziarului de scandal din New York, cu care Kane împărțea numele de familie.

— Ești cam abătut, îi spuse Jake în mijlocul zgomotului produs de apa care izbea bordajul, de parîmele scîrțîind sub tensiune, de pînza sprincherului zbătîndu-se sub apăsarea vîntului.

— Așa e.

— Amintiri urîte ? tatonă Jake.

Kane respiră adînc.

— Complicații nedorite. Se pare că se lipesc de mine ciorchine în ultimul timp. În special o brunetă subțirică.

— Încă o femeie ?

— De data asta nu e vorba pur și simplu de o femeie, chicoti Kane. Nu reușesc nici o clipă să-mi iau gîndul de la ea. Nu vreau să mă căsătoresc, însă ea nu va ceda altfel.

— Înțeleg. Cred că e mai bine să eviți încurcături inutile, zise bătrînul.

Își ridică privirea înspre pînza umflată și zîmbi plin de admirație față de măiestria cu care fusese poziționată.

— Avem un timp foarte bun, continuă el. Chiar că ar trebui să înscriem jucăria asta în calificările pentru Cupă.

— Nu vreau să particip la Cupă.

— De ce nu ?

— Din simplul motiv că nu am timp pentru așa ceva.

— La capitolul ăsta, nu pot să zic nimic, ridică el din umeri filozofic. Dar pierzi distracția vieții tale.

— Nu cred. Privește, zise el făcînd un gest larg cu mîna. Senzația pe care mi-o dă fiecare clipă petrecută pe această punte face cît distracția pentru o viață întreagă. Nu simt nevoia să dovedesc nimic lumii din jur, cu atît mai puțin să arăt că sînt cel mai bun marinar de pe toată întinderea oceanului.

— Bine de tine să gîndești așa. Majoritatea oamenilor simt că au nevoie de un scop invizibil și impalpabil ca să poată trăi.

— Nu merită osteneala. Oricum nu-i poți mulțumi pe toți. Mai bine încerci să te multumești pe tine însuți.

Jake se sprijini de balustradă și se uită la el cu o privire grea.

— Asta înseamnă egoism.

— Sînt un om egoist. Nu știu să dăruiesc.

Privirile li se întîlniră, iar ochii săi erau reci, plumburii.

— Ca tot restul peștișorilor care ne zbatem în balta asta înghețată numită viață, adăugă el, încerc și eu să rămîn în viață într-o societate care răsplătește mediocritatea și pedepsește realizările și inteligența.

— Cinic.

— Cine n-ar fi ? Pentru Dumnezeu, omule, uită-te în jurul tău ! Cîți oameni cunoști care să nu-ți taie gîtul dacă prin asta ar putea să ți-o ia înainte sau să profite în vreun fel ?

— Unul. Pe mine.

Kane zîmbi.

— Mda. Tu.

— Nu prea ai stare. N-ar cam fi timpul să ne întoarcem la Charleston și să te apuci de ce te pricepi tu cel mai bine ?

— La ce mă pricep eu cel mai bine ? întrebă el absent. Să conduc o companie sau să pregătesc terenul în favoarea politicienilor locali ?

— La amîndouă. Eu nu mă ocup de o afacere importantă, dar știu un lucru. E al naibii de riscant să lași pe alții în locul tău, oricit ar fi ei de competenți. Apar probleme.

Kane se întoarse să-și studieze prietenul cu atenție.

— Lucrul ăsta îl știi din propria ta experiență, nu-i așa ?

Jake rîse pe înfundate.

— Mda. Am stat pe margine jumătate din cursă și am pierdut Cupa.

— Nu din vina ta.

— Spune-mi asta în fiecare zi. Poate o să te cred.

Își aținti ochii departe la orizont.

— Vine furtuna, zise el. Ar fi o idee bună să ne întoarcem, înainte de a avea parte de bucuria de a lupta încă o dată cu marea, adăugă el cuprins de gînduri negre.

Kane avea de ce să-și aducă aminte din ultima sa confruntare cu oceanul dezlănțuit. Rîsese tot timpul cît se luptase să aducă vasul înapoi la adăpost, însă Jake nu se distrase în aceeași măsură. Îi fusese rău.

— Hai, dă-i drumul și rîzi ! bolborosi Jake.

— Iartă-mă. Simt nevoia unei confruntări din cînd în cînd, asta-i tot, se justifică celălalt. Cineva sau ceva cu care să mă lupt. Cred că lumea asta mă cam apasă uneori și trebuie să mi-o scot cumva din minte.

— Lumea asta ne apasă pe toți, și tu ai mai multe motive ca oricare altul să te plîngi. Astăzi se împlinește un an, nu-i așa ?

— Un an întreg.

Lui Kane nu-i făcea nici o plăcere să-și aducă aminte de comemorarea unui an de la moartea violentă a soției și fiului

său. Se încruntă și roti cîrma, schimbînd direcția atît de brusc, încît vasul se înclină periculos pe o parte.

— Ai grijă ! îl avertiză Jake. Ne putem răsturna, așa mari cum sîntem.

— Urăsc comemorările, zise Kane cu vocea sugrumată de durere și furie. Le urăsc !

Jake își așeză mîna caldă pe umărul lat și vînjos al prietenului său.

— Liniștește-te, îi zise el încetișor. Încă puțin și gata. O să-ți treacă.

Kane simțea un gol imens în suflet. Rănile i se redeschideau din cînd în cînd, astăzi însă era mai greu ca niciodată. Picăturile sărate de apă îl izbeau în față, încercînd să nu bage în seamă dîrele calde de pe obrajii săi.

Cînd ajunse acasă, o găsi pe menajeră făcîndu-l cu ou și cu oțet pe Sanders pentru că băuse whisky-ul lui Kane.

Ce căuta Sanders aici ? se întrebă el.

Intră în încăpere, întrerupîndu-le cearta. Se întoarseră spre el. Sanders era destul de înalt, peste un metru optzeci, foarte blond și cu o față simetrică. Fusese corespondent de război și cicatricele de pe față stăteau drept mărturie.

Kane îi făcu semn menajerei să plece și se îndreptă spre bar. Își turnă singur două degete de whisky și adăugă un cub de gheață.

— Ce dorești ? îl întrebă el pe reporterul vedetă al familiei sale.

— Să vă spun ce am aflat.

Mîna lui Kane se opri în aer, ținînd grijuliu paharul cu whisky.

— Ei bine ?

— Văd că beți whisky-ul sec, remarcă Sanders. Presupun că puteți primi veștile rele în același fel. Seymour e pe urmele dumneavoastră. Umblă vorba că a aflat ceva cu care vă poate trimite în judecată pentru probleme de protecție a

mediului, ceva ce se va adăuga la deversarea de ape netratate de la fabrica dumneavoastră, de acum o lună.

— A fost vorba de o scurgere accidentală în rîu, i-o tăie Kane. Nici măcar n-am fost dați în judecată.

— Pentru atît, nu. Dar v-au pus pe lista de urmărire a Organizației pentru Protecția Mediului și normal că Seymour crede că unde a fost o încălcare neapărat vor fi și altele. Se spune că a găsit deja una.

Kane își trecu mîna prin păr. Știa că vor apărea probleme în lipsa directorului. Cel care îl înlocuia nu avea experiență, însă era capabil. Îi spuse asta lui Sanders. Trecu însă sub tăcere faptul că Jurkins avea un copil bolnav de leucemie. Acesta era de altfel și motivul pentru care încercase să-l ajute. Copiii erau punctul său slab. Mai ales acum. Iar Jurkins insista mereu asupra stării copilului său în discuțiile lor.

— Nou sau nu, e nepriceput. Nu vă puteți permite să-l lăsați nesupravegheat.

— De ce mă urmărește Seymour pe mine ?

— Pentru că ziarul familiei dumneavoastră l-a pus la zid în problema bufnițelor pătate, pentru că fratele dumneavoastră, Norman, este noul manager de campanie electorală al lui Sam Hewett, principalul său contracandidat republican.

— Nici o noutate în ce-mi spui acum.

— Dar sînt lucruri relevante.

Sanders își sorbi băutura.

— Știați că noul Secretar de Interne este fostul cumnat al lui Seymour ? reluă el.

Kane se încruntă.

— Da ? îl întrebă el absent. Are și el problemele lui. E criticat de cei din industrie datorită atitudinii sale în controversa bufnițelor ; îi plac bufnițele.

— Seymour trebuie că nu le iubește prea mult : poziția sa a făcut să-i scadă popularitatea acasă, comentă cu cinism Sanders. Totuși cîteva atacuri bine plasate în circumscripția sa împotriva unor agenți de poluare industrială pot determi-

na o bună parte a electoratului să voteze cu el și să-l reinstaleze la Washington. Nu știu exact ce, dar sînt sigur că a găsit ceva. Nici nu se putea altfel dacă John Haralson e cel care-l ajută.

— Haralson...

— Fostul manager al campaniei lui Townshend, adăugă el politicos. E uns cu toate alifiile și în stare de orice.

— Lucrează pentru Seymour ? E ciudat pentru reputația lui Seymour. După cîte am citit eu despre el, n-a încercat niciodată să discrediteze un om politic în folosul lui personal. E un idealist.

— Poate că a învățat că idealismul e un eufemism pentru naivitate în politică. Nu poți schimba lumea de unul singur.

— Asta nu-i poate împiedica pe oameni să încerce, nu-i așa ?

— Seymour își va concentra forțele asupra dumneavoastră. Ziarul familiei dumneavoastră a declanșat un adevărat scandal în problema bufnițelor și efectul atacurilor din presă l-a costat multe puncte în sondajele de opinie. Dacă vă suspectează de ceva, va acționa astfel încît credibilitatea familiei dumneavoastră să fie afectată. Asta bineînțeles că-l va atinge și pe Hewett — fratele dumneavoastră fiindu-i manager de campanie. Cu alte cuvinte, dacă vi se face reclamă pentru poluarea mediului, iar fratele dumneavoastră lucrează pentru Hewett, sigur că unii vor deduce că și Hewett e vinovat. Oricum, tatăl dumneavoastră așa gîndește.

— Ești omul lui de bază. Dumneata ce crezi ?

Sanders își lăsă paharul pe masă.

— Eu cred că ar fi bine dacă v-ați convinge personal că nu se vor mai produce infestări ale mediului din pricina companiei dumneavoastră.

— Ți-am mai spus, deversarea aceea a fost absolut accidentală. Nu există nimic dubios de care să mă tem.

— Păreți foarte sigur de dumneavoastră, spuse Sanders liniștit. Totuși n-ați mai trecut pe la fabrică de două săptămîni.

— Am manageri în care mă pot încrede, spuse Kane din ce în ce mai nervos. Nu voia să recunoască faptul că Nikki era principalul motiv pentru care n-avea nici un chef să se întoarcă la serviciu. Fiecare secundă petrecută cu ea devenise prețioasă, nesigură. Îl acapara într-atît, încît uitase pînă și de muncă, atît de necesară pentru el pînă nu demult. Încă cîteva zile, își spuse. Ea va dispărea din viața lui în curînd și se va putea ocupa din nou de fabrică.

— Mă întreb cum puteți sta liniștit și încrezător departe de fabrică în timp ce managerul dumneavoastră lucrează acasă pe computer, cu jumătate de normă, din cauza unei recente operații pe rinichi ? spuse Sanders îndreptîndu-și spatele. Era aproape la fel de înalt ca și Kane. Dar de ce ați renunțat la serviciile unei reputabile companii ca C.W.C. ?

— C.W.C., dădu Kane din cap. Mda, îmi amintesc. Am avut o discuție cu Jurkins, noul responsabil cu deșeurile solide. Spunea că C.W.C. a făcut un lucru de mîntuială la niște prețuri enorme. Avea nevoie de acordul meu pentru înlocuirea companiei cu una mai eficientă și mai puțin costisitoare.

— Foarte interesant. C.W.C. se bucură de o foarte bună reputație. Chiar de curînd a apărut un articol despre ei într-o revistă de circulație națională. Sînt foarte eficienți și folosesc tehnologie de ultimă oră.

Lombard strînse din buze, încruntîndu-se la celălalt.

— Așa să fie ? Ei bine, poate că modul cum au lucrat nu s-a ridicat la înălțimea dotării. Jurkins mi-a trimis prin fax niște date care demonstrau destul de clar că a avut dreptate cînd a renunțat la ei. Dar o să mai verific și eu cînd mă voi întoarce la Charleston. Pînă una alta, ce-ai descoperit în legătură cu Seymour ?

— Nimic încă. Dar mai trebuie să verific niște zvonuri.

Kane rîse cu răceală.

— Orice aluzie la corupție mi-ar folosi foarte mult. S-ar putea să am nevoie de niște contraargumente în caz că află Seymour ceva ce eu nu știu. Dumnezeule, îmi iau și eu cîteva zile libere și nimic nu mai funcționează. Ar trebui să telefo-

nez la fabrică să vorbesc încă o dată cu omul meu proaspăt angajat.

— N-aș face asta în locul dumneavoastră, îl sfătui Sanders. Mai bine m-ați lăsa să mai fac niște cercetări întîi.

— Pentru ce ?

— Dacă încearcă să vă lucreze pe la spate, așa cum bănuiesc, cu cît știe mai puțină lume de bănuielile noastre, cu atît mai bine.

— Nu are sens să aștept pînă cînd oamenii lui Seymour vor găsi ceva ilegal.

— Asta ne îngrijorează și pe noi, zise Sanders. Cred că Seymour a găsit deja ceva. Mai rău, s-ar putea să fie vorba de niște dovezi confecționate.

Ultimele cuvinte fuseseră pronunțate apăsat.

Kane își frecă pielea de pe ceafă, strîmbîndu-se de durere ; atinsese o porțiune arsă de soare. „Un necaz nu vine niciodată singur", spuse el în sinea lui.

Sanders puse jos paharul.

— Ei bine, n-am aflat încă nimic sigur, sînt doar niște bănuieli, în principal și datorită faptului că Haralson e implicat în toate acestea. Am auzit cîte ceva despre el de la indivizi avînd legături cu lumea interlopă din zonă. Vă țin la curent dacă apare ceva concret.

Kane dădu afirmativ din cap, avînd sentimentul vag că numele lui Haralson îi suna cunoscut. Dar mintea abandonă rapid problema insignifiantă a deșeurilor și Nikki îi acapară din nou toate gîndurile.

John Haralson vorbea cu Clayton Seymour, zîmbindu-i la ureche, pe cînd trăgea din trabuc.

— Vrei să afli în ce stadiu sîntem ? întrebă Haralson voios.

Clayton dădu din cap afirmativ.

— Sper să-mi spui de bine, zise el, și în nici un caz despre bufnițe și copaci.

Omul mai în vîrstă rîse.

— Nu. Compania lui Lombard a întors spatele celor de la C.W.C., alegîndu-i în schimb pe cei de la Burke's. Ți-amintești de ei ? Au fost acuzați că aruncă materiale toxice într-o mlaștină acum vreun an, un an și ceva ; au ieșit basma curată.

Zîmbetul lui Clayton dispăru.

— De unde știi ? întrebă curios.

Haralson luă un aer nevinovat.

— Am oamenii mei de legătură ; de toate soiurile pentru orice situație.

— Și ?

— Burke în mod grosolan pretinde 0,15 la sută din plata făcută de Lombard celor de la C.W.C. pentru transportul deșeurilor. Acum cîștigă aceeași sumă pe care o primea C.W.C.-ul și se pare că încă nu le-a fixat un plafon.

Clayton îl opri.

— Atunci obligația îi revine omului angajat de Lombard, și nu lui Lombard personal. El nu cîștigă nimic din asta.

— Dar va părea că da, zise Haralson cu importanță. Nu trebuie să amintim de „sprijinul bănesc" acordat administratorului său. Putem spune că Lombard a redus prețurile. Se știe prea bine că de curînd a concediat cîțiva funcționari din cauza recesiunii.

Clayton se încruntă.

— Dezvălui lucruri tăinuite.

— Nu o fac mereu, zise Haralson ușor. Doar atît cît mass-media să poată prelua povestea și să o facă cunoscută în mai multe rînduri. Știi refrenul — „să salvăm planeta".

— Dar...

Ochii lui Haralson se micșorară și se aplecă înainte dinadins.

— Dacă nu-l prinzi în capcană pe Lombard și nu faci presiuni asupra lui, omul lui va da la iveală adevărul despre sora ta Nikki și căsătoria ei cu Miles Townshend. Poți să-ți imaginezi ce urmări va avea asupra ta și a lor dacă presa află de asta ?

Apoi își ținu respirația așteptînd efectul spuselor sale.

Și nu fu dezamăgit.

— O, Doamne, zise Clayton cutremurat.

Haralson jubila. Însemna că aveau scandal în familie; într-o zi poate va avea nevoie să știe despre ce e vorba. Întotdeauna Haralson încerca să afle cîte ceva din dedesubturile celor cu care făcea afaceri. Uneori îi venea foarte ușor. A mers ca pe roate cu Jurkins, pe care-l cunoștea dintr-o anumită clinică unde asociații lui își vindeau produsele. Jurkins îi venise pe tavă. La fel și cumnatul lui...

— Alegerea te-ar putea costa un scandal de proporții, nu-i așa? nu-l slăbi Haralson. Iar Townshend și-ar putea pierde portofoliul. Presa v-ar sacrifica pe toți. Gîndește-te cum ar folosi frații Lombard știrea în „Weekly Voice".

Clayton transpira. Pentru prima dată trecuse peste idealurile sale pentru a-și salva cariera. Nu avea de ales.

— Bine. Continuă să faci ce trebuie.

Se uită în sus cu insistență.

— Dar asigură-te că nu știe nimeni cum o faci.

— Poți conta pe mine. De fapt mă gîndesc la cineva care va lucra pentru mine, pentru a afla unde aruncă în mod ilegal compania lui Lombard reziduurile ălea.

— Cine?

Clayton se simțea din ce în ce mai rău.

— Un om de-al meu. E în oraș și a luat legătura cu mine. E în vacanță, dar i-a surîs teribil ideea de a face cercetări, cînd i-am spus că am o mică problemă în sensul ăsta.

— Este discret?

— Este un indian Comanche. Tu singur vei vedea.

Clayton dădu din cap:

— Ca unul din cei din „Dansînd cu lupii", zise el.

— Nu. Indienii din film erau Sioux, deși în cartea de la care s-a pornit se vorbea despre tribul Comanche. Nu poartă pene și mărgele cînd lucrează. Și ai face mai bine să nu-i spui „șefule"; este foarte sensibil la conflicte etnice.

— Care-i numele lui?

— Cortez.

Clayton se pomeni ca rîde mînzește, simțind că teama i se mai potolise. Haralson nu avea deci de gînd să facă ceva împotriva legii. Bineînțeles că nu.

— Mă păcălești.

— Deloc. Unul din străbunii lui era spaniol. El îl consideră singurul individ cu sînge impur din arborele lui genealogic. Are un simț al ironiei foarte ascuțit, de aceea și-a luat numele cuceritorului spaniol al Mexicului. Timpul liber îl petrece acasă, în Oklahoma. Acolo nu ai reușit să-i pronunți numele indian.

— Zici că știe să facă cercetări.

— E dintre cei mai buni.

— Și nu va fi nici un conflict de interese la mijloc ?

— Numai dacă dezvăluim faptul că lucrează pentru noi, zise Haralson pe un ton nevinovat.

În schimbul acestei replici menite să-l încurajeze pe Clayton, se alese cu o privire cruntă.

— Am glumit ! Noi nu-i cerem nimic ilegal. De fapt, noi îl solicităm pentru a prinde unul din acei indivizi care poluează mediul, nu-i așa ?

Clayton nu era foarte sigur, dar nu avea de gînd să-și lase mintea să se gîndească la asta prea mult. În mod cert problema era ca el să cîștige în alegeri și nu să se frămînte despre modul cum o să o facă.

Și nu era foarte legat afectiv de Kane Lombard. Dacă poluează atmosfera, atunci trebuie dat în vileag.

— Nu, nu facem nimic împotriva legii, zise Clayton gîndindu-se la anii de experiență din domeniul juridic. Purul adevăr este că îi cerem să descopere o încălcare a codurilor Organizației pentru Protecția Mediului.

— Chiar așa. Așa că fă-te că nu știi nimic. Voi face eu tot ce trebuie pentru a te scoate din impas.

Ochii strălucitori ai lui Clayton se micșorară.

— Am foarte mare respect pentru lege. Să nu-mi ascunzi ceva, zise el.

— Nu, doar în cazul că sînt obligat s-o fac, promise Haralson.

Clayton ar fi trebuit să fie mulțumit de asta. Dar nu era. Spera ca Miles Townshend să nu fi greșit cînd i-l recomandase pe Haralson.

Cortez jubila. Haralson era un maestru în arta manipulării, și considera că știe cum să stimuleze instinctele primare ale lui Cortez.

Nu peste mult timp va avea o mare surpriză. Acum totul era o joacă pentru Cortez. Nu întîmplător îl căutase pe Haralson, spunîndu-i că își petrecea o vacanță de durată în Charleston. De fapt, observase cum gîndește celălalt, căci primul lucru pe care Haralson și-l aminti a fost îndemînarea lui Cortez în calitate de detectiv particular și apoi văzu cea mai bună cale pentru a-și încuraja planurile personale. Haralson îl pusese în temă pe scurt și îi solicitase sprijinul.

— Vrei să salvez pielea unui texan ? spuse gînditor Cortez.

— Deloc... adăugă Haralson repede.

El luă întrebarea în serios și încercă să-l liniștească pe Cortez.

Pentru un indian Comanche, Cortez era neobișnuit de înalt și sfrijit. Avea mușchii puternici, privirea ochilor negri și mari era adîncă, iar fața plină de cicatrice și atît de osoasă părea făcută numai din unghiuri ascuțite. Deși atît de brunet pentru un Comanche, era totuși prea slab. Dar Haralson n-avea de gînd să i-o spună. Auzise despre Cortez povești ce-ți ridicau părul măciucă, și probabil unele dintre ele erau adevărate.

De cînd părăsise cadrele de rezervă ale poliției pentru a face colegiul și apoi începuse să lucreze pentru agenții guvernamentali, dosarul lui devenise impresionant. Dar pentru moment munca lui era cam obscură. Fusese agent FBI, dar Haralson nu putuse afla dacă mai era sau nu. Din tot ce aflase, se putea ca omul să fi intrat într-o agenție inde-

pendentă. Cum ar fi, de pildă, Compania* Un fior rece îl învălui, apoi se certă că a putut fi atît de prost. Cortez era și el un om ca orice om, avea un preț. Al lui Cortez se afla în buzunarul lui.

— Nu-i pot suferi pe texani, zise Cortez.

Îl privi fix. Era unul din lucrurile cele mai tulburătoare la Cortez.

— Texanii i-au înlăturat pe străbunii mei de pe pămînturile lor străvechi pe la 1800, obligîndu-i să se așeze în Oklahoma.

— Dacă țin minte bine, nici texanii nu se prea înnebunesc după indienii Comanche. Dar eu nu-ți cer să ajuți un texan, ci să mă ajuți să înlătur pe cineva.

— Ah, zise Cortez ușor. Chiar așa ?

— Desigur. Am nevoie de un sprijin. Muncă de detectiv particular...

Cortez îl studie pe Haralson cu mare atenție.

— Eu sînt într-o vacanță prelungită. Fă-ți singur cercetările.

— Mi-ai promis, Cortez, îi aminti Haralson. Și ca să-ți arăt că sînt un om de caracter, iată...

Celălalt a avut o clipă de ezitare. Sprîncenele-i formară o cută.

— Știi tu ce. Aud că ai căutat așa ceva peste tot. Ajută-mă în chestia asta, adăugă el, și ți-l dau la prețul pieței.

Cortez își țuguie buzele.

— Așa, lovește-mă la punctul slab.

— Întotdeauna cînd intri în afaceri cu cineva trebuie să-i știi slăbiciunile, chicoti Haralson. Ei bine ?

Degetele lungi ale lui Cortez poposiră pe codița lui neagră tăciune. Îl privi pe Haralson pentru un minut cu un sentiment vecin cu admirația. Cu siguranță tipul știa să se folosească de oameni. Foarte puțini oameni știau că el, Cortez,

* CIA (n. tr.).

era pasionat de numismatică. Colecționarea monedelor era doar un hobby ; Haralson era hotărît.

— În regulă, fu el de acord. Dar numai pentru că sînt un colecționar adevărat.

— Lucru pe care deja îl știu.

Haralson îi înmînă o monedă, o piesă de aur de 2,50 dolari din secolul al XIX-lea.

— Îți voi semna un cec. Nu-ți poți imagina, murmură Cortez, întorcînd moneda cu o atitudine aproape respectuoasă, cîți ani am căutat una de genul ăsta.

— Sigur că pot.

Cortez îi aruncă o privire gînditoare.

— Vei avea pinta* de sînge cerută. Să văd dacă pot să găsesc o legătură concretă între funcționarul care trișează la Lombard și firma Burke's. Dar dacă găsesc ceva ilegal la mijloc, voi anunța imediat autoritățile.

— Pot să mă aștept la altceva din partea ta ? îl întrebă Haralson cu un zîmbet răutăcios. Ai încredere-n mine.

Își puse mîna pe inimă.

— Am suflet.

— Înseamnă că-l ții în portofel, îl aprobă Cortez. Tu știai de o anume crimă și nu ai dezvăluit-o.

Haralson se holbă la el încurcat. Nu se gîndise că lucrurile pot merge atît de departe. El și Cortez nu erau chiar prieteni, ci doar cunoștințe ; indienii Comanche pot fi un dușman de temut.

— Numai bănuiesc, zise Haralson repede. Nu sînt sigur. Dar dacă Lombard reprezintă un factor poluant, ar trebui prins, își micșoră el ochii. Prins și spînzurat. Știi, e un tip atît de deprins să judece, că singurul lucru corect ar fi ca el să fie judecat.

Vorbea fară să dea mare atenție cuvintelor folosite.

— Ar trebui să-și plătească păcatele.

* Unitate de măsură a capacității. În SUA, pinta este egală cu 0,473 l. (n. tr.).

Cortez se încruntă, privindu-l. Haralson arăta ciudat, pierduse controlul.

— Îl cunoști pe Lombard ? întrebă Cortez încet.

Asta îl trezi pe Haralson, care clipi.

— Dacă-l cunosc ? Cum ?

— Stai foarte mult timp prin Charleston ; erai pe-aici chiar înainte ca Lombard să fi pus în funcțiune fabrica, sublinie el.

— Îmi place coasta, zise Haralson nervos.

Cortez știa de ce. Dar nu avea de gînd să riște spunîndu-i-o.

— Și mie. De aceea m-am hotărît să-mi petrec concediul aici, adăugă el.

Se întoarse, cu moneda în mînă, și merse să-și ia geaca.

— O.K., o să-mi vîr nasul pe la Burke's pentru tine. Te voi ține la curent pe măsură ce voi fi verificat cîteva persoane și locuri.

Haralson nu se simțea deloc în largul său ; îl privi cum se depărtează. Crezuse că îl are pe Cortez la degetul cel mic. Dar celălalt avea ceva misterios care-l năucea, și se întreba dacă nu cumva, pentru prima oară; instinctele lui în privința oamenilor îl înșelaseră. Majoritatea oamenilor pot fi exploatați dacă le cunoști slăbiciunile. Dar omul acesta rămînea în obscuritate, și era la fel de misterios în fața lui Haralson ca și a celorlalți, iar el, Haralson, îi încredințase un secret. Și dacă Cortez începea să pună întrebări ? El avea multe de ascuns. Dar cu siguranță că timpul petrecut de el pe coastă nu înseamnă nimic. Cortez nu știa nimic despre asta. Cum ar putea să afle ? Haralson fusese foarte precaut. E drept, cu excepția lui Jurkins. Dar putea să-l păstreze pe tipul acela naiv în branșă. Tot ce-i trebuia era puțin praf alb. Chicoti. Își înfipse mîinile-n buzunare și porni spre mașină.

Era pe cale să-și realizeze planul. Lombard va fi exterminat, iar Clayton Seymour reales și îndatorat pe vecie. În domeniul ăsta avusese nevoie de cîțiva politicieni pe statul de plată. Seymour nu putea fi cumpărat, dar îl va avea pe congresman la mînă întîi prin sprijinul acordat, apoi prin

șantaj. Va avea tot ce dorea pentru protecție. Reușise cu toți ceilalți pe care-i cunoscuse. Tocmai de aceea încă mai profesa. Numai cu Townshend pierduse, dar pe atunci nu putea obține multe pe seama lui Townshend. Omul fusese foarte discret. Dar Seymour îi venise pe tavă fără efort. Dacă va juca pe cartea corectă, se gîndi Haralson, ar putea să descopere secretul care să-i pună și un membru al cabinetului de miniștri în buzunar.

În casa de pe plajă, Nikki stătea în brațele lui Kane pe sofa, privind stelele care apăreau la orizont prin cadrul ferestrei. Era întuneric, și el trecuse pe acolo pentru a cina cu ea. Tocmai terminaseră.

— Fericită ? o întrebă el aproape de tîmpla ei.

— O, da.

Se ghemui mai aproape de Kane, bucurîndu-se să-l simtă. Atingerea aceasta tandră devenise parte integrantă a relației lor, și, dacă la început, se temea, acum ea aștepta cu nerăbdare să fie ținută în brațe de el. Cînd o sărută atît de încet, nesățios, el simți dorința pulsîndu-i în corp. Îi plăcea. Îi dovedea că nu cădea de două ori în aceeași capcană.

Își ridică privirile spre el, savurînd trăsăturile puternic masculine ale corpului lui. Ea zîmbi și îi atinse gura mare și apetisantă.

El îi răspunse cu un zîmbet, acceptînd invitația nerostită. O sărută încet, înfometat. Își puse mîna între ei pentru a-și deschide bluza și trase mîna ei înăuntru pentru ca să-i mîngîie mușchii pieptului bombat sub părul des și ondulat. Îi plăcea modul cum îl atingea ea. Îi plăcea pasiunea teribilă pe care i-o trezea. Pînă atunci nu mai cunoscuse o plăcere care să-i aducă atîta ușurare.

Însă în pofida atracției dintre ei, se sărutaseră numai de cîteva ori. Pînă atunci prietenia, gluma, tachinarea marcaseră legătura lor. Călătorii în zone turistice ca „Grădinile cu magnolii" cu exemplarele lor splendide, se împletiseră cu seri în care dansau sau ieșeau în oraș să ia masa, astfel încît

să reușească, în timp, să descopere lucrurile pe care le aveau în comun și ele nu erau puține. Dar cu cît erau împreună mai mult timp, cu atît dorul de a se atinge creștea.

În seara aceasta atinsese punctul limită.

El suspină deodată și mîna lui merse din nou între ei, de data asta pentru a-i căuta nasturii de la bluza tricotată. De obicei ea protesta cînd el mergea pînă acolo. De data asta, nu-l opri. Se răsuci chiar pentru a-l ajuta.

Sîngele-i năvăli în cap, cînd mîna lui mare, noduroasă își făcu drum ușor pe sub porțiunea de dantelă ce îi ascundea pielea fină de sub bluza ușoară. Era moale, ca fulgul, și îi simți respirația sub gură pe cînd îi mîngîia vîrful sînului devenit dur.

O simți cum începe să tremure și cînd, cu respirația întretăiată, se apropie de el, se ridică-n picioare.

— Nu te opri, murmură ea, cu mintea aiurea, căutînd să prelungească senzația pasiunii adevărate pe care o trăia pentru prima dată.

El își coborî privirea spre ochii-i încețoșați și gura congestionată, întredeschisă.

— Nu mă voi opri, o asigură el ușor. Vreau numai să te privesc.

Cuvintele nu-și făcură efectul pînă cînd mîinile lui mari nu o traseră în sus pentru a-i scoate bluza și sutienul de dantelă de dedesubt.

— Kane, nu, începu ea pe un ton șovăitor.

El o trase spre el, înăuntrul bluzei lui desfăcute, și suspină cînd își simți pielea atinsă de sînii ei mătăsoși.

— O, Doamne, gemu el, cu respect.

Nikki nu mai respira. Niciodată nu fusese ținută în brațe astfel. Avea senzația că explodează, și suspină cînd se ridică pentru a-l lua în brațe, lipindu-se de corpul lui, pentru a prelungi încîntarea.

Mîinile lui îi țineau mijlocul fin, aproape de el; își lipi fața de gîtul ei. El se cutremură, la fel și ea.

— Trei săptămîni e destul de mult, zise el cu vocea-i adîncă, ușor apăsat. Vreau să te iubesc, Nikki.

Ea se dezlipi puțin, încercînd să-și revină, dar mișcarea aceasta atrase privirile lui spre sînii care împungeau, și o privi ca și cînd niciodată nu mai văzuse o femeie.

— Seamănă cu niște mere, zise el cu o voce răgușită. Niște merișoare nostime.

Își lăsă în jos capul pe neașteptate și gura își găsi locul peste pieptul ei cu pricepere și nesaț netăinuit.

Căldura umedă a gurii lui o șocă întîi, apoi o răscoli puternic. Nikki simți căldura izbucnind în pîntece, făcînd-o să scoată un sunet răgușit. Se curbă înapoi, pierdută, într-o completă uitare de sine, arzînd de dorința de a primi mai mult.

Nu realiză că o luase în brațe și că se îndrepta spre verandă. De mult uitase cine era fratele ei, de ce nu ar trebui să-i permită lui Kane vreun gest intim. Abia dacă-și putea aminti cum o cheamă.

El o așeză pe cel mai mare șezlong, sub lumina stelelor, cu zgomotul valurilor zbătîndu-se în spatele gardului înalt.

Gura lui îi atinse mijlocul, pîntecele, coapsele.

Țesătura care o despărțea de gura lui înfometată o încurca ; simți cum e dată la o parte, și singurul gînd fu acea senzație de ușurare.

Aerul nopții și gura lui deveniseră acum însăși ușurarea.

— Nu, zise ea cu glasul stins cînd acea țesătură fu îndepărtată.

— Numai un minut, promise el cu voce răgușită, aplecîndu-se să o sărute cu o foame arzătoare. Numai un minut, Nikki.

Îi desfăcu hainele fără a se mai gîndi la nasturi și închizători, oprindu-se ceva mai mult doar pentru a căuta în portofel un obiect mic pe care-l ținea în mîini.

Nikki voia să evite asta. În minte-i năvăliră zeci de motive împotriva celor ce aveau să urmeze, dar corpul refuza să se supună. Se curba și se mișca sinuos pe șezlong, gemea

neajutorată, aproape hohotind în culmea dorinței cînd privi perfecțiunea corpului său.

— Te rog, murmură ea, întinzîndu-i brațele. Te rog, te rog.

El o răsuci, trăgînd-o după sine, așezată deasupra-i încît îi simțea perna de păr ce cobora de pe piept spre locul virilității lui, și apoi spre picioarele-i puternice. Era mare și cald, iar senzația pe care o avea ținîndu-l în brațe era tot ce putea fi posibil în vis.

Ea se agăță de el pe cînd îi săruta, în noapte, fiecare parte a pielii ei catifelate. Valurile abia dacă se mai auzeau dincolo de bătăile înfierbîntate ale inimii ei. Se purta prosteşte, dar nu-i păsa. Nimic nu mai era important decît să-l lase pe Kane să-i umple golul dureros dinlăuntrul ființei sale.

Și el era la fel de neajutorat în fața senzațiilor. O sărută pînă cînd sărutul nu mai fu de ajuns. Gura i se potrivi perfect peste a ei, și el se mișcă între picioarele ei lungi și fine, simțindu-le cum se încolăcesc în jurul lui. Se cutremură înfiorat așteptînd să i se dea voie, și... aceasta se întîmplă.

Ea se încordă puțin, dar pe el nu-l surprinse. Era mai înzestrat decît mulți alții.

— Nu o să-ți fac nici un rău, îți promit, suspină el cu gura lipită de a ei. Limba lui se plimbă peste buzele ei pe cînd îi mîngîia interiorul corpului și simți că se relaxează. Reuși să zîmbească cînd se avîntă înainte și descoperi primirea caldă, dornică, făcută de trupul ei.

— Mai bine acum ? întrebă începînd să se miște.

Inima ei bătea atît de repede că nu-și găsea cuvintele. Ochii îi întîlniră pe ai lui și văzu în ei mai mult decît dorință. Mîinile ei tremurau agățate de ale lui, și putea să audă ritmul propriului trup pe cînd pernele foșneau sub ei. A fost dureros, dar el nu părea să se întrebe de ce. Ea simți începutul plăcerii, iar în ochi i se citea uimirea.

— Măsurile anticoncepționale pot să fie neplăcute, zise el ușor. Dar cred că le pot înlocui. Uite așa, Nikki.

O mișcă puțin, iar șocul plăcerii resimțite a doua oară o făcu să țipe.

— Acum vom zbura în pas cu vîntul, murmură el, rîzînd, iar coapsele lui își menținеau supremația asupra ei cu mișcări repezi și adînci care-i dilatau ochii verzi și o făceau să gîfîie spasmodic, de plăcere.

— Așa. Ajută-mă, Nikki, ajută-mă !

Se ridică peste el, tremurînd. El era lumeą ei. Refuză să se mai gîndească la altceva în seara aceea. În unduirea ei îl mușcă ușor de umerii largi.

— Te iubesc, suspină ea. Kane, te iubesc, te iubesc.

Șezlongul trosni amenințător...

— Șezlongul șuieră ea.

Dar mișcările ei iuți îl duseseră deja prea departe.

Mîna i se agățase de partea de sus a coapsei ei și scrîșnea din dinți de satisfacție.

— Fir-ar să fie de șezlong, zise el. Închise ochii. O, Doamne, Nikki, așa, să simt... să simt așa, iubito, fă-mă să simt !

Violența bruscă a gestului său o făcu să întrezărească dulce extazul pe care încă nu-l trăise înainte ca el să se arcuiască și să dea un geamăt lung, răgușit, smuls din gît, pe cînd tremura convulsionat.

Nikki îl privi netulburată, fascinată de prima manifestare a intimității lor. Numai o dată mai văzuse privirea aceea pe fața unui bărbat, atunci cînd îl găsise pe Miles în pat cu un alt bărbat.

Miles. Clayton. Îl simți pe Kane că se lasă greu peste corpul ei delicat și se sperie brusc. Ce făcuse ? Kane habar n-avea cine era ea, nu știa nimic despre viața ei. Acum, pe neașteptate, erau iubiți, și oare ce va face cînd va afla de trecutul ei ?

— Doamne, ce bine, a fost așa de bine ! murmură el, înfiorat. Se retrase și o întoarse cuprinzînd-o în brațe, cu gura ușor lipită de buzele ei înfiorate. O aduse aproape de coapsele lui și își îndoi piciorul mare peste ale ei, ținînd-o în timp ce se juca ușor cu gura ei.

Se topi sub sărutul lui, încă înfometată, încă nesăţioasă, căci toate chestiunile de etică şi morală dispărură cînd iar îi trezea acel dor latent în tot corpul.

— N-ai avut timp. Îţi dau ce doreşti acum. Numai las-o mai uşor, şopti el, lipindu-se de ea. Lasă-mă pe mine să fac restul, Nikki. Vreau să-ţi dau luna de pe cer. Vreau să-ţi dau totul. Eşti parte din mine, îmi aparţii ; eşti inima mea, Nikki, eşti toată inima mea...

Cuvintele şoptite tandru erau şi ele parte din vrajă, şi ea ceda fără a se împotrivi, deşi realiză că, de data asta, nu îşi luase nici o măsură de precauţie. Erau iresponsabili, era... delicios ! De nesuportat !

Ea gîfîi, îl trase mai aproape, îl dorea atît de aproape încît nici aerul să nu reuşească să pătrundă între ei. Ea suspină cînd o legănă în acea intimitate incredibilă, cu mîinile-i mari sub coapsele ei, iar vocea lui şoptind lucruri intime, rugîndu-se, învăţînd-o. El îi muşcă uşor buzele, iar corpul lui o copleşi într-atît că plăcerea o incendie şi ţipă, începînd să ceară cu întregul corp ceea ce urma să-i dăruiască el.

— Eşti gata ? şopti el agitat. Gata, Nikki ? Acum ?

— Da, da, te rog... !

O făcu să se uite la el cînd se întîmplă, încît să-i vadă ochii înainte cu o secundă ca plăcerea să o acapareze spasmodic, să o supună, să o smulgă din braţele lui şi ale lumii pentru o clipă de aur.

Nu se putu opri să nu plîngă. Părea natural, pentru că el nu-şi ceru scuze. El recunoştea în acea pierdere a controlului ceea ce era de fapt, prima culme dintr-o întreagă serie care părea să se înalţe şi să ajungă la apogeu ca şi marea. El o urmă în ritmul ei pînă ce, epuizată, nu mai fu capabilă de un nou fior extatic.

Erau amîndoi scăldaţi în sudoare, cu părul ud de parcă înotaseră.

— Vino, zise el încet.

Îi luă mîna și o conduse goală pe plajă, în valuri. Rămaseră la mal, împroșcîndu-se cu apă. Apoi el o luă în brațe și o duse în casă.

Făcură duș împreună și apoi o duse în pat. Se așeză lîngă ea, și stinse lumina.

— Kane, n-ar fi trebuit, zise ea cu o dulce oboseală în glas.

— Era inevitabil, răspunse el încet. Și nu va fi ultima dată. Acum că ne-am cunoscut unul pe celălalt, nu vom mai fi în stare să ne oprim. A fost prea bine.

— Ultima dată n-ai folosit nimic.

— Știu.

Suna ciudat. Se simțea ciudat. Era un adept convins al anticoncepționalelor. Sau fusese, pînă în seara asta. Privi în jos chipul ei cu uimire.

— Și dacă ți-aș spune că eram nebun de dragoste pentru tine încît nu m-am mai asigurat, ultima dată ? zise el moale.

Dar ea deja adormise. El îi dădu la o parte părul de pe frunte și se aplecă să-i sărute fața palidă. Nu mai cunoscuse altceva asemănător cu iubirea pentru Nikki. Zîmbi la gîndul momentelor minunate ce le stăteau înainte. Un bărbat care trăiește singur nu are nici un rost. Ea era ageră și inteligentă. Îl făcea să se simtă împlinit. Se răsuci puțin pe spate, strîmbîndu-se ușor de durere, apoi rîzînd încîntat. Și dacă ai petrece o viață îndelungată cu o asemenea femeie ar fi prea puțin. Mult prea puțin. Dacă ar veni un copil după această noapte extraordinară petrecută împreună, acesta ar fi la fel de iubit de Nikki, ca și de el. Toate rănile lor s-ar vindeca, o dată ce se vor împărtăși din viața trăită alături. O strînse mai aproape de el și adormi. Vor avea atîta timp de aici înainte pentru a-și vorbi.

ȘAPTE

Kane terminase deja de pregătit micul dejun cînd Nikki se trezi din somn. Gîtul îi era uscat, tușea și se simțea ușor slăbită. Era perfect conștientă că-l mințea pe Kane, dar și că între ei se născuse o pasiune fără margini. Dacă înainte crezuse că-l iubește, acum simțea că se poate mult mai mult. Îl mințea însă, și trebuia să-i spună adevărul. Dar cum să o facă ?

O întîmpină cu un zîmbet cînd intră în bucătărie. Se îmbrăcase și el și părea mai puternic ca niciodată. Nu era nici urmă de stinghereală sau timiditate în felul în care o privea. Nikki se întreba dacă așa se întîmplă întotdeauna între îndrăgostiți. Avea mult de învățat și era fericită să învețe împreună cu el.

Îi zîmbi și ea, iar apoi se înălță pe vîrful picioarelor ca să-i primească sărutul.

— Bună dimineața, îi zise el trăgînd-o aproape și ținînd-o apoi în brațe cu nemăsurată tandrețe, cu buzele lipite de părul ei. Mi-a fost teamă că e doar un vis, îi șopti, aplecîndu-se să-și unească buzele cu ale ei. Ridicîndu-și capul, îi zări ochii calzi, obosiți. N-ai prea dormit, observă Kane.

— Nici tu, i-o întoarse Nikki.

Privindu-l, simțea că inima îi va exploda de fericire și că plutește înconjurată de aura unei iubiri năvalnice. Oare se înșela sau ochii lui spuneau același lucru ?

Kane îi atinse pielea obrazului, cu sentimentul că nu mai văzuse niciodată ceva atît de frumos.

— Ești a mea acum, zise el cu glas serios, fără să zîmbească.

Inima ei se opri pentru o clipă.

— Și tu ești al meu, îi spuse vrăjită.

El dădu din cap. Crezuse că totul se întîmplă prea repede pentru a fi ceva serios, își spusese că se va putea despărți de ea în clipa în care va înceta să-l obsedeze. Niște minciuni. Se uită la ea și simți cum se topește. O simțea curgîndu-i prin vine. Știa că, după noaptea trecută, inima lui se va stinge de dorul ei dacă o va pierde vreodată.

Ea îi zări teama încolțindu-i în privire și, undeva în subconștientul ei, îi descifră sensul. Își pierduse întrega familie. Probabil că îi era teamă de oricare altă implicare sufletească.

— Pentru tine e prea devreme, începu ea cu blîndețe.

Îi acoperi buzele cu degetul. Nu zîmbea deloc. Ochii săi negri erau plini de tandrețe.

— Nu, nu e prea devreme, îi răspunse el cu o voce hotărîtă. Trebuia să mă despart odată de trecut, și la fel să faci și tu. N-am să te las să pleci niciodată. Îi luă mîna și i-o apăsă de pieptul său. Te țin aici, înăuntru, îi spuse Kane cu greutate, ca și cum vorbele i-ar fi fost smulse cu cleștele.

Nikki începea să creadă în minuni. Bucuria ei era fără margini. Se întinse să-l sărute, mult prea emoționată pentru a mai putea zice ceva, și se trezi îmbrățișată, ridicată, pentru a se abandona apoi într-un sărut atît de profund încît picioarele îi tremurau cînd buzele li se despărțiră.

— Te iubesc, șopti ea aproape de buzele lui.

— Bineînțeles că mi-am dat seama...

Kane rîdea acum, fără cruzime însă. Privirea îi era blîndă, misterioasă.

Ea își mușcă buza de jos, agățîndu-se de el. Ochii ei îi căutau pe ai lui și mîinile îi mîngîiau părul răcoros și des de pe ceafă.

— Kane, șopti ea de-abia auzit, nu mă cunoști...

Gura lui o acoperi într-o clipă.

— Știu tot ce am nevoie să știu, murmură el, zîmbind. Dar pînă la urmă va trebui să-ți spun eu ceva, adăugă el mirîndu-se că Nikki nu mai zîmbea.

Îi dădu drumul din îmbrățișare, cu părere de rău, cu totul vrăjit de frumusețea chipului ei.

— Cred că ești moartă de foame, schimbă el vorba. Stai jos și mănîncă micul dejun.

— Îmi pare rău să-ți spun, mai ales după ce te-ai străduit atît. Dar nu prea mi-e foame.

În realitate vederea mîncării îi provoca o senzație de greață. Își simțea gîtul foarte uscat și o apăsare puternică în piept. Răcise în apa oceanului, seara trecută. Chad o avertizase despre pericolul acesta.

Kane se încruntă și privi mai atent fața ei cuprinsă de paloare. Nikki tuși ușor și se mișcă jenată pe scaun.

El se încruntă :

— Cum stai cu plămînii, Nikki ?

— Parcă simt o ușoară apăsare...

— Bea niște cafea. După aceea mergem la doctor. Nu vreau să riscăm nimic în legătură cu tine. Nu acum.

Nikki era încîntată că devenise așa de protector față de ea. Teama că l-ar putea pierde îi dispăru cînd îi observă expresia feței. Totul va fi bine, se gîndi ea, bucuroasă. Chiar îi păsa de ea.

— Haide, ce mai stai ? insistă în timp ce scormonea cu furculița în omleta din fața lui. Bea-ți cafeaua. Trebuie să am grijă de tine.

Ea rîse. Era groaznic de slăbită, însă se simțea în al nouălea cer.

— Ai de gînd să fii pisălog ?

— Doar atunci cînd e vorba de sănătatea ta, îi promise el.

Phoebe, nepoata lui Derrie, tocmai intra în încăpere ; în brațe avea un teanc de cărți împrumutate de la bibliotecă.

— Caut o zonă undeva în sud-vest pentru prima mea săpătură pe cont propriu, îi spuse mătușii ei, cuprinsă de surescitare. Adevărul era că Phoebe avea douăzeci și doi de ani, iar Derrie era doar cu cîțiva ani mai în vîrstă ; sora lui Derrie însă fusese măritată cu un bărbat (care murise între timp) care avea deja o fiică. Relația lor părea să-i descumpănească pe necunoscuții care credeau că cele două femei sînt surori.

— Încă o săpătură, se văită Derrie. O să ajungi tu însăți o piesă de muzeu dacă în loc să ieși cu bărbații o să continui să faci săpături.

— Arheologia e mult mai excitantă decît bărbații. Își potrivi la loc cîteva șuvițe blonde, scăpate din părul strîns pe ceafă.

Derrie reușise s-o convingă să-și cumpere lentile de contact în locul ochelarilor, dar nu putea să le sufere. Fața îi era prea ascuțită, fruntea prea largă, gura prea mare. Nu era frumoasă, și ea era conștientă de acest lucru, ceea ce o făcea să fie și mai închisă în sine.

— Niciodată n-ai stat lîngă unul suficient de mult ca să-ți poți da seama de asta. Știu pe cineva care te-ar fascina. E necăsătorit și foarte inteligent...

— Ultimul bărbat pe care mi l-ai adus era un muncitor în construcții al cărui vocabular conținea doar „scumpo", „frumoaso", și „hai s-o punem", zise Phoebe, accentuînd ultimul cuvînt și luînd o poziție sugestivă.

Derrie chicoti.

— Era un bărbat simpatic, nesofisticat. Mie îmi plăcea.

— Atunci să ieși tu cu el, îi replică Phoebe zîmbind malițios. Am lucruri mai bune de făcut în viață. Știai că cultura Hohokam din Arizona avea unul dintre cele mai întinse și

mai eficiente sisteme de irigație din lume pe vremea cînd restul lumii era în mare măsură necivilizată ? murmură ea, cufundată din nou în cărți. Și că Anasazii au dispărut fără să lase vreo urmă ?

Phoebe era suplă, de înălțime mijlocie, cu un păr frumos și ochii de un albastru deschis foarte atrăgător, avea chiar și simțul umorului, dar urma să rămînă o viață întreagă fată bătrînă pentru că prefera să dezgroape culturi antice în loc să trăiască în cea care o zămislise. Lui Derrie îi scăpă un suspin și se întoarse la însemnările pe care le punea în ordine pentru Clayton.

Chad nu era în oraș, dar Kane o duse pe Nikki la un medic din localitate, care descoperi că avea febră și un început de congestie pulmonară. Avînd în vedere antecedentele bolii ei, medicul consideră că nu-și poate permite nici un risc și îi prescrise antibiotice, recomandîndu-i să nu se dea jos din pat cel puțin o zi.

Kane o conduse pe Nikki direct la reședința lui de pe coastă. Părea să nu mai fie preocupat să-și ascundă bogăția și ea zîmbi observînd opulența locului, dar nu făcu nici un comentariu. Nici el nu comentă nimic în legătură cu acest lucru. Aveau destul timp înaintea lor ca să-i povestească din ce trăia și cît de mare era averea lui.

O rugă pe menajeră să-i arate camera de oaspeți, care de altfel s-ar fi pretat vizitei oricărui demnitar, inclusiv președintelui țării. Kane dispăru, iar Nikki se lăsă pradă binefacerii somnului.

Nikki se trezi într-un pat străin, în întuneric. Patul era de dimensiuni regești, într-o combinație de culori alb, maro și verde care se repeta în modelul perdelelor și al lenjeriei de pat. Mobilierul era de culoare închisă și cu o notă de robustețe caracteristică și celui care era, în mod evident, locatarul camerei.

Se mișcă, încercînd să se ridice din pat, dar efortul era prea mare pentru puterile ei.

Kane deschise ușa și intră în cameră, îmbrăcat doar într-un halat de baie alb cu negru. Părul lui negru era încă umed. Tot trupul îi mirosea proaspăt a săpun.

— Nu acesta-i locul în care m-am dus la culcare, îi indică ea camera cu mîna.

El chicoti.

— Așa e. Vreau să fii cu mine la noapte, în caz că ai nevoie de ceva.

— S-ar putea să fiu contagioasă, îl atenționă ea, cu un zîmbet strengăresc pe buze. Dacă te îmbolnăvesc ?

— E mult prea tîrziu ca să-ți mai faci griji din asta, îi răspunse el privind-o cu tandrețe. Ai nevoie de ceva ?

— Vreau să merg la baie.

— Nici o problemă. E acolo. Trase la o parte plapuma, dezvelind-o pe Nikki ; era într-o cămașă de noapte de mătase albastru-pal, și el o ridică în brațe cu blîndețe.

— Pot să merg și singură, protestă ea.

— Ba nu poți, o tachină el.

Îi făcea plăcere să o ducă astfel. Nici ea nu păru să se supere, căci se cuibări numaidecît la pieptul lui. Sper că-ți place cămașa de noapte, zise el. Am pus-o pe menajeră să iasă în oraș și să-ți cumpere cîteva.

— Îmi place, spuse. Îți mulțumesc. Se simți ușurată că nu era cămașa altcuiva, că nu era a fostei lui iubite.

El îi deslușì gîndul.

— Nu ți-aș da lucruri folosite, spuse el iritat.

— Îmi citești gîndurile ? îl necăji ea. Îmi pare rău. Mă gîndeam la iubita ta și eram geloasă.

La intrarea în baie șovăi o clipă și se aplecă să-i sărute fruntea cu nesfîrșită duioșie.

— Gata, s-a terminat. Nu vei mai avea nici un motiv ca să fii geloasă. Vei fi singura femeie care va exista în viața mea de-acum încolo.

Să trăiască alături de el, mereu alături de el...

— Spuneai că nu crezi în căsătorie, îi aminti ea.

— Nu eram pregătit.

Ezită. Simțea că își pierde siguranța. Noaptea trecută fusese o încîntătoare nebunie. Dar în lumina neiertătoare a zilei, reapăruseră toate neliniștile.

Privirea lui Nikki continuă să fie întrebătoare.

— Mai dă-mi puțin timp, Nikki, spuse el cu blîndețe. Să lăsăm lucrurile să meargă de la sine.

O lăsă jos și-i deschise ușa. Cîteva minute mai tîrziu, după ce își aruncase cîțiva stropi de apă pe față, deschise ușa băii și el o duse din nou în pat.

Se așeză lîngă ea și, jucîndu-se cu cordonul halatului, își dezveli puțin pieptul lat și acoperit de păr. Scoase apoi o pastilă dintr-o cutie.

— Așa a spus doctorul, adugă el cînd o văzu că stă pe gînduri.

Luă pastila din palma lui și reuși să o înghită cu toate că gîtul îi era inflamat și o durea. Se strîmbă de durere în timp ce-i dădea înapoi paharul cu apă. Își lăsă ochii să se plimbe pe pieptul lui dezgolit, atît cît nu era ascuns în halat și cînd își retrase privirea, el se uita în jos rușinat și apoi izbucni în rîs.

— Ți-am oferit un mic spectacol de cabaret, nu-i așa ? se amuză. Are vreo însemnătate ? Oricum, știi cum arăt.

Privirea îi alunecă pe cămașa ei de noapte, mulată pe corp. Fîșii înguste de material legau cele două margini ale corsajului și el îi desfăcu una dintre ele. Mîna i se mișca încet dar sigur pînă ce îi dezveli sînul, și sfîrcul înălțat ademenitor apăru în lumină.

Ea îl privi cu ochii larg deschiși de parcă nu-i venea să creadă că se întîmplă aievea.

— Totul e în regulă ? îi șopti el.

Își înfipse unghiile în încheietura mîinii lui. Nu putea să-i ascundă plăcerea pe care o simțea. O cunoștea deja prea bine.

— Da, murmură el, ajutînd mătasea să alunece ușor ; ochii lui o descopereau, se bucurau de ea, copleșiți de plăce-

rea contemplării sînului ei spumos, înălțat ușor în tăcerea care brusc începu să domnească peste cameră.

Nimeni nu o mai făcuse vreodată să simtă că moare dacă el nu îi va dărui și mai mult. Nici măcar cînd era foarte tînără, înainte ca Miles să-i distrugă încrederea în feminitatea ei, nu cunoscuse vreo dorință atît de primitivă.

— Mai ai încă puțină febră, îi spuse el lăsîndu-și degetele să o atingă, să-i urmărească contururile, să o adore. Pielea ta e fierbinte, mai ales aici unde de obicei este rece. Tremuri cînd te mîngîi, nu-i așa ? Ai vrea să mă întinzi pe jos, să-ți înfășori picioarele în jurul coapselor mele și să mă atragi în tine pentru că, după noaptea trecută, știi că este singurul lucru care poate să-ți aline golul dureros dinlăuntrul tău.

— Du-te naibii ! spuse ea rîzînd.

— Iar dorința ta nu e cu nimic mai mică decît a mea, șopti el. Uită-te, Nikki. Lasă-mă să-ți arăt.

Se ridică în picioare și corpul îi vibra cuprins de aceeași febră. Își desfăcu nodul care îi ținea halatul. Dezbrăcă halatul și-l lăsă să cadă. Rămase în picioare în fața ei cu nesfîrșita mîndrie a virilității lui înălțate, în perfecțiunea corpului înalt, cu mușchi puternici, fără nici o linie albă care să-i întineze bronzul pielii.

Nikki se îmbujoră, dar nu putu să-și desprindă privirea de la el. Era frumos. Ochii ei îl îmbrățișau seduși de aceeași fascinație cu care un artist s-ar apleca asupra unei opere de artă. El era o operă de artă.

— Ești întruchiparea perfecțiunii, șopti ea.

— Și tu. Un tremur ușor îi cuprinse picioarele uitîndu-se la ea și simți că era în pragul nebuniei, copleșit de dorință. Cu un geamăt, îi acoperi trupul la loc cu cămașa și se retrase spre fereastră, respirînd adînc, pînă își recăpătă stăpînirea de sine. Toată înțelepciunea lui dăduse bir cu fugiții, lăsîndu-l pradă unei dorințe pe care n-o mai cunoscuse și nici nu o crezuse posibilă vreodată. Dar ea era bolnavă și el trebuia să

aibă grijă de ea. Repetă acest lucru în gînd pînă se simți mai liniștit.

Cînd se întoarse lîngă pat, ea stătea rezemată de tăblie, înfășurată în plapumă, privindu-l cu vinovăție în ochi.

— E-n regulă. Mi-a trecut. Însă ar putea deveni primejdios, spuse el gînditor, sesizînd că ochii săi întunecați o tulburau.

— Ce anume poate deveni primejdios ?

— Să te las să mă mai privești, spuse el rîzînd.

Ea se strîmbă la el. Strîngînd plapuma în brațe, îl întrebă :

— Ce va urma acum, Kane ?

El se așeză lîngă ea, pe pat, pe chip citindu-i-se împotrivirea față de resemnarea ce-l copleșea.

— Nikki, ți-am spus că acum un an soția și fiul meu au murit, dar nu ți-am spus cum. Au fost împușcați în Liban, iar eu mă simt răspunzător pentru ce s-a întîmplat, recunoscu Kane. Nu prea reușesc să duc această povară în spate. Uneori nu dorm zile întregi din cauza coșmarurilor. Asta nu înseamnă că nu simt nimic pentru tine. Dimpotrivă. Kane ridică din umeri, apoi îi lăsă să cadă, cu un gest resemnat. La început, continuă el, nu voiam să recunosc acest lucru nici măcar față de mine. Cred totuși că e prea devreme să ne gîndim la o legătură pentru totdeauna.

Nikki își mușcă buzele, cuprinsă de tristețe.

— Mi se pare că știam. Cred că ei îți lipsesc foarte mult.

— Îmi lipsesc.

Își sprijini capul în mîini, cu coatele pe genunchi. În fiecare zi a vieții simt lipsa fiului meu. Doamne, și ce ostenit sînt !

— De ce nu vii lîngă mine ? zise ea.

Se uită la ea absorbit în gînduri.

— De ce ?

Ea zîmbi ușor, slăbită.

— Pentru că cred că din nou ai nevoie de mine, să te țin în brațe. Îi întinse brațele de sub plapumă.

Două ore mai tîrziu continua să se întrebe de ce pentru a doua oară se repezise cu atîta elan în brațele acelea întinse către el.

Nikki îl facea să se simtă vulnerabil. Nici măcar soția lui nu avusese o asemenea influență asupra lui. Nikki îl făcea să simtă că este în siguranță și protejat. O făcu ghemotoc strîngîndu-i corpul înfierbîntat alături de al său, încercînd să facă față gîndurilor care-l apăsau.

Ea îi mîngîie părul negru, șoptind frînturi de cuvinte ; după un timp suferința se îndepărtă, iar el oftă înseninat ridicîndu-și pieptul larg.

— E bine să trăiești, chiar dacă ei nu mai sînt lîngă tine, îi murmură ea în ureche. Și ei te iubesc, îți duc dorul, și știu unde ești. Ei o știu într-un fel sau altul.

O mîngîie pe spate, simțindu-se pătruns de căldura trupului ei, și devenind astfel mai puternic. Era ceva extraordinar ; păreau că se ating pe dinăuntru, parcă și-ar fi mîngîiat mintea, inima și sufletul. Nu știa prea bine dacă asta voia. Pe de altă parte, îndoielile și temerile îi fură spulberate de farmecul acestei stări, și dintr-o dată singurul gînd fu acela al bucuriei de a o ține în brațe.

— Nu, șopti el, cînd ea se împotrivi ușor mîinilor lui care îi dezgoleau trupul aflat sub cămașă. Lasă-mă, vreau să fiu tot atît de aproape de tine pe cît eram azi-noapte. Doar atît. Lasă-mă să te simt aproape.

Pe cînd vorbea, își dezbrăca halatul și ceva mai tîrziu stătea îngă trupul lui, amîndoi în aceași goliciune. Un fior o cuprinse cînd recunoscu acea senzație a atingerii dintre ei.

— Ești înfometată, șopti el. În vocea lui erau, deopotrivă, tandrețe și uimire. Și eu sînt. Dar tu ești bolnavă, iar conștiința nu mă lasă să mă folosesc de acest pretext.

— Ești sigur ? murmură ea.

Mîinile lui alunecară peste șira spinării lui Nikki gemînd de plăcere cînd îi simți fiecare por din pielea fină, sînii lipiți de pieptul lui și pîntecul îngreunat cu movila nevinovat atîțată a trupului său.

— Nu sînt sigur, dar nu-ți pot da drumul, murmură el răgușit.

Își apăsă mîinile la baza șirei spinării și apoi o mișcă puțin, vîrîndu-și piciorul lung între pulpele ei.

O trase lîngă el și se acoperiră cu plapuma.

— Pune-ți obrazul pe pieptul meu și culcă-te, murmură el.

Ea nu mai zise nimic. Închise ochii, parcă tot corpul i se topea în el. În cîteva clipe adormi.

Dimineață se trezi cu cămașa de noapte pe ea, era singură. Doamna Beale îi aduse micul dejun și îi așeză pernele. Femeia era destul de plăcută, dar Nikki se întrebă de ce plecase Kane. Poate dorise ca ea să nu fie jenată dacă doamna Beale, intrînd, i-ar fi găsit pe amîndoi în pat. Poate că el nu știa, dar Nikki nu ar fi fost deloc stingherită. Îl iubea prea mult pentru ca părerea altcuiva să mai conteze. Fie ea și a lui Clayton, deși îi era greu să-i spună adevărul în privința fratelui ei.

Cînd, mai tîrziu, Kane se opri în fața ușii să vadă cum se simte, părea melancolic și epuizat. Se trezise devreme și îi reveniseră toate obsesiile în privința influenței lui Nikki asupra lui.

În dimineața aceea mintea îi era limpede, și își pierduse curajul și entuziasmul. Îi era teamă să se dăruiască acestei iubiri, îi era teamă să riște. Nu suporta expresia feței ei, care îi arăta că nu înțelege răceala bruscă ce apăruse după ce împărtășiseră acea minunată stare deunăzi.

— Te simți mai bine ? o întrebă.

Ea dădu din cap afirmativ și îi zîmbi cu toată ființa, fără a fi stingherită.

— Dar tu cum te simți ?

— Tracasat de tot felul de afaceri, răspunse el.

Ochii i se micșorară.

— Trebuie să dau niște telefoane, dar mîncăm împreună la prînz. Să o rog pe doamna Beale să-ți aducă ceva ?

— Nu, mulțumesc. Mai am din sucul adus de dimineață.

— Bine.

El zîmbi, iar ochii lui negri alunecară peste mutrișoara ei drăguță. Chiar și bolnavă era frumoasă.

— Nu mai ești așa palidă ca ieri. Cum stai cu plămînii ?

— Mai bine, îl asigură ea. Kane, îți mulțumesc că m-ai adus aici și ai grijă de mine.

— Ai avut încredere în mine și te-ai lăsat pe mîinile mele, îi reaminti el în șoaptă. Cînd eu am fost bolnav, tu m-ai îngrijit. Acum e rîndul meu. Și apoi, tu ai pe altcineva care să o facă ?

Îl avea pe fratele ei, care o iubea și care n-ar ști unde s-o caute dacă acum ar încerca să îi dea de urmă.

— Mulțumesc oricum, îi spuse ea în șoaptă.

Se întrebă speriată ce s-ar întîmpla dacă Clayton ar da cumva telefon la ea acasă noaptea tîrziu și n-ar găsi-o. S-ar duce într-un suflet acolo și ar chema poliția ? Trebuie să ia legătura cu el într-un fel sau altul.

Între timp îl privi pe Kane ușor surprinsă și, fără să vrea, ochii-i căzură pe perna imaculată de lîngă cap.

— Pot să te întreb ceva ? zise ea încetișor.

El intră în cameră și se opri lîngă pat.

— Ce anume ?

— Ai... iubit-o mult pe soția ta ?

El șovăi înainte de a răspunde.

— La începutul căsătoriei noastre eram foarte tandru cu soția mea, zise el în cele din urmă. Eram îndrăgostit de ea, și ea de mine. Cu nimeni altcineva nu am mai trăit o astfel de stare. Dar lucrurile s-au stricat cînd ea a rămas gravidă. După ce s-a născut fiul nostru, trăia numai pentru el. Presupun că și eu făceam același lucru. Ne-am pierdut unul pe celălalt, regăsindu-ne în arta de a fi părinți.

Cînd vorbi despre băiețel, o lumină îi străluci pe față, îi aprinse privirea. Coșmarul explodă, ca gloanțele ce spulberaseră viața din acel trupușor fraged și, o dată cu ea, toate visurile și speranțele lui.

— Kane !

Ea se smulse din pat abia ținîndu-se pe picioare, dar speriată de violența trăirii lui.

— Iubitule, totul e bine, șopti ea, strîngîndu-l la piept cu putere. E bine.

El își înăbuși emoția și tresări. În timp ce se lupta cu grozăvia coșmarului, mîinile descoperiră umerii ei și rămaseră acolo inerte. Timp de un an își impusese să nu se mai gîndească la ce se întîmplase. Acum, de cînd o cunoscuse pe Nikki, coșmarul acesta revenea. Starea de bine pe care ea i-o dăruia îl făcea vulnerabil.

Fu uluit să observe că se simțea în siguranță cînd discuta despre asta ; Nikki era acolo să-l sprijine cînd obsesia revenea.

— Kane, nu mai răscoli trecutul, zise ea, mîngîindu-i pieptul cu obrazul. Trebuie să încetezi să te mai chinuiești singur.

— Ei au murit, zise el cu un șuierat venit din altă lume, neomenesc. I-au făcut bucățele, i-am văzut zăcînd în acea mașină care devenise un coșciug de fier.

O strînse în brațe cu putere.

Ea abia mai suporta strînsoarea, dar nu putea să-l lase tocmai acum. Îi mîngîie spatele lat, pe sub tricoul fin și începu să asculte cum vocea lui monotonă revărsa amintiri dureroase ținute pînă atunci ascunse în mintea sa.

— Îmi pare rău, șopti ea, nespus de rău, Kane.

Vorbele lui abia dacă se mai auzeau, căci acum vocea îl părăsea o dată cu puterile. Pînă acum nu vorbise cu nimeni despre asta. Părea să nu se mai poată opri. Astfel scotea din el durerea și temerile, pînă cînd începu să se simtă neputincios.

— N-au simțit nimic, îl liniști ea. Totul a fost rapid. Cel puțin pot fi recunoscător pentru acest mic dar. Nu au suferit deloc.

— Era fiul meu, suspină el. Și ce-a rămas din el... Doamne! Doamne! Nu pot... nici să mă gîndesc... nici gîndul ăsta nu-l pot suporta.

Ea se ridică în capul oaselor și îi sărută pleoapele, fața, mîngîindu-l ușor pe cînd el retrăia acel coșmar. Numai că de data asta nu era singur. Nu trebuia să îl înfrunte de unul singur. O trase pe Nikki mai aproape de piept și, pentru prima dată în viața lui, cerșea putere de la o femeie.

Nikki simți cînd criza fu depășită, căci însăși voința lui începu să se facă simțită.

Mîinile lui mari i se încleștară pe umeri.

— Nu mi-am deschis inima nimănui în privința asta. Nici chiar cu Jake nu am vorbit.

— E bine cînd poți să spui ce te doare mai tare, zise ea încet.

— Așa se zice, spuse el, necăjit că în mai puțin de douăzeci și patru de ore durerea îl copleșise de două ori și supărat și pe Nikki care stătea acolo și-l asculta, îi vedea slăbiciunea.

Dar nu-și putea permite să se îndrăgostească cu totul, orbește, de ea, se gîndi. Nu-ți pot promite ceva sigur și pentru tot restul vieții, în privința noastră, Nikki.

Ea își înălță sprîncenele uimită de replica lui ostentativă.

El ridică o mînă.

— Mă refer la căsătorie.

Îi studie apoi expresia de răzvrătită.

— Tu știi să lupți, Nikki, îmi place mintea ta la fel de mult pe cît mă bucură trupul adorabil. Dar aici... nu mă pot descurca.

Și cu această afirmație enigmatică se-ntoarse și părăsi camera. Mult timp, Nikki rămase cu privirea ațintită asupra ușii închise.

Kane îi arătase clar că nu o dorea ca soție, că îi displăcea influența ei asupra sentimentelor lui. De acum înainte lucrurile nu aveau cum să mai avanseze, iar el era din ce în ce mai

hotărît să nu facă nici un fel de angajament. Și nu era deloc foarte ușor.

Trebuia să se facă bine repede și să plece de aici. Spera numai ca Clayton să nu o fi căutat cît a lipsit din casa de pe țărm. Dacă o făcuse, lucrurile s-ar putea complica foarte mult. De parcă, se gîndi ea, ar putea să devină mai complicate decît erau !

OPT

Lui Cortez nu-i plăcea deloc cînd lumea se holba la el. În multe orașe mari trecea neobservat, dar Charleston avea aerul unui orășel provincial, în care el era un necunoscut. Și chiar ieșea în evidență cu pielea puternic bronzată și cu părul lung strîns într-o codiță îngrijită. Chiar și ochelarii de soare pe care-i purta și costumul gri îl făceau să atragă atenția, mai ales că părea să fie singurul om din oraș care purta costum.

Își asumase identitatea unui om de afaceri obscur care ar putea avea nevoie de serviciile firmei Burke's dacă și-ar muta fabrica în Charleston ; astfel mersese pe firul informațiilor privind dumping-ul ilegal. Între timp aflase o mulțime despre ultimul contract Burke's — Lombard.

— Ești un Cherokee, nu-i așa ? îl întrebă cel care îi oferise informațiile. Și eu am fost la Cherokezi. M-au impresionat șefii de triburi cu nostimele lor bonete de război. Trebuie să fi ucis mulți vulturi pentru a strînge atîtea pene.

Cortez aproape își mușcase limba pe cînd încerca să zîmbească nonșalant. Tare i-ar mai fi spus omului că indienii Cherokezi nu poartă bonete de război decît pentru turiști, că aceste bonete de război le purtau doar indienii din cîmpii. Și tare ar mai fi adăugat că indieni Cherokezi fuseseră un popor foarte civilizat, care aveau un ziar în limba lor în 1820 și

că New Echota, capitala lor, nu era deloc diferită de un oraș al albilor din aceeași perioadă. Și i-ar mai fi spus că azi uciderea vulturilor se pedepsește cu închisoare.

Dar nu o făcu. De-a lungul anilor se obișnuise cu imaginea greșită a albilor despre indieni și cu faptul că acele atitudini învechite erau nelipsite ca și soarele verii. Nu era pentru ultima dată că trebuia să accepte asemenea concepții false.

Pe cînd își mînca sandvișul și își bea cafeaua într-un bar recomandat de Derrie, începu să studieze toate informațiile primite. După un timp observă doi ochi albaștri care îl cîntăreau cu răceală. Întoarse capul și îi privi fără să clipească. În mod obișnuit, astfel îi intimida pe curioși. Dar de data asta nu reuși. Își ținea capul puțin aplecat încît lumina îi străluci pe părul blond. Nu era decît o adolescentă, își zise. Era subțire, dar nu avea o frumusețe aparte, poate cu excepția părului. Înfofolită într-o geacă enormă, de blugi, nu era genul de ființă delicată, fragilă. Purta cizme gen western dar nici astea nu arătau prea bine. Erau foarte uzate, acoperite de noroi și julituri. Asta îi plăcu.

Își întoarse ochii negri spre ea. Ea îi zîmbi aproape cerîndu-și scuze, de parcă înțelesese că privirile ei îl stinghereau, apoi se duse să-și bea cafeaua.

Gîndindu-se că ea îl cercetase destul, rîse în sinea lui și lăsă un bacșiș chelneriței înainte de a-și plăti consumația la casă. Trebuia să găsească o mlaștină prin zonă.

Idiotul de funcționar de la Burke's lăsase să-i scape o informație și Cortez voia să verifice toată zona.

Cînd se ridică să plece, blonda îl studia din nou. Cedînd primului impuls, merse la masa ei, unde se așeză, bălăbănindu-și ochelarii cu mîna-i slabă și negricioasă.

Ea îl privi și suspină.

— Știu. Mă uitam la tine. Îmi pare rău dacă te-ai simțit stînjenit.

El își ridică sprîncenele mirat. Era destul de sinceră.

— De ce mă priveai ? o întrebă el direct.

— Muream de curiozitate să te întreb ceva, dar m-am gîndit că te-am enervat deja destul pînă acum.

— Ce ?

Ea șovăi.

— Incisivii tăi au formă de lopată ? întrebă ea cu mult interes.

Într-o secundă, înțelese cine era fata și de ce Derrie îi recomandase această cafenea. Cizmele ei acoperite de noroi, hainele pătate. Acum făcea legătura. Făcuse săpături. Era Phoebe, nepoata lui Derrie.

— Specialitatea mea principală e antropologia, cea secundară arheologia, îi explică ea și rîse.

— Arăți de parcă ai fi făcut săpături, răspunse el arătînd spre cizmele ei.

— Da, așa e, spuse ea cu entuziasm. Am descoperit o bucată dintr-o oală de gătit din perioada Woodland ; în ea erau resturi de ghinde arse. Profesorul spune că are un desen pe care Coe îl citează mereu în cartea sa de referință despre bucăți de ceramică ; se pare că e mai veche de două mii de ani.

— Bineînțeles, ați găsit-o pe valea unui rîu, nu ?

— Da, da ! șopti ea.

— Altceva ce ați mai găsit ?

— Nu, slavă Domnului că nu era un cimitir, zise ea cu o voce tărăgănată. N-aș vrea să dezgrop vreun stră-străbunic. Cred că după aceea nu-ți mai dă pace.

El începuse deja să o simpatizeze. I-ar mai fi plăcut să stea de vorbă, dar întîrzia.

— Și ca să-ți răspund întrebării inițiale : da, ca toți americanii autohtoni și asiaticii sau ca și alți membri ai rasei mongoloide, incisivii mei au formă de lopată, îi zise el zîmbind. Acum, adăugă lăsîndu-se pe spate amenințător, probabil că mă vei întreba cîte scalpuri port în vîrful lancei de război.

Ea clipi.

— Ar fi o întrebare prea indiscretă, zise, arborînd în zeflemea un aer sobru.

El nu-şi putu stăpîni un chicotit. Se întoarse şi ieşi din cafenea, dînd din cap. Dacă ar fi fost ceva mai tînără, cine ştie ce mai ieşea. Dar acum el avea o misiune de realizat. Nepoata lui Derrie va trebui să aştepte.

Cînd ajunse la hotel avea toate numele şi informaţiile ; îşi scoase computerul din geanta bine căptuşită, îl conectă la modem şi îl băgă în priză.

Luă legătura cu cei de la sediul FBI din Washington D.C. prin cod şi ceru informaţia dorită.

Era conectat la o imprimantă micuţă.

Imprimă copia de bază a datelor şi scoase modemul. Aflase acum despre Burke nu numai că încălcase legile de protecţie a mediului, dar şi că fusese chemat în justiţie de două ori deja. Martorii însă nu s-au mai arătat pentru a depune mărturie, şi astfel Burke ieşise basma curată. De data asta însă el şi cumnatul său lăsaseră urme. Şi cine putea să le urmeze mai bine decît un american autohton ? se gîndi Cortez.

Îşi puse nişte blugi şi cizme, o bluză cu nasturi bleu şi îşi desfăcu părul. Mergea să facă cercetări pe urmele lor.

Maşina închiriată pe care o conducea era bună, fără a atrage însă privirile. Îi plăcea să conducă. În rezervaţie avea o autocamionetă de prima clasă cu schimbător de viteze automat. Se gîndi la el cu plăcere.

Pe cînd ieşea în oraş, îi trecu prin gînd să dea pe la micuţa cafenea unde mîncase la prînz. Nu fu deloc surprins să o găsească pe Phoebe lîngă un Bronco, vechi, noroit, parcat lîngă cafenea. Avea faţa roşie şi părul vraişte.

Lovea cu piciorul cauciucul dezumflat al roţii din spate şi implora cerul să-i repare maşina.

Cortez îşi parcă maşina în spatele ei şi scoase cheile din contact. Nici măcar nu se opri cînd el ajunse lîngă ea.

— Ţi s-a dezumflat cauciucul, nu ? o întrebă el dînd din cap. Cîndva am mai avut ocazia să văd aşa ceva.

Ea își aruncă peste umăr părul încîlcit, bătut de vînt și îl privi neîncrezătoare. Arăta atît de diferit, acum că își lăsase părul liber și purta jeans, încît la început nici nu îl recunoscu.

El își scoase ochelarii de soare.

— Ești ocupată ? o întrebă.

Ea își potolea respirația după atîta efort.

— De ce ? Te oferi să mi-l schimbi — și-i arătă cauciucul dezumflat — în timp ce eu mă odihnesc ?

— Nu. Mă gîndeam că poate vii să mă ajuți să dau de urma unui camion. Apoi poate îți voi repara și cauciucul.

Ea dădu din cap încet.

— Bine. Eu oricum nu știu ce să fac, pe cînd tu te pricepi la chestii de astea.

O luă de mînă. „Frumoase", gîndi el pe cînd o conducea spre mașina lui, avea mîini frumoase. Erau puternice, dar fine. El îi deschise ușa din dreapta, dar ea șovăi.

Cu gesturi răbdătoare și lente, el își scoase portvizitul și îl deschise cu o lovitură ușoară, vîrîndu-i-l sub nas. Observă cum i se schimbă expresia feței. Se pare că întotdeauna legitimația lui fie impresiona, fie intimida oamenii.

— FBI, se bîlbîi ea.

Păli.

— Cred că glumești. Doar nu o să mă arestezi pentru că am bruscat un Bronco ?!

— Bruscare nemotivată a unui cal, fără motiv, fu el de acord.

Ea rămase cu gura deschisă.

El își țuguie buzele.

— O.K. Te împuternicesc să mă asiști într-o investigație. E mai bine așa ?

— Pe mine ?

— Da.

Ea ridică din umeri.

— S-a făcut, dar să știi că nu voi trage în nimeni.

— Batem palma.

Își puse portvizitul la loc și o ajută să se așeze pe scaunul de lîngă șofer.

— Va trebui să găsesc un loc numit „Mlaștina piraților". Îl știi ?

După cum își imagina el, ea știa.

— Da, numai cîteva mile în josul drumului. Ia-o la dreapta la prima intersecție.

El surîse bucuros că ascultase vocea intuiției. O studentă la arheologie ar trebui să cunoască toate locurile mai izolate. Sau cel puțin multe dintre ele. Ceva mai tîrziu, se îndreptau spre ieșirea din oraș.

Conform indicațiilor ei, ajunseră fără probleme lîngă mare, la un teren întins, cu stejari și pete de mușchi umed în jurul țărmului. Doi sau trei erau smulși din rădăcini.

— Asta din cauza uraganului Hugo, îi explică ea cînd el se holbă la giganții doborîți. E uimitor cît de puternic poate fi vîntul.

— Vîntul, ploaia, întreaga natură, murmură el.

— Apropo, din ce trib ești ?

El își încrucișă mîinile pe piept.

— Încearcă să ghicești.

Ea își micșoră ochii.

— Nu poți fi apaș, ești prea înalt, deși cei din rasa Cochise aveau peste un metru și optzeci. Nu ești destul de slab pentru a fi un Crow, iar pielea e prea albă pentru un apaș, și nu arăți a fi un indian Sioux. Poate Cherokez, sau chiar Choctaw.

El își ridică sprîncenele.

— Nu Comanche ?

— Ești prea deschis la culoare și prea înalt, repetă ea. Nu ești masiv, fața ta nu e lată, pătrată și nici nasul nu ți-e turtit.

— Părinții mei așa arată.

Ea tăcu.

— Ești deci Comanche ?

El dădu afirmativ din cap.

— Dar...

— Apașii sînt scunzi, iar cei de rasă Cochise depășeau un metru și optzeci în înălțime, îi aminti el. Iar unul din străbunii mei a fost spaniol, adaugă el rece.

— Toată lumea știe că spaniolii sînt scunzi.

— Cesar Romero nu e.

Ea își ridică brațele.

— Mă dau bătută.

— Foarte bine. Acum stai potolită și lasă-mă să mă uit pe aici.

Începu să se plimbe cu privirea în pămînt. Cît stătuse la Burke's aflase ce fel de cauciucuri folosea omul la mașinile lui jerpelite. Lăsau o urmă ciudată, pe care el o reținuse. Niște forme de gips l-ar fi ajutat mai mult, dar putea să o amîne pentru mai tîrziu. În mașină avea ceva mortar și un ulcior cu apă. Tot ce avea de făcut era să dea de o pistă în mlaștina asta, care să-l ducă la Burke, ceva urme de la cauciucuri.

Trebuia să aducă un șir întreg de dovezi dacă voia să demonstreze o infracțiune împotriva legii federale. Chiar dacă aceasta nu intra sub jurisdicția lui, cunoștea cîțiva din cei de la Protecția Mediului. Se săturase de oamenii care distrugeau pămîntul cu deșeurile lor industriale.

— Ce cauți ? îl întrebă ea. Te pot ajuta cu ceva ?

El o privi cu atenție.

— Urme de cauciucuri. Urme dăunătoare lăsate în apă.

— S-a făcut.

Ea porni să le caute.

— Și ai și un nume ? o întrebă el din senin.

Ea își ridică privirile.

— Desigur, zise ea și continuă să caute.

El își țuguie buzele.

— Și care-i acela ?

— Phoebe.

El zîmbi.

— Ei da, mormăi ea, privindu-l atent. Ce e rău în faptul că mă cheamă Phoebe ?

— E neobișnuit, asta-i tot.

— Pe tine cum te cheamă ?

— N-ai vrea să afli singură ? o ațîță el.

Îngenunche cu ochii ațintiți la o urmă de cauciucuri. „Sîntem pe aproape", se gîndi el, dar nu era încă ce căuta. Dar era prin apropiere.

— Cum te cheamă ?

Se ridică continuînd să privească în jos. Pronunță o înșiruire de silabe cu accent ciudat și pe un ton înalt. El îi observă uimirea pe față și zîmbi.

— E greu să-ți dau o traducere exactă, îi spuse. În dimineața cînd m-am născut mama a văzut un șoim cu coadă roșie. Ar însemna ceva de genul „cel care a fost adus pe aripile unui șoim cu coadă roșie".

— Ce frumos !

— Da, într-adevăr.

Îngenunche să privească o urmă pe pămînt. Asta făcea toate paralele. Se ridică, uitînd de fată, și porni pe urmele respective. Cînd ajunse într-un loc mlăștinos, se opri și, cu o privire ageră, măsură întinsul apei pînă găsi ce căuta : marginea ruginită a unui butoi.

„Așa, așa", își zise sieși. La un moment dat lucrurile încep să se lege.

— Ai găsit ce căutai ? îl întrebă ea ajungîndu-l din urmă.

— Da, mulțumesc pentru ajutor.

Ea zîmbi.

— O să primesc o decorație ?

El rîse tare.

— Nu.

Ea oftă.

— Oricum, mi-a plăcut.

El întinse mîna și prinse cu delicatețe în palmă o șuviță de păr.

— Culoarea părului tău e naturală ?

— Da. Amîndoi părinții mei sînt foarte bruneți. Despre mine spun că aș fi urmașa unui strămoș norvegian.

El îi lăsă părul să-i alunece din palmă fără prea mare tragere de inimă.

— Cîți ani ai ? o întrebă.

— Douăzeci și doi. Am intrat la colegiu mai tîrziu, îi mărturisi ea.

— Nu chiar așa de tîrziu.

Ochii îi alunecară peste corpul ei înfășurat într-o haină groasă și îi păru rău că nu are mai mult timp pentru a o cunoaște mai bine.

— Eu am treizeci și șase de ani, îi spuse. Între albi folosesc numele Cortez.

Ea îi întinse mîna.

— Mă bucur că te-am cunoscut.

— Și eu. Îți mulțumesc pentru ajutor.

Degetele ei îi strînseră scurt mîna, iar el îi zîmbi. Dacă Phoebe nu reacționase la numele lui înseamnă că Derrie nu i-a pomenit nimic despre el.

Era bine pentru moment.

— Noi trăim în două lumi diferite, observă el tăcut.

— Și eu mă gîndeam la același lucru, se destăinui ea, timidă.

Îi mîngîie degetele ușor.

— Unde înveți ?

— Universitatea Tennessee din Knoxville, spuse ea. Dar în vara asta sîntem în vacanță și sînt cu cîțiva prieteni care studiază arheologia în zonă. Sînt în ultimul an. Voi termina primăvara următoare.

— Atunci poate că te voi întîlni la absolvire, studenta mea, îi zise el pe neașteptate.

Părea foarte liniștită ; își retrase mîna.

Fața lui i se înăspri și ochii-i întunecați străluciră mînioși.

— Ah, nu ți-ar plăcea, nu-i așa ? Ies prea mult în evidență, nu-i așa ? o întrebă tăios, răsucindu-se pe călcîie.

— A, prefăcut ce ești ! strigă ea, luînd o creangă uscată și aruncînd-o peste spinarea lui.

Nu luă în seamă figura lui perplexă.

— Bigot pervers ce ești ! Te superi fără nici un motiv, te zburlești fără să întrebi măcar ceva, tu...

Se uită pe jos și găsi un alt băț.

Atunci el se întoarse brusc și o apucă de încheietura mîinii înainte ca ea să arunce bățul.

— Nu-i frumos, o certă el, să arunci cu lucruri.

— Nu e un lucru, e o creangă, îi arătă ea, luptîndu-se cu el. Dă-mi drumul la mînă.

— Să nu mai faci asta niciodată.

Aruncă bățul cu ușurință, dar nu-i dădu drumul la braț.

Îl privi fix în ochi, resemnată și ușor emoționată. Deși era foarte puternic, strînsoarea mîinii lui nu o durea.

— Voi fi onorată să vii la absolvirea mea, chiar dacă vei fi îmbrăcat ca acum, zise ea scurt.

— Întotdeauna ai pene de cauciuc ? Mai ai și alte obiceiuri proaste în afara gurii ăsteia neferecate ?

— E nevoie de cîteva cuvinte urîte ca să-i arăți unui cauciuc dezumflat că vorbești serios.

El zîmbi.

— Chiar așa ?

— Voi nu înjurați. Nu în limba voastră, spuse ea cu îngîmfare.

El fu surprins.

— Nu am întîlnit vreo limbă a băștinașilor americani care să conțină cuvinte murdare.

— Noi nu avem nevoie de asemenea cuvinte pentru a ne exprima, zise el zîmbind cu superioritate.

— Ce să spun, mai, mai să te cred, îi spuse ea în zeflemea.

— Deloc, îi răspunse el.

Îi dădu drumul și se întoarse.

— O să te las la un service. O să ai nevoie de ajutor pentru a schimba cauciucul.

— Ai spus că-l faci tu.

— Am spus că o să am grijă să fie schimbat. Eu nu pot schimba un cauciuc, spuse el simplu. Am fost printre ultimii trimiși în Vietnam, cînd refugiații erau evacuați. Un șrapnel mi-a atins umărul. Rana a fost destul de serioasă. Nu am rămas infirm, dar nu pot ridica prea mult.

Ea clipi.

— O, îmi pare rău. Nu am vrut să fiu grosolană, zise ea amărîtă. Mereu nimeresc cu bățu-n baltă.

— Picioruşele sînt drăguțe, zise el zgîindu-se la ele. Și cizmele li se potrivesc.

Ea zîmbi.

— Nu te-ai supărat ?

Clătină din cap.

— Să mergem !

O duse la service-ul cel mai apropiat de locul unde se afla mașina ei și așteptă pînă îi confirmă că a găsit un mecanic care o va însoți.

— Mulțumesc mult, îi spuse ea.

El ridică din umeri.

— Plăcerea e de partea mea.

Ea șovăi, dar nu găsea că ar mai fi ceva de spus. Făcîndu-i cu mîna și zîmbind se întoarse la mecanicul care o aștepta. Cortez își dezlipi ochii cu greu de la ea și rulă pe șosea fără să mai privească înapoi. Deja începea să se gîndească la proba necesară pentru a-l acuza pe Lombard și compania lui de încălcarea legii mediului.

Nikki era în camera de zi cînd Jake, prietenul lui Kane, veni să o vadă. Ea și Kane se învîrtiseră unul în jurul celuilalt cu precauție după trei zile de politeturi reci. Era pregătită să plece acasă. Indiferența lui o desființa.

Jake își ridică sprîncenele uimit ; pe față îi citeai uimirea. Dar zîmbi politicos cînd Kane i-o prezentă simplu, „Nikki".

— Mă bucur că vă cunosc, zise Jake prietenos.

Își privi apoi prietenul.

— Kane, trebuie să ieșim puțin. Afacerea cu bărcile, adăugă rapid.

— Sigur. Scuză-mă, Nikki.

Kane o lăsă pe sofa. Era îmbrăcată în jeans și o bluză. Afară era cald și cei doi purtau șorturi, deși lui Kane îi veneau mai bine decît lui Jake. Nikki nu avea nici un șort la ea. Kane fusese prea rece ca ea să îndrăznească să-i ceară o pereche. Era destul de ispititoare în blugi, iar el se străduia din răsputeri să reziste. Îl chinuia faptul că își pierduse capul cînd făcuse dragoste cu ea a doua oară și nu își luase măsurile de precauție. În acel moment cînd se aprinsese atît de puternic, fusese prea nerăbdător să descopere plăcerea ca să mai aibă timp și de măsurile preventive. Acum regreta, dar era prea tîrziu.

— Ei, ce e ? întrebă Kane.

— Trebuie să schimbăm stația radio pe iaht, îi spuse omul mai în vîrstă. E pe terminate. M-am gîndit să o reparăm, dar e mult mai avantajos să o înlocuim. Pot să fac o comandă pentru cea pe care am văzut-o împreună și am menționat-o aici ?

— Da, da, îi dădu Kane acordul. Vreau să plec cu iahtul peste două săptămîni.

Se uită înapoi, spre casă, cu o mină tăcută și nicidecum mai fericită decît cea pe care Jake o știa în ultima vreme.

— Mă gîndeam să angajez un nou manager la fabrica din Charleston și, după ce ea va pleca acasă, eu o să cobor spre Marea Caraibilor.

Jake tuși.

— Bănuiesc că știi bine ce ai de făcut, eu nu mă amestec. Dar crezi că e înțelept să faci așa ?

Kane se încruntă.

— Ce vrei să spui ?

— Nu aș fi crezut că vrei să-i oferi lui Clayton Seymour detalii amănunțite din viața ta particulară.

O mînă imensă îl prinse pe Jake de umăr cu o putere uimitoare.

— Ce dracu' tot spui acolo ? Seymour ?!

Jake dădu din cap.

— Asta e Nicole Seymour, sora lui Clayton. Fiica mea e măritată cu un senator din Virginia. Ea și Nikki sînt prietene. Am recunoscut-o imediat, după fotografiile pe care le-am văzut. E o momeală, nu-i așa ?

Kane era șocat, își simți brusc stomacul încordat. Se simțea trădat. Nici măcar nu știuse cine era Nikki. Mintea lui alerga iute. Dacă ar fi știut cine e ea... dar oare ea știa cine e el ? Trebuia să verifice. La urma urmei, chiar dacă știa sau nu, trebuia ca ea să iasă neîntîrziat din viața lui. Nu-și mai putea permite să-l lase pe Clayton Seymour să aibă liber acces la treburile lui.

Jake văzu cît era de supărat Kane.

— Îmi pare rău că ți-am dat o veste proastă, dar tot trebuia să o afli cîndva.

— Da. Așa e.

Un gol imens se năștea în el, după ce Jake plecase și el intrase înapoi în casă. Nikki îl privea cu ochii mari, curioși. Privirea lui ardea de furie. Înainte ca el să spună ceva, ea știu că Jake o recunoscuse și că îi spusese lui Kane cine e. Toate speranțele și visurile ei se mistuiau în ochii lui plini de ură.

Ea se pregăti de luptă și se ridică în picioare. Era singurul avantaj pe care îl putea deține în acel moment.

— Ai aflat, zise ea.

— Da, știu, îi răspunse el, cu pumnii strînși. Fratele tău și asociatul lui mă vînează mereu. Și tu faci parte din planul lor.

Ar fi vrut să-l pocnească.

— Arăt eu așa ? îi răspunse ea cu ochii aprinși de mînie. Crezi că aș putea face o barcă cu motor să te lovească, ca să te pot scoate pe plajă și astfel să te salvez ?

— Nu a fost numai asta !

— Da, ne-am sedus unul pe celălalt, zise ea pe un ton sec. Cum l-ar putea ajuta asta pe fratele meu să te înlăture din competiție ? Dacă ceva... Se opri. Ultima propoziție era o mare greșeală.

— „Sora candidatului joacă rapid și fără prejudecăți cu cel care contribuie în cea mai mare măsură la campania contracandidatului său", zise el cu răutate. Cum ar arăta asta pe prima pagină a ziarului pe care-l deține tatăl meu ?

Ea se făcu verde. Așa ceva nu era posibil. Nu se putea ca Clayton să piardă alegerile din cauza ei. Își ridică bărbia.

— Am auzit multe despre tine de-a lungul anilor. Se zice că te numeri printre cele mai strălucite tinere amfitrioane ale oamenilor politici. Te-aș fi putut recunoaște într-una din toaletele de bună calitate pe care le porți. Apropiații familiei tale spun că tu ai fi de fapt forța care îl animă pe Seymour. Dar mie nu-mi pari prea puternică.

— Pneumonia poate înmuia rapid și pe cei mai puternici, zise ea înclinînd capul. Deci sîntem în război, nu-i așa ?

El confirmă cu o mișcare a capului.

— Fără nici o reținere ?

— Eu așa lupt, zise el îndesîndu-și mîinile în buzunare.

— Mi se pare corect. Cu o condiție însă : fără să împroșcăm cu noroi.

El ridică o sprînceană.

— Tu știi mai bine.

Ea simți cum o cuprinde un val de furie ; își încleștă mîinile nervos.

— Fără să aruncăm cu lături în ceea ce s-a întîmplat între noi, rosti ea anevoie.

El voia să o lovească din plin. Își bătuse joc de el și poate încă mai voia s-o facă.

— N-a fost decît o aventură de-o noapte, zise el. Și nu vînez un post înalt. Dacă ar fi fost așa, aș fi avut motive de îngrijorare.

Asta îi dădu să înțeleagă ce înseamnă ea în viața lui. Marry Tanner îi spusese cîndva ce înseamnă să cedezi prea repede în fața pasiunii masculine. „Bărbații sînt pătimași noaptea, pe întuneric, iar în zori devin indiferenți, îi spusese ea cu o voce neutră. Deschide ochii și păzește-ți inima pînă cînd ești sigură că e mai mult decît o toană trecătoare."

Pe atunci nu avea ce să facă cu acest sfat, pentru că nu o interesau bărbații. Acum gîndul acesta îi revenea în minte obsesiv.

— Vreți să spuneți că eu nu am nici o influență asupra dumneavoastră, domnule Lombard ? îi spuse revenind la vechiul ei stil. De ce nu îți păstrezi părerea pînă după alegerile în care candidatul tău va pierde ?

El îi admira felul de a fi. Dar nu citi nimic pe fața ei care să-i spună că, într-un fel sau altul, suferea fiindcă relația lor se terminase.

— O să mai vedem noi cine pierde.

Se opri.

— Știai cine sînt, nu-i așa ?

— Pînă în ziua următoare accidentului tău, nu știam, spuse ea. Numele tău mi-a atras atenția și am făcut legătura cu Rolexul.

Fața i se înăsprise ; îi observă cu durere ochii învolburați.

— Mi se pare că familia Seymour este una din cele mai cunoscute familii, dar cam sărace.

Ea își înălță bărbia cu mîndrie și zîmbi.

— Înseamnă că nu ești bine informat. Ți-am spus că sculptez. Busturile mele se vînd la prețuri foarte ridicate, iar fratele meu cîștigă foarte bine. Desigur, nu avem un iaht. Dar nu ne putem plînge.

Aluzia lui răutăcioasă avusese efectul scontat.

Îi aruncă o căutătură cruntă.

— Voi pleca acum. Îți mulțumesc că m-ai îngrijit. Nu cred că m-ai fi lăsat la ușă, nepăsător, dacă știai cine sînt.

— Dimpotrivă, zise el pe un ton plăcut. Dar în ochii și în zîmbetul lui nu era nimic plăcut.

— Vezi, asta-i diferența dintre noi, spuse ea, întorcîndu-se în holul de la intrare. Eu te-aș fi îngrijit chiar dacă aș fi știut cine ești.

Merse să-și împacheteze lucrurile și făcu mari eforturi să nu-i scape vreo manifestare a emoției ce o stăpînea. Trebuia să treacă și prin asta. La urma urmei, îi supraviețuise ea lui Miles !

Kane plecase cînd taxiul chemat venise să o ducă acasă. Doamna Beale o conduse, cu o expresie ciudată pe față. Kane nu lăsase nici o notiță, dar îi urase domnișoarei Seymour o călătorie plăcută. Nikki își spuse că făcuse asta pentru a-și recăpăta forțele pe plan emoțional. Avea nevoie de o asemenea rezervă, cînd ea și Clayton vor cîștiga în alegeri.

Iar dacă inima ei era sfărîmată, ea era singura ființă care trebuia s-o știe.

NOUĂ

John Haralson era la volanul BMW-ului său, în drum spre Mlaștina Piratului, ultimul din convoiul de mașini în care se aflau presa locală, o echipă de investigații a Organizației pentru Protecția Mediului, Cortez și un reprezentant al oficialităților care răspundea de sănătatea publică.

— Mlaștina asta face practic parte din rîul Edisto, izbucni apărătorul sănătății publice. Ce-i acolo ? continuă el cînd detectivii Organizației scoaseră un butoi din mlaștină și-l cercetau cu atenție.

— Diluanți pentru vopsea, îi răspunse sec unul dintre ei, ștergînd noroiul cu mîna înmănușată și dînd la iveală o siglă imprimată în vopsea portocalie. Lombard, Incorporated, adăugă el. Și mai e încă unul cu antigel. Și mai e unul plin cu ulei de motor... toate cu scurgeri. Al naibii să fie... stația de depozitare de la Pinetree Site este special destinată îndepărtării unor astfel de substanțe. De ce, de ce-ar plăti atunci pe cineva ca să i le arunce aici ?!

— Ca să iasă mai ieftin, bineînțeles. Un camionagiu e mult mai ieftin decît o instalație special destinată manevrării deșeurilor toxice. Ține-l așa ca să fac o poză, strigă un fotograf. Prinse în obiectiv și două păsări de apă moarte, plutind la suprafață, declanșă, apoi așteptă ca aparatul să se armeze automat și mai făcu încă trei fotografii.

Cei de la televiziune își agitau, la rîndul lor, camerele video cu fervoare.

— Cred că ajunge atît. Ce ziceți, va ieși caz penal din asta ? îi întrebă fotograful pe cei de la Organizație.

— Sigur va ieși, comentă unul dintre ei.

Haralson îl trase pe Cortez la o parte :

— Agitație mare, îi șopti el prietenului său. Nu doream să dau chestia asta celor de la Organizație și din presă așa repede. Nu trebuia să-i anunți pe toți !

Cortez știa și de ce. O conferință de presă a lui Seymour realizată concomitent cu această descoperire ar fi însemnat un salt spectaculos în sondaje, respectiv în alegeri. Dar îi dăduse o lovitură lui Haralson, și lui Cortez nu-i părea deloc rău. Urmărea să-l împingă pe omul său spre o mișcare greșită. Una singură era de ajuns.

— Nici n-am făcut-o eu. I-am anunțat pe cei de la Departamentul Sănătății și al Controlului Mediului. Individul acela roșu de furie, care dă detalii presei, este șeful lor în domeniu. Îi urăște pe cei care poluează.

— Ba mai mult, aceasta este o încălcare evidentă a Legii Apelor Curate, a Legii Conservării și Recuperării Resurselor, a Legii Complete privind Răspunderile și Compensările Degradării Mediului, a Legii privind Transportul Materialelor Periculoase... ! se auzi vocea furioasă a reprezentantului Departamentului.

— Mai rar ! strigă un reporter înalt și cu părul de culoarea nisipului. Puteți să ne spuneți încă o dată de la capăt ?

Haralson îl recunoscu pe Todd Sanders. Lucra pentru publicația lui Lombard. Doar Dumnezeu știa la ce mai culegea el informații, cînd era clar că bătrînul Lombard n-o să-și pună la stîlp propriul fiu în paginile ziarului său. Prezența lui Sanders la fața locului îl tulbură pe Haralson. Căci Sanders era egalul lui în ceea ce privește reputația de a săpa adînc în murdăria altora.

— N-ar fi trebuit să faci asta, repetă Haralson distrat.

— Lucrez pentru guvernul federal, îi reaminti Cortez. Își scoase portvizitul. Vezi ? Am și legitimație, continuă el.

Așa și era. Pe legitimație scria F.B.I. Își puse la loc portvizitul. Haralson fusese prea preocupat ca să se mai uite la datele din legitimație. Toată lumea se comporta de obicei la fel.

Haralson își calcula deja cu iuțime viitoarele mișcări.

— Mîine va afla tot statul.

— Sper că așa va fi, zise Cortez. Cineva care aruncă gunoaie de felul acesta în mijlocul naturii merită să fie expus pe prima pagina împreună cu cei care l-au angajat să o facă.

Haralson îi aruncă rapid o privire piezișă, dar Cortez păru să nu observe. Precaut, începu totuși să șteargă urmele și să fie atent la ce vorbea, pentru a nu-i provoca lui Cortez suspiciuni nedorite. Era o ocazie căzută din cer care putea să-i asigure lui Clayton Seymour o popularitate deosebită printre alegătorii locali. Începu să zîmbească.

— Ai găsit vreo dovadă ? întrebă el cu disimulată indiferență. Vreau să zic, în afară de litere imprimate pe niște butoaie ?

— N-aș fi chemat atîta lume dacă nu găseam, răspunse Cortez, arătînd spre cei de la Organizație, care între timp mai scoseseră un butoi din mlaștină. Pot să dovedesc că aceste urme au fost lăsate de unul din camioanele lui Burke. Unul dintre detectivi tocmai face un mulaj după urmele lăsate, îl indică el pe cel ocupat cu turnarea ipsosului. Și de altfel, unul dintre angajații lui Burke e cel care mi-a spus despre locul acesta.

— Asta zic și eu investigație.

— Te cred și eu. Doar lucrez pentru...

— Guvern !

Haralson rîse cu poftă.

— Da, știu. Tu îți mănînci slujba pe pîine, o bei cu bere și o visezi în somn. Cum puteam să uit așa ceva ? Să nu uiți însă cine te-a pus primul pe urmele lui Burke. Nici eu nu sînt de lepădat cînd e vorba de-o investigație.

Cortez nu comentă nimic.

„Gîndește-te numai, își zise Haralson în sinea sa, ce bine o să meargă totul. Sam Hewett își va pierde principalul susținător de vreme ce Lombard va avea de furcă cu cei de la Protecția Mediului. Seymour va cîștiga alegerile, Lombard va fi dat în judecată pentru crimă împotriva mediului, iar Burke își va petrece ani buni din viață ca «fetița» vreunui deținut din închisoarea Leavenworth."

— Bun, spuse el cu voce tare, acum urmează să-l prindă pe Lombard.

— Ce-ai spus ? îl întrebă Cortez curios.

— Nimic, se eschivă Haralson. Mai nimic. Îți mulțumesc pentru ajutor.

— Îți mulțumesc că mi-ai vîndut moneda de aur. Ne vedem la Washington.

— Mda. Așa e. Nu te mai gîndi la monedă.

Haralson se depărta deja, rînjind cu gura pînă la urechi, în timp ce se aplecase să-și aprindă trabucul. Cortez, urmărindu-l cu privirea, se întreba cum se putea ca un om de teapa lui Haralson să rămînă în libertate pînă în acel moment. Poate că miza pe menținerea lui Seymour în postul său, chiar cu riscul de a-și periclita această libertate nemeritată.

Sanders ajunsese la Mlaștina Piratului cu ajutorul radioului. Interceptase traficul convorbirilor radio prin intermediul unei stații de recepție de care nu se despărțea niciodată.

Numai Dumnezeu știe de cîte ori încercase să-l avertizeze pe Kane. Va fi foarte greu să-l anunțe că Seymour avea toți așii de această dată. Îi telefonă lui Kane la birou.

Anunțarea noutăților se dovedi a nu fi o treabă dificilă așa cum se așteptase Sanders, ci una îngrozitor de dificilă. Kane își epuiză înjurăturile după primele cinci minute de urlat la telefon. După care deveni răutăcios.

— Dumnezeule, cum de n-ai aflat mai repede ? Și în primul rînd, cum de-ai ajuns tu să fi reporter special dacă nu poți afla asemenea vești la timp ?

— Mi-am dat toată silința. Doar că toate ușile au rămas închise în fața mea, zise Sanders calm.

Ar fi fost lipsit de tact să-i reamintească lui Lombard că încercase să-l prevină despre riscurile păstrării noului angajat pe postul de administrator al deșeurilor solide. N-ar fi folosit la nimic să o facă după ce se întîmplase deja tot necazul.

— E lată rău de tot, acolo, la mlaștină, adăugă Sanders fără să vrea. Tocmai au transmis un reportaj la un post local. Au găsit zeci de păsări moarte, e plină mlaștina de ele, iar congresmanul Seymour a ținut o conferință de presă în care v-a denunțat și a promis pedeapsa vinovaților. Pînă și Secretarul de Interne, Miles Townshend, v-a denunțat tuturor celor dispuși să-l asculte — iar o mulțime au...

— Iisuse ! explodă Kane, aproape închinîndu-se. Am să-l omor pe Burke cu mîinile mele !

— Liniștiți-vă ! Compania dumneavoastră nu e singura ale cărei însemne s-au găsit la fața locului, deși categoric acestea au fost cele mai evidente. Cu vopsea portocalie, pentru Dumnezeu ! Anunțați propria dumneavoastră conferință de presă pînă mai e timp. Dați o declarație. Oamenii trebuie să afle unde erați în timp ce administratorul deșeurilor solide a schimbat compania care se ocupa de depozitarea lor.

Kane ezită. Realiză dintr-o dată că dacă ar fi făcut așa ceva, ar fi trebuit să spună tuturor că aproape se lăsase omorît, ca un idiot, de schiul unui hidroavion. Și că sora congresmanului Seymour îl ținuse ocupat trei săptămîni, zi și noapte, în timp ce acasă la el i se tăia craca de sub picioare.

Ar fi putut să-i sucească gîtul pentru asta. E drept că nu Nikki era cea care provocase accidentul, însă îl acaparase într-o asemenea măsură, încît nu-l mai interesaseră afacerile lui, pînă în clipa în care se trezise sub foc concentrat. Iar

acest lucru era din vina ei, indiferent dacă fusese sau nu o manevră intenționată.

Relația lor putea însă, la fel de bine, să-i dea un atu în fața lui Seymour, dacă va avea nevoie. Așa că se hotărî, pînă una-alta, să păstreze totul secret.

— N-o să fac așa ceva, îi spuse Kane lui Sanders.

— De ce nu ? !

— Pentru că e vorba și de o femeie, îl lămuri Kane, căzut pe gînduri. Și s-ar putea să am nevoie de informația aceasta mai tîrziu. Așa că n-o pot divulga acum.

— Seymour vă va hăitui pînă la moarte pentru mlaștina aceea, îl atenționă Sanders. Nu puteți sta cu mîinile încrucișate, așteptînd să vă pună la zid ! Puteți ajunge la închisoare, pentru Dumnezeu, nu cunoașteți pedepsele pentru infracțiuni de acest tip ? Dacă ar fi să luăm numai Legea Conservării și Recuperării Resurselor și tot ați avea de suportat o amendă de cincizeci de mii de dolari și doi ani de închisoare !

— Nu fi absurd, îl contrazise Kane, neîncrezător. Voi avea de plătit o amendă, și nimic mai mult. N-a fost o acțiune premeditată.

— Cînd Seymour va interveni, puteți fi sigur că va suna ca și cum ar fi fost așa, se încăpățînă Sanders.

Se uită în podea.

— Dați-mi voie să mai cercetez, să văd ce mai aflu înainte ca Seymour să pornească circul.

— Dă-i drumul, încuviință Kane. Și în timp ce te ocupi de asta, mai sapă și în curtea lui Seymour... Și Sanders... nu trebuia să-mi pierd cumpătul chiar așa. Am avut o săptămînă grea.

— O să fie mai bine. Vă dau eu telefon zilele astea.

Puse receptorul în furcă. Kane se uita în direcția telefonului, fără să-l vadă.

Era tulburat. Știa că depozitarea neglijentă a deșeurilor era o problemă ce avea să dureze. Multe companii fuseseră date în judecată. Probabil că și el va trebui să plătească o

amendă considerabilă și atît. Spera însă ca Sanders să descopere ceva care să îi folosească împotriva lui Seymour. Nu-i făcea nici o plăcere să facă din prezența lui Nikki în viața sa o armă împotriva fratelui ei.

A doua zi de dimineață, lui Derrie îi reveni buna dispoziție. Îl întîmpină pe Clayton zîmbind.

— Pariez că ești foarte bine dispus. Afacerea cu deșeurile ți se va potrivi ca o mănușă. Cum ai aflat de ea ?

— De la Haralson și detectivul său, îi răspunse Clayton zîmbind și-și puse jos servieta.

Se aflau într-un mic birou special destinat întîlnirilor cu alegătorii săi, pe care îl închiriase într-o clădire de birouri de avocatură din Charleston. Totul era mobilat cu bun gust și sobrietate.

— Crezi că a fost personal răspunzător ? întrebă Derrie. Mă refer la domnul Lombard.

— Ce mai contează asta ? se fîstîci el.

Ea se încruntă.

— Hm, ăsta nu-i felul tău de a fi.

Clayton se așeză pe scaun uitîndu-se fix la colaboratoarea lui.

— Mă lupt pentru supraviețuirea mea politică, zise el. Dacă nu-l pun pe Lombard cu spatele la zid, familia lui va săpa suficient de adînc pentru a găsi ceva scandalos de publicat.

Nu-i dezvălui și faptul că adevăratul motiv al divorțului dintre Nikki și Miles era o veritabilă bombă, gata să explodeze oricînd. Avuseseră noroc că la vremea respectivă lumea era ocupată cu un scandal mult mai suculent. Nimeni nu-i dăduse prea mare importanță lui Miles Townshend — un personaj deloc controversat — datorită acestei coincidențe.

— Ar putea găsi ceva dacă încearcă ? se interesă Derrie. Ceva ce ar putea să o afecteze pe Nikki ?

Clayton își studia unghia ca și cum atunci ar fi descoperit-o.

— Da.

Derrie se lumină. Șeful ei încerca să împiedice foaia de scandal a lui Lombard să dezgroape trecutul lui Nikki, folosindu-se de necazul fiului său ca de un scut protector. Nu era de acord cu asemenea metode. Dar începuse să înțeleagă. Clayton era ca o fiară cînd era vorba să o protejeze pe Nikki.

— Înțeleg acum de ce te folosești de afacerea asta, zise Derrie. Dar nu prea mi se pare corect să distrugi compania cuiva doar pentru că există posibilitatea ca cineva să sape prea adînc în trecutul lui Nikki. A trecut doar un an de cînd soția și fiul domnului Lombard au fost uciși în Liban, atacați de teroriști. Nu merită să-l desființezi pe Lombard dacă nu e personal responsabil.

— Ce vrei să spui, dacă nu e responsabil ?

Ea ezită.

— Vreau să spun doar că nu cred să fi fost direct implicat în manevrarea efectivă a deșeurilor de la fabrica sa, răspunse Derrie.

— Bineînțeles că e răspunzător. Cred că...

Se întrerupse ridicînd telefonul care suna.

— Seymour, rosti el în receptor. Ce spui ? I-ai pus să facă fotografii cu păsările acelea moarte și să le pună pe pancartele cu care demonstrează ? Ești sigur... OK. Dacă îi plătești, se poate afla... Ascultă, nu-mi place asta !...

Puse receptorul la loc, cu un suspin adînc. Haralson părea să jubileze, dar Clayton se simțea cuprins de un sentiment de vinovăție. Ce situație absurdă. Trebuia să-l țină pe Lombard la distanță pentru a o proteja pe Nikki. Era cea mai bună soluție.

— Poate că are dreptate. Va agita apele la fabrica lui Lombard, spuse pentru sine.

Îi aruncă o privire lui Derrie. Părea șocată.

— Cheamă posturile locale de televiziune, o rugă el. Spune-le că am auzit că un grup de ecologiști vor forma un pichet de grevă la intrarea fabricii lui Lombard.

Derrie se holba la el, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Ai plătit oameni ca s-o facă !

— Nu eu. A fost ideea lui Haralson, îi spuse el crispat. Zice că dacă îl punem pe Lombard în defensivă ne putem proteja de amenințarea ziarului său.

— Și tu-l crezi ? Clay, așa nu merge ! strigă ea. Pentru Dumnezeu, asta se numește potlogărie ! E o murdărie !

— Și nu vrei să-ți murdărești mînuțele albe ca spuma laptelui, nu-i așa ? i-o tăie el cu răceală.

Derrie îi zgîndărea conștiința, îi scotea la suprafață propriile sale temeri și incertitudini. Și lui nu-i convenea.

Trebui să-și muște buzele ca să nu-i dea în vileag șefului ei ceea ce-i spusese Cortez despre Haralson. Nu-i rămînea decît o singură alegere. Pe care și-o asumă :

— Eu nu-mi voi murdări mîinile, zise Derrie încet. Ce vrei să faci e împotriva tuturor principiilor în care cred.

— Crezi că eu vreau să fac asta ? o întrebă el, cu o privire tulburată. Derrie, sînt prins la înghesuială. Trebuie să lupt ca să reușesc să ies din ea, indiferent de prețul pe care îl voi plăti. Politica nu e pentru cei slabi de înger, știi bine !

— Dar tot n-o fac, zise ea cu blîndețe. Clay, îl lași pe Haralson să te transforme într-una din pancartele lui din carton. Dacă vei cîștiga în alegeri, vei fi marioneta lui.

— Dar Miles ? Cu el de ce nu s-a întîmplat așa ? Și doar l-a ajutat pe Miles să cîștige.

— Și a cules favoruri politice cu amîndouă mîinile, sînt convinsă, că doar Miles e faimos pentru recunoștința cu care-i tratează pe cei care l-au ajutat. Însă nici măcar el n-ar face o treabă așa murdară. Clay, de ce crezi că a avut nevoie Haralson să apeleze la Miles pentru a fi angajat la tine ? Există doar atît de mulți candidați care sînt în campanie electorală. Un manager de campanie bun nu are nevoie să-și caute prea mult de lucru ! Ai văzut mașina pe care o conduce ? A ta nu e la fel de luxoasă...

Lui Clayton nu-i plăcea unde ajunsese discuția. Nu dorea să se gîndească la așa ceva.

— Asta e meseria mea, zise el. Nu contează cum ajung să fiu ales ! Lucrez pentru cei care mă votează. Și lucrez al naibii de mult.

— Știu asta. Dar ai ajuns să crezi că de dragul victoriei merită s-o lași mai moale cu principiile.

— Îmi protejez sora, îi replică el, întorcîndu-i spatele. E tot ce ai nevoie să știi.

— Nu, nu-i adevărat că-ți aperi sora. Te aperi pe tine însuți împotriva adversarului republican și încerci să recîștigi terenul pierdut sacrificînd bufnițele pătate și pe Kane Lombard pe altarul interesului tău personal.

— Lombard e vinovat ! Nu eu l-am împins să facă depozitări ilicite. Așa că nu mă judeca pe mine !

— O, nici nu mă gîndesc să te judec, încuviință ea. Propria ta conștiință te va pune la stîlp într-o bună zi.

Clayton sări brusc în picioare, roșu de mînie.

— Dacă asta e ceea ce crezi tu, de ce nu pleci ? o întrebă el exasperat.

— Aș fi încîntată ! zise ea și își încleștă pumnii delicați. Chiar mi s-a oferit o slujbă acum vreo săptămînă de către un politician care mai are conștiință și un dram de caracter. Pot să spun că m-ar angaja pe dată !

— Atunci ești liberă să pleci, o invită Clayton.

Îl făcea să-i fie silă de el însuși.

— Și să vă ia naiba, pe tine și bufnițele tale pătate, adăugă el, cu același ton răspicat și ceremonios.

Derrie nu-și amintea s-o fi înjurat vreodată. Îl atinsese la punctul sensibil. Nu știa să se ascundă față de ea. Îi părea rău că trebuise să-i deschidă ochii și să-i arate cum începuse să-și distrugă reputația, însă nu exista altă soluție.

Apoi, realiză brusc că tocmai fusese concediată.

După ce lucrase ani de zile din greu și-l venerase ca pe un erou, era dată afară, ba mai mult, Clayton se comporta ca și cum ea l-ar fi părăsit. Lui Derrie nu-i venea să creadă că i se întîmplă așa ceva.

Soneria telefonului îi făcu pe amîndoi să tresară.

Dintr-un reflex automat, Derrie întinse mîna după receptor. Ascultă timp de un minut apoi îi trecu receptorul lui Clayton, anunțîndu-l cu o voce încordată ;

— E Nikki.

Se ridică și ieși afară din birou, închizînd ușa după ea cu o grijă exagerată.

— Bună, Nikki, care e problema ? întrebă el nemulțumit.

Răspunsul întîrzie cîteva clipe.

— Am nevoie de tine să mă iei cu mașina înapoi în oraș, zise ea cu o voce răgușită și obosită.

Clayton se neliniști imediat :

— Ce s-a întîmplat ?

— Aproape că mi-a revenit pneumonia. E doar bronșită de data asta și oricum mă simt mai bine, adaugă ea în grabă. Am fost la doctor și mi-a prescris antibiotice, dar nu vreau să rămîn singură aici și am probleme cu mașina. N-aș vrea să pornesc la drum așa, poate se strică și rămîn în pană.

— Nu e vina mea, ți-am spus s-o vinzi. La cine ai fost, la Chad ?

— Nu, zise ea imediat ; nu dorea ca fratele ei să se întîlnească cu Chad curînd, deoarece Chad știa că îl ținuse pe Kane acasă la ea, pe plajă. Am fost la altcineva, precizâ Nikki.

— Cînd s-a întîmplat asta ?

Ea ezită.

— Acum trei zile.

— Și nu m-ai sunat pînă acum ? se înfurie Clayton. Nikki, pentru numele lui Dumnezeu !... Sînt la tine în două ore. Ba nu. Nu pot să plec. O, Doamne. Nikki, o trimit pe Derrie să te ia, stai liniștită.

Puse jos receptorul și se repezi în anticameră, trecîndu-și cu nervozitate mîna prin păr în timp ce pășea. Reacția lui fusese imediată : se va duce și-și va lua sora acasă. Dar avea o convorbire programată cu cei implicați în protecția mediului la ora unu și nu-și putea permite să o contramandeze.

Cînd deschise ușa biroului lui Derrie, aceasta stătea la masă, cu ochii înroșiți de plîns.

Lacrimi de furie îi curgeau șiroaie pe obraji. Deja golise sertarele și se pregătea să-și ia în brațe cutia care conținea puținele lucruri strînse de ea în cei trei ani de cînd lucra alături de el. Abia atunci înțelese Clayton ce se întîmplă.

— Derrie, nu pleca..., zise Clayton cu ezitare în glas, șocat de lacrimile ei. N-o mai văzuse niciodată plîngînd. Ascultă, n-am vrut să te supăr, încercă el s-o convingă. Am avut o zi foarte proastă...

— Eu am avut una și mai și, răspunse ea cu răceală, uitîndu-se fix la el. Am făcut o listă cu cei care au cerut o slujbă în ultima vreme. I-am dat-o Louisei, zise ea, referindu-se la secretara care lucra pentru ei. O să-ți alegi tu pe cine vrei. Între timp va trebui să te descurci singur. O să mă întorc s-o instruiesc pe cea care vine în locul meu.

Îi arătă cu o mișcare a capului agenda cu întîlniri :

— Numele și numerele de telefoane ale celor cu care ai întîlniri programate sînt acolo. Presupun că știi să faci o cafea și singur dacă e nevoie, adăugă ea cu sarcasm.

— Cine crezi că le făcea pînă să te angajez pe tine ? zîmbi el cuprins de nostalgie.

Dar nu folosi la nimic, ea rămase ca un sloi de gheață.

— Derrie, nu poți să pleci, zise el. Am nevoie de tine aici.

— Dar m-ai concediat, îi reaminti ea.

O bucură să observe pe chipul lui o grimasă de nemulțumire.

— Și chiar dacă n-ai fi făcut-o, eu nu pot să lucrez pentru cineva care pune mai presus păstrarea poziției sale politice decît onoarea.

Ochii ei cîndva blînzi îl priveau de această dată fix, cu duritate.

— Te afli prin preajma lui Haralson de prea multă vreme. Nu știu cum se numește boala lui, dar e contagioasă și te-ai molipsit și tu.

— Dar nu poți pleca acum ! se rugă el cu un ultim efort.

Apoi spulberă toate iluziile ei, adăugînd :

— La naiba, Nikki are bronșită. Am o întîlnire la ora unu și am nevoie de tine să te duci s-o aduci acasă cu mașina. Poți să folosești mașina mea.

Avea nevoie de ea la lucru. Niciodată n-a fost mai mult decît atît, și nici nu va fi vreodată. Ea îl iubise tot acest timp și el nu avea nimic să-i dea în schimb. Oare de ce trebuie atît de mult ca să-și dea seama ? Oftă din greu :

— E-n regulă. Mă duc s-o iau, se oferi ea. Pentru că Nikki mi-e dragă. Dar voi folosi mașina mea.

Clayton se văită, suspinînd :

— Și eu ce mă fac pînă găsesc pe cineva ?

— E treaba ta, îi răspunse cu demnitate.

Își muta cutia dintr-o mînă într-alta.

— Nu trebuia să mă consideri atîția ani la dispoziția ta din oficiu, continuă ea, căutîndu-i privirea poate pentru ultima oară. Îmi pare rău, dar nu mai pot rămîne.

— Bine, acceptă el îmbufnat. Arătă cu degetul spre cutie. Nu vrei să lași chestia asta aici ?

Sprîncenele ei se ridicară :

— La ce bun ? Nu mă mai întorc.

Se roti pe călcîie și ieși afară din birou, lăsînd ușa deschisă, deoarece avea amîndouă mîinile ocupate.

Clayton Seymour rămase rezemat de birou, privind în gol după ea, mintea lui refuzînd să înregistreze ce se petrecuse. Niciodată pînă atunci nu avusese nici un fel de temeri cînd pleca de la birou, Derrie era doar atît de capabilă și competentă. Se descurca în orice situație. Și ea nu va mai fi la acel birou. El era cel care o concediase. Se întrebă dacă o va putea înlocui vreodată. Bucuria și ușurarea produse de căderea lui Lombard erau puse acum în umbră de golul lăsat de plecarea celui mai bun colaborator pe care îl avusese pînă atunci. De ce nu putea oare Derrie să înțeleagă că el avea nevoie de Haralson ? Omul se dovedea făcător de minuni.

Nikki nu fu deloc surprinsă zărind-o pe Derrie în fața ușii, cînd deschise.

— Clayton n-a venit cu tine? întrebă ea cu vocea slăbită.

— Trebuie să răspundă întrebărilor din circumscripție și să-și facă singur cafeaua, răspunse Derrie cu nepăsare prefăcută. Știi, asta e ultima mea misiune oficială ca secretară. Am demisionat. Ba nu, ca să fiu corectă, zise ea sarcastic, am fost dată afară.

Nikki o privi mirată, observînd umflăturile ușoare din jurul ochilor și durerea ce se ascundea în spatele aparentei sale siguranțe.

— De ce?

— Pentru că fratele tău are de gînd să-l pună la zid pe Kane Lombard pentru ceva de care poate nici măcar nu e vinovat.

Nikki simți că i se taie răsuflarea.

— Lombard... ce-a făcut?

— N-ai televizor aici, nu-i așa? întrebă Derrie. Au anunțat peste tot la știri. Lombard a fost acuzat de poluare industrială a unui afluent important. Se spune că a vrut să mai reducă din cheltuieli renunțînd la o companie de depozitare a deșeurilor foarte bine cotată, înlocuind-o cu o firmă locală recunoscută pentru abandonarea containerelor cu poluanți în cîmpuri părăsite și mlaștini. S-au produs pagube serioase în ecosistemul zonei. Depozitarea ilicită a deșeurilor este considerată infracțiune, după cum știi.

— O, Dumnezeule, strigă Nikki cutremurîndu-se.

Fără să ia în seamă curiozitatea evidentă a lui Derrie, Nikki se repezi la telefon, ridică receptorul și formă orbește numărul de telefon al lui Kane, ignorînd consecințele unui asemenea gest.

Dar la celălalt capăt al firului răspunse menajera și nu reuși să scoată de la ea mai mult decît că domnul Lombard fusese chemat de urgență la Charleston.

Nikki așeză la loc receptorul. Fusese o nebunie să-i dea telefon. Oricum n-ar fi vorbit cu ea. În nici un caz după felul în care se despărțiseră.

Niciodată nu se mai simțise atît de rău ca acum.

— N-ar face, zise ea, el n-ar face un asemenea lucru.

— Știu asta, o aprobă Derrie. Bietul om, a trecut prin așa o tragedie... Stai o clipă, de unde știi că n-ar face așa ceva ?

Nikki se fîstîci.

— Am citit despre el, încercă ea o explicație.

— Bineînțeles, zise Derrie, rîzînd ca pentru a se scuza. Și eu am citit. Pare să fie un de om foarte cumsecade.

Zîmbetul dispăru.

— Fratele tău pare să-și fi pierdut orice reper de cînd omul acela, Haralson, lucrează pentru el. Aș vrea să-ți pot spune...

Derrie ezită o clipă.

— Nu mai contează. M-am săturat să fiu cînd paratrăsnet, cînd împăciuitor, cînd responsabilă cu cafeaua. Conștiința mea este mai importantă decît slujba. Am o minte valoroasă pe cale să se piardă în nimicuri.

Nikki reuși să schițeze un zîmbet palid.

— Ai dreptate, dar mi-e teamă de ce se va întîmpla cu fratele meu dacă tu nu mai ești lîngă el. Tu știai să-l ajuți să-și mențină echilibrul. Nu-și va reveni fără tine.

— Știu.

Derrie se întristă brusc amintindu-și de cearta ei cu Clayton, dar izbuti să-și alunge gîndurile negre din minte.

— Trebuie să ne întoarcem la Charleston, schimbă ea vorba. Cu ce te pot ajuta ?

— Ajută-mă să împachetez. După care o să mă-mbrac și pornim la drum. Ai împrumutat Lincoln-ul lui Clayton ?

— Nu. Am venit cu micuțul și frumosul meu Ford Tempo, și sînt convinsă că vei călători foarte confortabil cu el.

Nikki izbucni în rîs.

— N-aș avea curajul să mă cert vreodată cu tine.

— Eram gata să închiriez o limuzină, mărturisi Derrie, și să-i provoc astfel fratelui tău o migrenă la vederea notei de plată. Dar pînă la urmă nu m-a lăsat conștiința să fac așa ceva.

Nikki se gîndea la ceea ce-i spuse Derrie. Oare ce făcuse Clayton în realitate de reușise s-o supere într-atît încît să demisioneze ?

Kane Lombard înfruntă cu capul sus valul de publicitate nefavorabilă. Fusese conștient de ce avea să urmeze din clipa în care îi telefonase Sanders ca să-i anunțe vestea proastă. Nu era vinovat de ce se întîmplase, dar, după ce încăpu în ghearele presei, toată lumea era convinsă de contrariu.

Nici nu era de mirare, se gîndi el, după ce văzu titlurile din presă. Seymour fusese primul care făcuse mare tapaj pe seama lui, acuzîndu-l că era un exemplu tipic de capitalist care pune profitul mai presus de conservarea mediului. Intenționa să facă un exemplu din Kane, și avea mulți susținători.

Multe dintre oficialitățile care îl ajutaseră pe Kane să deschidă fabrica de automobile erau acum în mod evident înrolate în tabăra adversarului.

— Va ieși un circ mare, observă Kane, uitîndu-se afară pe fereastra biroului său de la etajul cinci. În fața porții fabricii mulțimea se agita.

Gert Yardley, secretara sa executivă, clătină din cap.

— Mi-e teamă că așa va fi. Și ziariștii se înghesuie pentru interviuri. Va trebui să dați o declarație, domnule.

— Știu. Și ce-mi recomanzi ? Cum ți se pare „Sînt nevinovat ?“ o întrebă el, întorcîndu-se cu fața spre ea.

— N-am nici un fel de îndoială în privința nevinovăției dumneavoastră, zise doamna Yardley zîmbind înțelegătoare. Și nici Jenny, adăugă ea numind-o pe secretara subalternă cu care împărțea biroul. Adevărata problemă va fi să-i convingeți pe lupii aceia hămesiți de afară.

Kane își înfundă mîinile în buzunarele pantalonilor și se depărtă de zgomotul de afară.

— Fă-mi legătura cu tatăl meu, te rog.

— Nu se poate, domnule, zise ea. A telefonat cu două ore în urmă și mi-a spus să vă anunț că pornește deja încoace.

— Minunat ! își ridică el ochii spre cer. Tatăl meu e tot ce-mi lipsește ca să-mi facă groaznică o zi grea. Pot să-mi rezolv și singur problemele.

— Sînt convinsă că știe asta. S-a gîndit că poate aveți nevoie de ajutor, moral, adăugă ea zîmbind complice. Un om pus la stîlpul infamiei n-ar trebui să-și întoarcă fața de la un prieten. Chiar dacă îi este rudă.

— Cred că ai drepate. Ochii săi întunecați se îngustară. Vreau să-l văd pe omul acela nou, care răspundea de deșeuri..., cum îl cheamă... Jurkins. Adu-l sus la mine.

— E bolnav, răspunse ea încruntîndu-se. Iar Ed Nelson, care e încă în convalescență după operația la rinichi, tocmai a făcut o recidivă. Și el și domnul Jurkins au dat telefon. Se jură amîndoi că nu știau nimic despre adevăratele metode ale lui Burke.

— Te cred și eu că se jură. Ferească Dumnezeu însă să încerce să treacă prin pichetul de demonstranți. E-n regulă. Sună-l atunci pe Bob Wilson și cheamă-l aici, zise Kane, gîndindu-se că va avea nevoie de Bob și de toată firma sa de avocatură ca să încerce să scoată compania din încurcătura în care intrase.

— Am făcut-o deja. Va fi aici dintr-o clipă într-alta.

— Mulțumesc, Gert, îi zîmbi el recunoscător.

— Nici o problemă. Vă sun eu cînd sosește domnul Wilson.

Rămas singur, Kane se întoarse din nou să privească pe geam. Afară se pregătea să plouă. Poate că ploaia îi va mai împrăștia pe cei plătiți mai puțin, se gîndi el. Își aminti de Nikki și cu toate că era supărat pentru că îl mințise și știa că legătura lor devenise imposibilă nu încerca să se împotrivească amintirilor. Ea ar fi fost cel mai bun medicament din lume pentru Kane în acel moment, cu buna ei dispoziție permanentă, dublată de o tenacitate fără margini. Din cele au-

zite despre ea în vremea din urmă, după ce se despărțiseră, și-o putea imagina cu ușurință ieșind afară la gloata de agitatori și preschimbîndu-i într-un select comitet de reabilitare a naturii.

— În ce privește compania ta, n-ai nimic legal de care să te agăți, îi explică Bob Wilson o oră mai tîrziu. Îmi pare rău, dar au dovezi clare care indică o legătură între Lombard Inc., firma lui Burke și terenul unde au fost depozitate ilegal deșeurile. Faptul că nu ai luat personal decizia de a-l angaja nu anulează vina de a fi aprobat decizia subordonatului tău. Așa că răspunderea se oprește la tine. Compania ta e învinuită de numeroase încălcări ale legilor de protecție a mediului, atît federale, cît și locale și ale statului, și va fi dată în judecată cel puțin pentru o infracțiune, dacă nu pentru mai multe, în funcție de ce se mai descoperă din isprăvile lui Burke. Amenda este cel mai mic lucru de care trebuie să te temi acum.

— Cu alte cuvinte, dacă aș încerca să dovedesc că nu eram capabil, din motive de sănătate, să conduc fabrica la momentul angajării lui Burke, asta nu mi-ar diminua responsabilitatea în fața legii ?

— Exact. Wilson se încruntă, observînd că, la auzul confirmării sale, Kane păru mai degrabă ușurat. Bineînțeles, continuă el, Burke va fi dat în judecată o dată cu tine. El e complicele, cum ar veni.

— Foarte bine. Sper că-l va ține la răcoare cît mai mult timp. Tocmai am aflat la televizor, ține minte, că Burke este cumnatul lui Jurkins, noul meu responsabil cu deșeurile solide. Jurkins a făcut pe supăratul cînd l-am întrebat despre asta. Zicea că Burke este fratele fostei sale soții și că n-a luat nici un fel de mită pentru noul contract, că Burke are o reputație excelentă.

Kane își trecu mîna prin păr, nervos, apoi îl privi din nou pe Wilson :

— Crezi că pot să-l dau în judecată pe Jurkins pentru că a luat acea decizie fără aprobarea mea scrisă ? își întrebă el avocatul.

— I-ai dat aprobarea, îl contrazise Wilson cu un calm prefăcut. Jurkins neagă orice greșeală. Zice că ți-a spus ce a făcut și că tu ți-ai dat acordul.

— Dar, pentru Dumnezeu, habar n-aveam cine este acest Burke și că datele despre C.W.C. erau false.

— Jurkins se jură că îți poate dovedi pe hîrtie ce au făcut cei de la C.W.C. ca să-și piardă creditul. Dacă îți mai amintești, pretinde că nu știe de problemele mai vechi ale lui Burke, indiferent c-o fi adevărat sau nu. Tot tu ești răspunzător indiferent de toate acestea, insistă Wilson. Nu văd nici o ieșire din situația asta. Va trebui să-ți recunoști vinovăția și să sperăm că vom aranja apoi în termeni rezonabili o rezolvare a procesului.

— În vreme ce nemernicul ăla scapă nepedepsit ?

— La cine te referi ?

— La Burke.

— Încă mai facem cercetări, îl asigură Wilson.

— Dacă individul a mituit pe cineva ? îi veni brusc lui Kane ideea. Se uită lung la consilierul său juridic. În cazul ăsta se vor găsi dovezi, nu-i așa ? insistă el.

— Deja căutăm dovezi și pentru o asemenea ipoteză. Pînă în clipa de față n-am descoperit pe nici unul dintre angajații tăi că și-ar fi schimbat semnificativ stilul de viață, dar nu am terminat încă investigațiile. Dacă s-a întîmplat ceva de felul acesta, va ieși la iveală.

Kane se sprijini dezamăgit de birou.

— Vrei să spui că am ajuns în situația asta din întîmplare ?

— Pînă una-alta nu pot dovedi contrariul.

— Ce-ar fi dacă l-aș concedia pe Jurkins ?

— De ce ? îi răspunse Wilson. Omul n-a facut altceva decît să ia o decizie greșită încercînd, zice-se, să-ți economisească banii și să-i dea de lucru cumnatului său care are cinci

copii acasă și pe care trebuie să-i hrănească. Își va găsi mereu ceva în apărare, scuze și justificări.

— L-am putea da pe mîna presei ; de fapt, mă gîndesc la ziarul tatălui meu.

— Nu prea gîndești bine, îl contrazise celălalt cu răbdare. Jurkins poate fi el un ticălos, dar aparține clasei muncitoare și are o fetița bolnavă de leucemie, nu uita. Dacă te apuci să-l persecuți, indiferent de vina sa, singurul rezultat va fi întărirea imaginii tale ca exploatator al clasei muncitoare. Oamenii ar trece cu vederea poluarea ilegală la care se face părtaș, dacă te vei lua de el, iar presa se va pricepe să-l transforme într-un erou : omul amărît încercînd să facă și el un ban, persecutat de marii industriași.

— Nu-mi vine să cred că e posibil !

— Am mai văzut eu așa ceva. Uneori e un dezavantaj să fii bogat.

— Dau de lucru la sute de angajați. Am donat mii de dolari pentru proiecte publice, am contribuit la modernizarea unor zone părăginite... nimic din toate acestea nu contează ? tună Kane.

— Cînd le va trece cheful de a linșa pe cineva, poate că va conta. Însă trebuie să trăiești ca să apuci acel moment. Mi se pare mie sau optimismul tău debordează ?

Wilson rîse. Se ridică în picioare și se apropie de Kane ca să-i strîngă mîna.

— Știu că totul pare lipsit de speranță, îi spuse el. Dar nu renunța la luptă. E încă devreme.

Kane zîmbi plin de sarcasm :

— Un necaz nu vine niciodată singur. Vezi cum te descurci cu cei de afară ca să-mi salvezi pielea.

— Îmi voi da silința, îi promise Wilson.

Nikki era deja epuizată, atît fizic cît și psihic, cînd ajunse împreună cu Derrie, o oră mai tîrziu, în fața casei sale în stil victorian din zona rezidențială Battery.

— Mai bine te-ai instala pentru un timp în dormitorul de jos, pînă aduni suficientă vlagă ca să poți urca scările, sugeră Derrie.

— Cred că ai dreptate, o aprobă Nikki, cuprinsă de nostalgie la vederea scării în spirală, acoperită cu o mochetă în tonuri cenușii care avea un efect liniștitor asupra ei.

Plămînii n-o mai supărau așa de rău, dar încă își pierdea suflul foarte ușor.

— Numai că mă simt mai în siguranță sus, mărturisi ea.

— Cine nu se simte la fel ? zise Derrie rîzînd.

O ajută să urce în dormitor și apoi îi despachetă lucrurile, în timp ce Nikki își îmbrăcă pijamaua și se vîrî în pat.

— Ce bine că a trecut doamna D. pe aici, observă Derrie.

— Dacă n-ar veni doamna D. de trei ori pe săptămînă, n-aș fi în stare să întrețin casa asta, recunoscu Nikki. Era însă o fată tînără pe vremea cînd făcea curat pentru tata, dar și azi e la fel de vioaie și eficientă. Nu-i așa că face treabă bună ?

— Excelentă.

— Derrie tocmai punea ultimele haine în coșul cu rufe murdare.

— Spuneai că ești bolnavă de mai multe zile. Cum ai reușit să te descurci singură ?

Nikki își feri privirea.

— Păi, n-am mîncat prea mult și am ținut un bidon cu apă îmbuteliată lîngă pat. Antibioticele și-au făcut efectul foarte rapid.

— Te-a tratat vecinul tău ? întrebă Derrie.

— Da. Chad Holman locuiește puțin mai jos de noi și întotdeauna a fost săritor la nevoie, o asigură Nikki, ușurată că găsise o explicație.

Era foarte probabil ca Derrie să se întîlnească din greșeală cu doctorul Chad Holman și să-l întrebe despre ac-

cesele de pneumonie ale lui Nikki. Intervenția lui Kane va putea rămîne astfel un secret al ei.

— Ți-am spus eu atunci, la Spoleto, că te agiți prea mult, o certă Derrie, privind-o cum stătea înfășurată în plapumă.

— Sînt pe cale să-mi revin. Am răcit, atîta tot.

Nikki roși, amintindu-și de împrejurările în care răcise.

— O să am mai multă grijă de acum încolo, promise ea.

— Ar trebui să contramandezi dineul acela din septembrie. Sîntem deja în luna iulie și n-o să fii pe deplin însănătoșită.

— Așa voi face, zise Nikki hotărîtă. Încetează cu cicălitul. Ai terminat cu slujba pentru zăpăcitul de frate-meu, așa că nu-ți cere nimeni să-ți mai faci griji pentru mine.

— O să-mi lipsească fratele ăsta al tău, așa lipsit de minte cum e, zise Derrie cuprinsă de tristețe, apoi se uită la Nikki și zîmbi. Dar nu din cauza lui am fost prietenă cu tine.

— Știu. Îmi pare rău că Clayton a ajuns să se încurce cu Haralson. Îl va trage pe fratele meu în prăpastie dacă nu e atent. Afacerea asta cu Kane Lombard poate să ducă foarte ușor la așa ceva. Domnul Lombard nu mi se pare tipul de om care acceptă liniștit loviturile sub centură, iar familia sa este proprietara unui ziar de scandal la New York.

— Lombard e în defensivă în clipa de față, îi atrase atenția Derrie. Am auzit că fabrica lui e înconjurată de ecologiști furioși purtînd pancarte cu pozele păsărilor moarte în mlaștina aceea.

Nikki se crispă. Își dădea seama cam ce putea să simtă Kane într-o asemenea situație. Aflase destule despre el în timpul pe care-l petrecuseră împreună, ca să știe că era un om care iubea natura. Ori dacă dorea să salveze micile bufnițe pătate, în mod cert n-ar fi făcut nimic intenționat pentru a omorî alte păsări.

— Cred c-ar trebui să știi, începu Derrie încet, că unii dintre cei care formează pichete la fabrica domnului Lombard au fost plătiți ca s-o facă.

Buzele lui Nikki rămaseră depărtate a uimire, lăsînd să scape un suspin adînc.

— Și Clayton știe ?

Derrie se răsuci, stînjenită.

— Vezi, ăsta e chiar motivul pentru care am demisionat.

ZECE

Lui Nikki nu-i venea să-și creadă urechilor. Dar știa că Derrie n-ar fi mințit-o.

— Clayton a fost întotdeauna preocupat de problemele mediului — mă rog, pînă la chestia cu bufnițele pătate, zise ea, încruntîndu-se ca și cum și-ar fi amintit de ceva. E mîna lui Haralson, nu-i așa ? De cînd se învîrtește în jurul lui, Clayton a devenit prea preocupat să cîștige în alegeri ca să se mai uite la metodele folosite.

— Tare mult aș vrea să știu de ce, îi răspunse Derrie.

Nu putea să-i spună lui Nikki cît de multe știa despre metodele lui Haralson.

— Mary Tanner zicea că tipul e renumit pentru faptul că mereu obține cîte ceva de la cei pe care îi ajută — el numește asta „asigurări". Nikki, o întrebă ea, există vreun secret în familia voastră pe care tatăl lui Kane ar putea să-l dezgroape și să-l facă public ?

Nikki se crispă.

— Oricine are un asemenea secret, nu-i așa ? răspunse ea cu ezitare în glas.

Se gîndi la Miles și la poziția sa politică. Secretul lui, odată aflat, i-ar fi putut distruge cariera, iar în cele din urmă ar fi însemnat sfîrșitul multora, incluzîndu-i pe Clayton și pe Nikki. Era greu de spus cît rău putea fi făcut astfel. Miles era

un om atît de sensibil, încît Nikki se temea că pericolul de a fi expus l-ar fi putut împinge la lucruri necugetate. Își ronțăi o unghie.

— Derrie, oare îmi ascunzi ceva despre Haralson ? întrebă ea.

— Numai niște bîrfe, se eschivă Derrie. Dar ai grijă de tine, te rog eu.

Ochii lui Nikki luciră tăios.

— Dacă Haralson va încerca să mă prindă în plasa lui, va regreta toată viața, îi promise Nikki prietenei sale. Nu sînt o începătoare într-ale manevrelor în politică. Pot la rîndul meu să trag niște sfori.

— Între timp, poate vorbești cu Clay, îi sugeră Derrie. Probabil că de tine va asculta.

— Îmi pare rău că-l părăsești.

— Nu mai pot rămîne. Mi-a cerut să telefonez posturilor de televiziune și să le trimit la fabrica domnului Lombard, zise Derrie și se strîmbă dezgustată. Sînt convinsă că a fost ideea lui Haralson, dar Clayton a fost de acord să o facă.

— Înțeleg.

Nikki nu recunoștea aceste metode ; fratele ei nu era un ticălos. Chiar și în cazul solitarei sale politici antiecologiste, scopul său era să păstreze niște locuri de muncă. Nu urmărea niciodată interesul personal.

— Și eu aș fi refuzat să telefonez posturilor de televiziune, zise ea, observînd că Derrie părea să aștepte confirmarea că acționase corect.

Derrie se forță să zîmbească.

— Ce ciudat e să n-ai nici o slujbă, zise ea încet.

— Ce-o să faci de acum încolo ?

— Ceva de care s-ar putea să-mi pară rău. Am de gînd să lucrez pentru adversar. Sam Hewett m-a rugat mai de mult să lucrez pentru el. E în favoarea protejării mediului și îi cunosc pe cei din familia lui, zise ea, stînjenită de privirea lui Nikki. E un om valoros și dur, dar nu va folosi lovituri pe

sub centură. Nici măcar dacă cei din clanul Lombard îi vor cere s-o facă. Nu-mi face nici o plăcere că s-a ajuns aici.

— Nici mie. Lasă-mă să vorbesc întîi cu Clayton, înainte de a face ceva pripit, o rugă Nikki.

Derrie se apropie, trecîndu-și mîna prin buclele părului blond.

— Nu înțelegi, Nikki, începu ea. Nu e vorba numai de campania aceasta. M-am luminat în cele din urmă. N-o să mă iubească niciodată.

Nikki știa ce simte Derrie. Era doar în aceeași situație, de cînd o respinsese Kane.

— Oh, Derrie, zise ea cuprinsă de tristețe. Pe oricine va găsi în locul tău, n-o să-ți calce pe urme, nici gînd. Ești singurul om din echipa lui care a rezistat de la început, de cînd era membru în Camera Reprezentanților. Știu foarte bine cît de mult te respectă.

— Sper ca eu și cu tine să rămînem în continuare prietene.

— Nu fi absurdă, Derrie, sigur că vom rămîne. Îți mulțumesc că m-ai adus acasă.

— Și altă dată cu plăcere.

Își luă poșeta și se îndreptă spre ușă. Abia acum începea să înțeleagă cu adevărat ce se întîmplă cu ea și să sufere.

— Îl voi suna pe domnul Hewett, continuă ea, după care o să lenevesc tot weekend-ul, înainte să mă apuc de lucru. Vreau să zic, dacă mai are nevoie de mine.

— Sînt sigură că va avea nevoie.

Nikki părea îngrijorată, și Derrie ghici pe loc despre ce era vorba.

— N-am de gînd să-l trădez pe Clayton, chiar dacă e un măgar.

— Știi că nu mă gîndeam la așa ceva, o contrazise Nikki zîmbind. Te cunosc prea bine.

— Ar fi normal să te gîndești la așa ceva. Dar nu sînt răzbunătoare, chiar dacă mă simt foarte jignită.

Derrie trase adînc aer în piept.

— O să-mi treacă. Se mai întîmplă.

— Nu-i așa ? zise Nikki întristată, amintindu-și din nou de Kane și de sacrificiul pe care-l făcuse. Să mă ții la curent cum îți merg treburile.

Derrie îi zîmbi.

— Așa voi face. Îți promit.

Clayton o vizită pe Nikki chiar în aceeași seară. Arăta tras la față și adîncit în gînduri.

— Te-ai epuizat învățînd să faci cafea ? îl tachină Nikki cînd el intră în cameră. Stătea încolăcită pe canapea, așteptîndu-l.

— Deci ți-a spus.

Se lăsă să cadă, cu greutate, în fotoliul său și își aținti privirile asupra ei.

— Arăți groaznic.

— Mă simt mai bine decît se vede, îi replică ea. Am răcit. Știu că a fost o prostie din parte mea, avînd în vedere circumstanțele, dar acum mi-e mai bine.

Aproape că reuși să spună toate acestea fără să-și aducă aminte de Kane. Aproape.

— Mă bucur că ți-ai revenit. Aș fi venit mai repede, însă aveam o întîlnire pe care n-o puteam amîna. Derrie m-a lăsat într-o situație imposibilă, zise el amărît.

Nikki nu se putu abține să nu rîdă. Arăta la fel ca atunci cînd erau copii și cineva îi lua din mînă jucăria lui preferată. Cei doi frați semănau foarte mult, cu excepția pielii bronzate a lui Nikki. Aveau același păr negru, dar ochii lui erau albaștri, iar ai lui Nikki erau verzi, moșteniți de la cele două ramuri ale familiei.

— Și-a dat demisia, murmură el. Închipuiește-ți, am rugat-o să facă ceva din îndatoririle ei obișnuite, și ea a plecat pur și simplu !

— Tu ai concediat-o, îi reaminti Nikki. Și știu și de ce a plecat. Aș fi făcut la fel în locul ei. Haralson îți face rău, Clay. Te-ai schimbat mai mult decît crezi.

Clayton o privi fix.

— Dacă Lombard intră în posesia adevăratului motiv pentru care ai divorțat de Miles, ce crezi tu că o să vă facă el vouă în mizerabila aia de revistă a lui cu care a strîns o avere pînă acum ? Cu poziția pe care o deține în actuala administrație, Miles ar fi pus la zid dacă viața lui intimă devine publică.

— Știu asta, îl aprobă ea, aproape șoptind. Iar vechiul și ilustrul nostru nume de familie va fi întinat. Dar mai degrabă sînt de acord să înfrunt așa ceva decît să te văd folosind aceleași tactici pentru a fi reales.

— Uneori trebuie să joci cum ți se cîntă, chiar dacă nu-ți convine. Știe Haralson ce face. Poate că metodele sale sînt cam nemiloase, însă ale lui Lombard sînt la fel.

— Nu în același mod, îl contrazise Nikki. Dacă te lovește, cel puțin vezi de unde vine lovitura.

Clayton rămase surprins, cu privirea ațintită asupra ei mult timp.

— De unde știi tu asta ? o întrebă el cu voce calmă.

Nikki se fîstîci.

— Am citit niște lucruri interesante despre el.

Nu-i putea spune fratelui ei că petrecuse mai multe zile singură cu Kane, sau că se îndrăgostise de el. Avînd în vedere ce gîndea Clayton acum, ar fi fost o nebunie. El păru mulțumit de răspunsul ei.

— Nu mai e Derrie, bolborosi Clayton, amintindu-și din nou de ea. Nici măcar nu pot crede așa ceva. A fost mereu lîngă mine ; de pe vremea primei mele victorii în alegerile locale, pînă cînd am fost ales în Congres, a fost tot timpul lîngă mine. Și acum mă părăsește din cauza unui amănunt nesemnificativ.

— Nu e vorba de un amănunt, Clay, zise ea.

O privi cu curiozitate.

— Trezește-te, Nikki. Știi bine cum e în politică. Nici eu și nici tu n-am fost vreodată orbi la ce se întîmplă în spatele ușilor.

— Da, dar tu n-ai intrat niciodată, pînă acum, în acest joc. Erai un idealist.

— Nu pot schimba nimic pînă nu dau o lovitură importantă în politică și nu pot face așa ceva dacă nu sînt reales. Un mandat de doi ani pentru Congres e inuman de scurt, nici nu ne instalăm bine că deja trebuie să începem campania pentru realegere. Vreau să mă întorc acolo. Am planuri nenumărate, zise el vorbind mai mult pentru sine. Cum cîștigi, e mai puțin important. În schimb, oprirea creșterii șomajului, care a devenit îngrijorător în ultima vreme, e importantă. Chipul i se înăspri. Derrie era îngrijorată de niște bufnițe în timp ce eu încercam să salvez niște locuri de muncă, și prin asta să scap niște copii de la înfometare. Hewett e un ecologist care pune mai presus copacii decît oamenii. Eu nu gîndesc la fel, și dacă asta nu e corect din punct de vedere politic, cu atît mai rău.

Clayton își ridică privirea.

— N-o să mă las învins, Nikki. Pot recîștiga suficient suport electoral pentru a fi reales. Tot ce trebuie să fac e să-l arunc pe Lombard în ghearele leilor. A aruncat substanțe chimice într-o mlaștină. Toată presa are de furcă datorită lui, adăugă el. E primul pas înainte pe care-l fac de la începutul campaniei, și și-a făcut-o singur. Mi-a crescut foarte mult cota pentru că am ajutat la prinderea lui și a mai folosit și la distragerea atenției de la poziția mea antiecologistă în problema pădurilor din nord-vest.

— Știi sau nu prin ce-a trecut domnul Lombard anul trecut ?

— Știu, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile, îi răspunse el scurt după care se ridică în picioare.

O opri cu un gest al mîinii pe Nikki, cînd ea păru că vrea să-l contrazică.

— Destul, Nikki. E vinovat de poluare industrială și am de gînd să-l țintuiesc la zid.

— Ai sprijinul lui Miles pentru ce faci acum ?

— Miles m-a sprijinit întotdeauna.

Nikki își întoarse privirea de la fratele ei. Așa era, îl sprijinise întotdeauna. Mai mult, Miles chiar o simpatiza pe Nikki, însă ea nu putea uita repulsia din privirea lui atunci cînd ea încercase, disperată, să-l ademenească dezbrăcîndu-se în fața lui. Niciodată însă nu va reuși să-și recapete încrederea totală în propria ei feminitate din cauza acelui incident. Poate că doar Kane ar fi fost în stare să o ajute, dar și el avea propriile sale bariere psihice.

— L-ai iertat pe Miles, zise Clayton încet.

— De mult, îi răspunse ea cu o voce caldă. N-avea încotro.

Clayton tresări.

— Dacă motivul divorțului vostru iese la iveală, șocul l-ar distruge, îi aminti el. E un om foarte delicat, foarte retras. Și lucrează din greu pentru binele țării sale. N-ai bănuit niciodată, nu-i așa ? o întrebă Clayton cu tristețe. Cred că tata bănuia, dar nu voia să recunoască nici măcar față de el însuși. Era prea obsedat să-și scape propria piele. Miles avea nevoie de o soție, iar tata avea nevoie de Miles.

— Și singura care a avut de suferit am fost eu, se plînse Nikki.

— N-a fost chiar așa, îi răspunse Clayton. Miles a fost distrus cînd și-a dat seama ce simțeai tu. I-a trebuit mult timp pînă să-și revină. E mai sensibil decît majoritatea bărbaților și nu dorește să rănească pe nimeni.

— Știu asta, zise ea, uitîndu-se cu subînțeles la Clay. Însă lui Haralson nu-i pasă deloc, dacă, în goana lui după cîștig, rănește oamenii.

— Este treaba mea ce fac cu Haralson.

— N-o să-l las să te distrugă. Nu uita în primul rînd care sînt motivele pentru care candidezi. Nu da cu piciorul la ce conta înainte pentru tine doar pentru că vrei să-ți păstrezi postul.

— Nu e vorba doar de păstrarea unui post, îi spuse el. Destul cu vorbăria. După ce te faci bine, m-am gîndit să dăm cîteva petreceri electorale.

— Cunosc, începînd cu una la Washington D.C., în septembrie, adăugă ea, simțindu-se dintr-o dată mai vioaie și mai bine dispusă, cînd își aminti de motivul pentru care organizau această petrecere.

— La vremea aceea, alegerile preliminare vor fi deja încheiate, zise el.

— Și noi vom fi cîștigătorii, îl asigură ea zîmbind. Petrecerea va fi o celebrare a victoriei noastre.

Clayton spera același lucru, dar nu avea curajul să o spună.

— Tare mult îmi place politica, Clay, zise Nikki, visătoare.

— Și mie, îi ține el isonul. Am să-ncerc să nu te dezamăgesc prea mult cu campania mea. Amintește-ți numai că trebuie să ne ferim de Lombard. Cîtă vreme va fi ocupat încercînd să se apere de acuzațiile de poluare a mediului, familia lui va avea de lucru încercînd să-l ajute. Să sperăm că nu vor avea timp să se ocupe de noi înainte de alegerile preliminare.

Nikki își dorea să fie de acord cu el, însă nu era prea convinsă de ce-i spunea Clayton.

Derrie fusese doar prima pierdere în această campanie. Se întreba care va fi următoarea.

Miles Townshend își sorbea vinul din pahar, stînd în fața geamului înalt, dincolo de care se zăreau luminile traficului nocturn al Washingtonului. Era desculț, îmbrăcat într-un halat auriu cu argintiu, care-i scotea în evidență tenul și părul blond.

Jubila gîndindu-se la victoria obținută de Haralson asupra lui Lombard la Charleston. Acum Lombard va fi prea ocupat încercînd să se apere pentru a mai avea timp să scotocească și după secretele lui.

Dacă oamenii lui Lombard își concentrau atenția asupra lui Clayton, atacul lor s-ar fi putut răsfrînge și asupra lui Nikki și apoi chiar asupra lui Miles însuși. Nikki rămăsese

întotdeauna o povară a conștiinței sale, și Miles se temea de ceea ce s-ar dezvălui dacă familia lui Lombard ar săpa prea adînc în trecutul ei. Și totuși nimeni nu cunoștea adevăratul motiv pentru care căsătoria lor luase sfîrșit. Nimeni în afară de Clayton, Nikki și, bineînțeles, Miles însuși.

Miles își sprijini fruntea îngîndurată de sticla rece a geamului. Trăise o viață întreagă cu teama de a fi expus lumii.

Era mai în vîrstă decît Clayton, crescut într-o generație învățată să-și înăbușească și să-și ascundă orice era în afara normelor societății. Părinții săi ascunseseră în fața rudelor ceea ce ei numeau „defectul său de caracter".

Îl făcuseră pe Miles să-i fie rușine de acest defect. Datorită educației, fusese întotdeauna nevoit să se ascundă. Nimeni nu l-ar fi înțeles. Cel puțin așa susțineau părinții lui.

Dar Nikki l-a înțeles. Imediat ce aflase totul despre acest lucru, încercase să-i ofere o alinare. Nikki, cu inima ei de aur. Îi venea să urle cînd își amintea de durerea pe care el i-o pricinuise.

Era conștient că unii oameni cred că homosexualii aleg, în mod voluntar, să fie așa, însă preferințele sale sexuale nu depindeau de voința sa. Nu existau nici un fel de medicamente sau terapie care să-l facă heterosexual. Va rămîne așa pînă la moarte și cel mai bun lucru pe care-l putea face era să trăiască discret și să spere că secretul lui nu va fi descoperit niciodată.

Nu se simțea în largul său în noul climat politic, în care presa amenința cu dezvăluirea celui mai mic secret personal. În ultima vreme, se obișnuise să trăiască cu teama în suflet, mai ales cînd familia Lombard începuse să-și bage nasul peste tot. Era un lucru bun că Haralson nu pierduse această ocazie. El îi crease lui Clayton o poziție de pe care putea să condamne neglijența companiei lui Lombard în cazul deșeurilor toxice. Haralson știa să se folosească de un scandal în presă într-un mod absolut genial, putea să bage spaima în rival foarte ușor.

Un prieten îi spusese la un moment dat ce se zvonea despre Haralson și metodele lui. Se zicea că avea un comportament cel puțin straniu și o morală îndoielnică. Miles spera ca prietenul lui să se fi înșelat ; lui Clayton îi adusese numai servicii pînă în acel moment, Haralson făcuse față multor situații dificile pe cînd îi conducea și lui campania. Zvonurile se datorau probabil bîrfelor unor invidioși.

— Ai de gînd să vii odată în pat ? îl chemă o voce liniștită dintre mătăsurile patului său de dimensiuni regești.

Miles lăsă jos paharul de vin, simțind că teama începe să fie înlocuită de o liniște din ce în ce mai adîncă. Își dădu jos halatul și se îndreptă, zîmbind, către pat.

Fred Lombard pufăia nervos din trabuc măsurînd în lung și în lat biroul fiului său, Kane.

— Afurisită tîmpenie, murmură, aruncîndu-i din cînd în cînd cîte o privire fiului său ca să se asigure că el îl ascultă. N-aveai altceva mai bun de făcut decît să pleci și să-ți lași afacerile în plata Domnului... Crezi că eu mi-am permis să fac asta vreodată ?

Kane nu-i răspunse. Era obișnuit cu acest gen de discuții. Tatăl lui îi punea întotdeauna aceeași întrebare. Fred Lombard nu făcea niciodată greșeli, reușea să se descurce întotdeauna și apărea la nevoie, cu un mereu prezent „nu ți-am spus eu" ori de cîte ori credea de cuviință.

— Pe vremea mea acest angajat ar fi fost dat afară și s-ar fi tîrît în genunchi în fața mea, continuă el aprins. N-aș mai fi stat la discuții cu el, nu uita. Și-am fi închis gura presei în felul ăsta.

— Tu ești presa, îi atrase fiul său atenția.

Bătrînul făcu un gest de lehamite cu palma lui mare și zbîrcită. Mîinile contrastau izbitor cu constituția lui înaltă și uscățivă.

— Eu reprezint un alt tip de presă, pe mine nu mă duc așa ușor cu zăhărelul. Eu scriu despre lucruri adevărate !

— Nu, nu-i adevărat.

Fred Lombard îi privi cu asprime pe Kane pe deasupra nasului său subțirel.

— Uneori scriu adevărul, preciză el. În rest, oamenii vor să se distreze și plătesc de le ies pe nas, pentru asta. Nu vezi cît de bine se vînd noutățile ?

— Sigur. Pune-i unui nenorocit două capete și fotografiază-l lîngă o farfurie zburătoare, mărește apoi fotografia și pune-o pe prima pagină și ai rezolvat problema, i-o întoarse Kane.

Fred rîse scurt.

— Exact, așa se procedează.

— N-o să cîștigi Premiul Pulitzer pentru ceea ce faci.

— Și să știi că mă înec de plîns din cauza asta, în drum spre banca elvețiană unde-mi țin banii, îi răspunse Fred. Mă bucur de o discreție și o încredere totală din partea lor. Să nu te aștepți să moștenești tot, adăugă. Mai ai încă doi frați.

— N-o să am nevoie, îi răspunse Kane cu cinism. M-am aranjat pentru toată viața. Mă așteaptă o cameră liberă și trei mese pe zi la Leavenworth.

— Prostii.

Își mișcă țigara în aer, apoi zise :

— N-au cum să te bage la pușcărie pentru ce-a făcut un angajat de-al tău fără să-și dea seama.

— Depozitarea ilegală a deșeurilor echivalează cu o crimă, nu l-ai auzit pe procuror ?

— Bineînțeles că l-am auzit, dar îți spun eu că actualul guvern e atît de încet în investigații, încît ai să ajungi la vîrsta mea înainte de a fi acuzat de ceva.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar ce se întîmplă dacă actualul guvern pierde în alegerile din noiembrie ?

— Atunci s-ar putea să ajungem la sapă de lemn, băiete. Și tu vei merge ca pe coji de nuci în acest caz, pentru că acest tînăr domn nu numai că are niște idei foarte clare despre economie și șomaj, dar este și foarte pornit împotriva poluării.

— Să-i fie de bine, răspunde Kane. Am aceleași păreri ca și el. Dar chiar dacă nu sînt de vină pentru depozitare, eu sînt totuși cel care a aprobat-o. Sînt răspunzător că nu m-am asigurat dacă oamenii mei au angajat o companie care să respecte legile.

— Nu erai aici, îi replică Fred. Trebuie să-ți reamintesc, nu erai aici ! Dacă vrei să-ți iei liber cu săptămînile, atunci lichidează-ți afacerile !

Kane se așează oftînd pe marginea biroului. Nu-i putea spune nici măcar tatălui său unde fusese și de ce. „Nikki", își înăbuși el un geamăt. Nu trecuse nici o zi și îl chinuia deja lipsa ei.

— Mi-am pus avocații să lucreze zi și noapte, să găsească ceva în apărarea mea, dar, sincer, nu cred să iasă ceva. Ai văzut fotografiile ? întrebă cu ochii lui întunecați mocnind de supărare și tristețe. Doamne, ce dezastru ! Sper că l-au închis pe idiotul ăla într-unul din containerele lui și l-au aruncat într-o mlaștină.

— Ar polua mediul, veni răspunsul sec.

— Probabil că da, îl aprobă Kane fără nici o tragere de inimă.

— Gata, trezește-te. Încerc să fac ceva care să te salveze.

Kane ridică numaidecît capul.

— Dacă îndrăznești să pui o farfurie zburătoare în locul fotografiei cu mlaștina și să o publici...

— Aș face eu una ca asta, fiule ?

— Ai face, la naiba.

— Nu de data asta, îi promise Fred. S-ar putea să reușesc ca Seymour să-ți lase ceva timp. L-am pus pe Sanders să investigheze un scurt episod foarte ciudat din trecutul lui Miles Townshend.

Kane se încruntă :

— Ce anume ? Și ce legătură are cu Seymour ?

— E foarte interesant. Știai că acum șapte ani, unica soră a lui Seymour s-a căsătorit cu Miles Townshend și au divorțat cît ai zice pește ?

Kane își simți inima zvîcnind.

— Poftim ?

— Căsătoria a durat șase luni. După un divorț trecut sub tăcere, s-a spus că Townshend s-ar fi însurat doar ca să pună capăt unor bîrfeli pe seama statutului său de burlac cam prelungit.

Mintea lui Kane alerga cu viteză nebună, făcînd legătura între ceea ce i se spusese. Nikki fusese măritată. Asta i-o spusese, dar mai adăugase la un moment dat că trăise cu un bărbat care nu se putea atinge de ea. Townshend ? Se referise ea oare la Townshend ?

Fred se opri și îl privi lung.

— La ce te gîndești ?

— Ce știm noi despre Townshend ?

— Nu prea multe. E un diavol ascuns. Sanders face unele investigații pentru mine. Știm că Townshend a crescut într-o comunitate mică de lîngă Aiken. Sanders a plecat acolo să stea de vorbă cu niște oameni. Dacă Townshend ascunde ceva, vom descoperi noi.

— Și dacă găsești ceva, ce-ai de gînd să faci ? întrebă Kane bănuitor.

— O să vedem, i se răspunse laconic. Noi amîndoi știm că Townshend îl susține pe Seymour împotriva ta ; eu am o bănuială că planul este să te țină ocupat cu ceva ca să nu poți face unele investigații în această direcție. Și poate că Seymour îi împărtășește ideile. Dar s-ar putea să o lase mai moale dacă avem ceva împotriva surorii lui și a fostului cumnat.

Nu-i plăcea ideea ca Nikki să fie implicată într-un scandal.

— Nu e cinstit, spuse Kane după cîteva clipe.

— Poate că nu. Însă e în avantajul tău, îi replică tatăl său. Principiile tale nobile te trimit direct la răcoare.

Kane nu se gîndea decît la Nikki și la clipele petrecute împreună cînd, pentru prima dată, se simțise în acea siguranță pe care n-o mai încercase din copilărie. Toate îi păreau foarte îndepărtate acum din cauza afacerilor care o luau razna.

Ar fi trebuit să nu-i ascundă nimic încă de la început și ea ar fi făcut la fel. Dacă nu s-ar fi temut atît de mult de ceva serios, orice ar fi fost posibil. Acum însă, cu fiecare zi, devenea din ce în ce mai greu. Ochii i se îngustaseră în timp ce se gîndea la căsătoria ei cu Townshend. Înțelegea aproape exact care fuseseră cauzele acelui grăbit divorț și de ce se petrecuseră lucrurile așa cînd făcuseră dragoste. I se părea totuși incredibil. Dar aproape sigur că era adevărat. Se gîndea dacă va fi vreodată în stare să o întrebe pe ea ; sau dacă acum i-ar mai răspunde.

Demersurile din justiție decurgeau într-un ritm lent, dar implacabil. Kane Lombard petrecea foarte mult timp împreună cu avocații, managerii și ceilalți angajați ai săi încercînd să iasă cumva din teribilele complicații în care intrase datorită propriei lui neglijențe. Will Jurkins și Ed Nelson veniseră amîndoi la serviciu.

Nelson era foarte slăbit, dar făcea tot ce putea ca să-și apere compania. Jurkins adusese documentul care dovedea lipsa de eficiență a companiei C.W.C. și îndreptățea renunțarea la serviciilor lor. În orice caz, Kane nu putea să nu observe că Jurkins avea cearcăne în jurul ochilor și îl întrebă dacă dormise noaptea trecută.

Jurkins spuse ceva despre fetița lui, a cărei boală recidivase, ca apoi să se întoarcă în biroul său cu o privire rătăcită. Kane era de acord cu părerea celorlalți membri ai personalului că Jurkins resimțea ostilitatea opiniei publice. Trebuia să treacă cu toții printre pichetele care stăteau zi de zi la fabrică și numai cu ajutorul oamenilor de ordine era împiedicată violența.

În acest timp, Clayton era implicat cu toate forțele în campania din circumscripția lui, pentru că nu mai era mult timp pînă la alegerile preliminare. Se distanțase puternic de contracandidatul republican în sondaje și asta datorită loviturii pe care o dăduse prin dezvăluirea depozitărilor ilegale

făcute de Lombard International. Nikki se însănătoșise și intrase plină de energie în arenă împreună cu el. Ținea discursuri în interesul lui la întrunirile alegătoarelor și la ale organizațiilor civice locale. Era neobosită și talentată, folosindu-și capacitatea de comunicare pentru a mări rîndurile alegătorilor lui Clayton. Fratele ei nu ducea lipsă de încredere aici, la el acasă. Existau însă unele contestări în legătură cu activitatea desfășurată în calitate de congresman, îndeosebi în privința indiferenței manifestate în ultima vreme față de nemulțumirile celor care lucrau în industrie. Dispăreau locuri de muncă, iar discursurile lui nu se refereau la nici o soluție viabilă. Nikki îi sugeră să abordeze și această problemă, dar era prea preocupat de o nouă acuzație adusă lui Lombard de Organizația pentru Protecția Mediului ca să-i dea ascultare.

Clayton se detașase serios de următorul candidat democrat. Dar Sam Hewett, contracandidatul republican, n-avea nici un fel de opoziție în partidul său și, în plus, nu numai că o angajase pe Derrie Keller, dar o și numise consilier-șef. Multe din strategiile introduse de ea pentru republicani se dovediseră foarte eficiente ; era absolut evident că se pricepea și la altceva decît să prepare cafeaua.

— Nu cred că a făcut un progres atît de mare, spuse Clayton neîncrezător, în timp ce stătea în pat cu Bett într-o după-amiază ploioasă, la Washington. Se spune că Hewett va obține candidatura republicană la alegerile de săptămîna viitoare chiar fără balotaj !

— Într-adevăr, a făcut niște mișcări foarte inteligente, spuse Bett.

Se întinsese pe spate, dezvelindu-și cu nonșalanță sînii. Era atît de slabă, încît aproape că i se zăreau coastele sub piele. Era un amănunt nesemnificativ pentru Clayton. Se simțea bine cînd făcea dragoste cu ea, deși uneori parcă ținea un băiețel în brațe. I-ar fi plăcut ca ea să fie mai înzestrată, mai feminină. De fapt, ea îl cucerise încă de la început cu inteligența ei, și trupul nu avea nici o legătură cu ea.

— Eu voi cîștiga, declară el.

— Bineînțeles că tu. Sora ta nu intenționează să ofere un dineu peste două săptămîni, după alegeri ?

— Da, îi răspunse.

— Poate că-i voi da și eu o mînă de ajutor, se oferi Bett, luîndu-l prin surprindere. Aș putea să servesc băuturile, sau ceva de genul ăsta.

Clayton se răsuci către ea, încruntîndu-se.

— Nu o prea placi pe Nikki.

— Ba nu-i adevărat. E foarte fermă în tot ce face, nu-i așa ? Și are o minte analitică. Nu pot decît să admir felul în care ține discursuri și-ți coordonează campania.

Ezită o clipă, înainte să schimbe subiectul.

— Clay, am mai primit o ofertă de la englezi. Vor să le susțin lobby-ul în această dispută agricolă apărută de curînd. Le-am spus că mă mai gîndesc. Plătesc foarte bine și, în afară de asta, aș putea să scap de slujba asta plictisitoare la firma de consultanță juridică.

— Dacă vrei să te ocupi de lobby-uri de acum încolo, va trebui să întrerupem relația noastră, spuse el pentru a zecea oară în ultimul timp.

— Dar e atît de important pentru mine, Clay.

„Mai important decît mine, se pare", gîndi el iritat.

— Bett...

— Uite cît e ceasul ! Trebuie să fac un duș și să ies în oraș, zise ea sărind repede din pat. Am o întîlnire peste treizeci de minute !

Se repezi în baie și închise ușa. Clayton rămase supărat în spatele unei uși închise, abandonat și nefericit. În loc să-și concentreze toate forțele ca să-l ajute în campanie, aproape tot timpul cît erau împreună Bett nu făcea altceva decît să-i spună cît de mult ar vrea să facă lobby-uri. Știa că lui îi va fi imposibil să se mai vadă cu ea în acest caz pentru că va fi prins într-un conflict de interese.

Mai întîi Derrie și acum Bett. Bine că cel puțin sora lui nu l-a părăsit.

Nikki discutase cu una dintre cele mai apreciate organizatoare de recepții din Washington ; voia să pună la punct în septembrie o petrecere din cele despre care se discută mulți ani după aceea. Presupunînd că Clay va cîștiga preliminariile, mai trebuiau organizate cîteva discursuri — și la Charleston, pentru strîngerea fondurilor, mese festive și întruniri pentru a cîștiga noi alegători. Nikki era convinsă că toate astea îi vor stoarce și ultima picătură de vlagă, dar, în definitiv, merita efortul.

Se cam plictisise să tot inventeze discursuri și să participe la întruniri. Dorise să realizeze niște busturi ale fondatorilor coloniei Carolina de Sud și trebuise să-și amîne planurile. Nu mai avea timp de nimic, decît de campanie. „Poate că reușesc la anul", își spunea cu nostalgie.

După ultimele sondaje, Clay avea asigurat locul de candidat. Dar sondajele nu aveau autoritatea alegerilor.

În ziua alegerilor preliminare, Nikki și Clay merseră împreună la cea mai apropiată secție de votare. Deși era numai opt dimineața, se făcuseră deja cozi și inima lui Nikki tresăltă de emoție.

— Un amănunt încurajator, spuse ea.

Clayton nu era de acord. Agitația oamenilor îl înfricoșa. În mod normal, dacă un număr atît de mare de oameni merg să voteze înseamnă că sînt nemulțumiți și că vor să schimbe pe cineva. Și mai cunoștea cîțiva indivizi cu vederi învechite care niciodată nu votaseră pentru un candidat sau altul, ci doar împotrivă.

— Încearcă să pari calm, îl certă ea.

O negresă de lîngă ei zîmbi ironic.

— Au dreptate. Nu-i nici o lege care să-ți spună pe cine să votezi.

Clay încercă și el să zîmbească.

— L-ai ales pe cel mai bun, nu-i așa ? o trase el de limbă.

— Păi sigur, domnule. O să punem și alt președinte în toamna asta, așa că mă gîndesc eu că putem să-i schimbăm și pe ceilalți pungași. Trebuie să vină niște oameni care se țin de treabă. Eu una n-am asigurare. Și luna asta n-am putut să-mi plătesc rata la acasă. N-am avut bani nici măcar de o pereche de pantofi, spuse uitîndu-se la pantofii ei din picioare, ponosiți și scîlciați. Fabrica la care am lucrat s-a mutat în Caraibe ; zic că mîna de lucru e mai ieftină pe-acolo. Ce-mi pasă mie ce guvern e, pe mine mă interesează să am de lucru, adăugă. Cheltuim o grămadă de bani pe oamenii ăștia ca să ne reprezinte, și ei, cum ajung la Washington, gata, au și uitat ce grea e viața pe aici.

Ea dădu din cap politicos și mai făcu cîțiva pași pentru că i se apropia rîndul. Clayton se făcuse alb ca varul. Nikki îi strîngea brațul încurajator, cînd, deodată, el își dădu seama că nu-l interesase nimic altceva decît să nu slăbească atacul la adresa lui Kane Lombard.

Pierduse atîta vreme ca să-și clădească propriul lui cuibușor politic la Washington și făcîndu-și planuri de viitor încît uitase lucrul cel mai important : că oamenii aceia îl aleseseră pe el ca să le reprezinte propriile lor interese la Washington. Cum putuse să fie atît de orb ?

— Derrie a încercat să-mi spună, începu el.

Nikki îl privi întrebător.

— Sper că nu e prea tîrziu, spuse mai mult pentru sine.

— Ce vrei să spui ?

Coada înainta însă, trăgîndu-i și pe ei după sine, și întrebarea se pierdu în murmurul general.

— Sînt cu noi, îi șopti Nikki, arătîndu-i cu capul două femei care indicau oamenilor locul exact unde trebuie să voteze.

— Adică cum „sînt cu noi" ?

— Sînt voluntare care îi conduc cu propria lor mașină pe cei care nu se pot deplasa, spuse surîzînd cu satisfacție.

Am aflat cine vrea să voteze pentru noi, dar nu se poate deplasa și am făcut reclamă acestui gen de ofertă în mass-media locală.

Clayton se îngrozi pentru o clipă cînd realiză cîți oameni erau alături de el.

— Cred că nici un candidat n-a avut vreodată atîția voluntari care să-i aducă oamenii la alegeri.

Nikki îl privi pe deasupra genelor, zîmbind :

— Am apelat la toate persoanele cărora la un moment dat le-am făcut un serviciu. Bineînțeles că nu pot să garantez că-ți vor da ție votul, adăugă.

— Amintește-mi să-ți dau o primă !

— Ca să fim acuzați de nepotism ? Nu, mulțumesc, îi răspunse Nikki cu vioiciune, făcîndu-l să zîmbească pentru prima oară, în acea dimineață.

La ora șapte, cînd se închideau secțiile de votare mai erau încă oameni care își așteptau rîndul în fața cabinelor. Primele statistici indicau o victorie zdrobitoare a lui Hewett în alegerile preliminare ale republicanilor. În preliminarele democraților, se părea că Clayton nu reușește să se distanțeze de un binecunoscut avocat din Charleston.

Lupta era atît de strînsă, încît nici unul dintre candidați nu se simțea într-o postură confortabilă. Asta însemna că alegătorii erau nemulțumiți.

— N-ai de gînd să termini cu plimbatul ăsta și să nu-ți mai faci griji ? îl mustră Nikki, intrînd în camera de hotel transformată în cartier general. Era îmbrăcată într-un costum de mătase cu pantaloni, într-o combinație albastru-verzui care îi punea în evidență bronzul pielii.

Cu mîinile înfundate în buzunarele pantalonilor, Clayton stătea în picioare, flancat de Bett și de Haralson, și se uita neliniștit la Nikki.

— Nu vezi cifrele astea ? o întrebă el.

În loc de răspuns îi întinse un pahar de plastic plin cu cafea.

— N-ai cum să pierzi, îl liniști ea după cîteva clipe.

Bett îi aruncă o privire mirată :

— Pari foarte sigură.

Nikki zîmbi.

— E cel mai bun, nu-i așa ? răspunse ea.

— Bineînțeles, o aprobă Bett.

— În cazul ăsta, el va fi cîștigătorul.

Nikki își ațintă din nou privirea asupra ecranului.

— E încă devreme, iar rezultatele pe care le arată sînt din secții mici de votare, republicane prin tradiție. Așteptați pînă ajung la electoratul democratic urban. El este atuul lui Clay.

— De unde știi tu atît de multe ? o întrebă Bett surprinsă.

— La colegiu am învățat și alte lucruri, nu numai, cum spuneai tu, să fac pe gazda care întreține discuții inutile, îi răspunse Nikki sec, cu o sclipire furioasă în ochi.

— Te rog să mă ierți pentru vorbele acelea, se scuză Bett, zîmbind jenată.

— Mda, fiecăruia dintre noi îi scapă la un moment dat ceva, insistă Nikki. N-o să-ți spun ce l-am întrebat pe Clayton despre tine cînd te-am văzut prima oară. Dar îmi cer scuze, oricum.

— Îți mulțumesc, murmură Bett rușinată.

— Deci sîntem chit, chicoti Nikki.

— Clay ! strigă Haralson deodată. Privește !

Își îndreptară cu toții atenția asupra ecranului, pe care date proaspete începuseră să fie afișate. Secțiile de votare din mediul urban tocmai transmiseseră rezultatele și avantajul de două procente al lui Clay se transformă într-unul de douăzeci de procente.

— Slavă Domnului ! strigă Clayton.

— Vezi ? îl întrebă Nikki rîzînd. Ți-am spus eu.

— Am știut eu că scandalul lui Lombard va avea efect, spuse Haralson plin de el.

Nikki îl privi cu răceală și apoi îi spuse pe un ton aparent binevoitor.

— Mi se pare mie că dumneata ai pus la cale afacerea asta, domnule Haralson.

Haralson ridică din sprîncene :

— Credeți că aș fi prost să recunosc, dacă ar fi adevărat ? Și, oricum, nu mai contează, am cîștigat, spuse avînd aerul că dă răspuns la toate întrebările.

— Există lucruri mai importante decît victoria în alegeri, îi spuse Nikki fără menajamente.

— Destul de puține. Nu mi-am dat seama pînă acum că sînteți o persoană excesiv de sensibilă, domnișoară Seymour, adăugă el cu ironie.

Nikki afișă un zîmbet indiferent, dar în ochi îi sclipea mînia înăbușită.

— Nu sînt începătoare în politică, domnule Haralson, spuse ea calmă. Aveți grijă să nu mă călcați prea mult pe bătături. Nu sînteți singurul de pe-aici care încearcă să manipuleze.

El rîse scurt, ca și cînd ar fi găsit amuzantă remarca și înainte de plecare, pe un ton neutru, îi făcu cîteva complimente care aduceau mai degrabă a insulte.

Nikki își încleștase degetele pe paharul de plastic. Nu-i plăcea omul acela mic de statură și cu atît mai puțin atitudinea lui. Își promise ca la sfîrșitul campaniei să lichideze socotelile cu Haralson. N-avea de gînd să-l lase să scape așa ușor după cele ce-i făcuse lui Clayton.

UNSPREZECE

Sărbătoriră evenimentul toată noaptea. Contracandidatul principal din același partid cu Clayton se declarase deja învins. Clayton, Bett și Nikki se bucurară alături de susținătorii lui, care nu mai conteneau cu laudele.

Nikki observă cum Sam Hewett fusese desemnat candidat republican mult mai ușor decît Clayton și cu un număr considerabil de susținători. Nikki era sigură că la alegerile din noiembrie va declanșa una din cele mai puternice campanii cu care se va fi confruntat Clayton vreodată.

La miezul nopții Clayton apăru pe postul TV pentru a-și ține discursul cu ocazia obținerii candidaturii democrate.

— Vreau să știți că sînt hotărît să lupt din răsputeri pentru a cîștiga de data asta, spuse el. Și nu mă voi baza pe fapte anterioare. Am văzut cu ochii mei anumite probleme pe care nu le abordasem. Oamenii își pierd locurile de muncă pentru că acestea din urmă sînt îndreptate către alte țări. Chiar aici, în orașul nostru, avem astfel de oameni. A sosit vremea să încetăm să mai plătim țări străine pentru a-i lăsa pe muncitorii noștri fără locuri de muncă. A sosit momentul să facem ceva în economie și să învățăm să ne echilibrăm bugetul. Știu care este calea pe care să o urmăm și nu voi înceta să v-o arăt pînă cînd, odată reîntors la Washington, voi alcătui o nouă ordine de zi. Mediul înconjurător rămîne în conti-

nuare o problemă importantă pentru mine, dar ceea ce avem de făcut este să le redăm șomerilor locurile de muncă. Vă mulțumesc tuturor pentru sprijinul acordat. Vom merge înainte și vom cîștiga în noiembrie.

Susținătorii săi izbucniră în aplauze. Clayton zîmbi; toată lumea din jur observă pe fața lui o lumină necunoscută pînă atunci. Bett o văzu și ea și se cutremură, căci, pe lîngă oferta britanică, primise și o ofertă de a susține un lobby care își propunea extinderea întreprinderilor americane în Caraibe. Despre asta nu-i spusese nimic lui Clayton. Se forță să zîmbească gîndindu-se la viitor.

Nikki uitase de gîndurile celorlalte femei. Nu-și mai lua ochii de la fratele său și plesnea de mîndrie.

Un singur lucru îi umbrea bucuria : gîndul la Kane Lombard.

Știa că nu era răspunzător pentru acea depozitare ilegală a deșeurilor. Probabil se întîmplase chiar în vreme ce zăcea rănit în casa ei de pe coastă, sau pe cînd ei doi își petreceau timpul împreună, sau chiar cînd el o îngrijea. Se întreba dacă motivul pentru care nu pomenise nimic despre asta era faptul că încerca să nu îi distrugă ei reputația ori pur și simplu voia să păstreze acest as în mînecă. Oare se gîndise el vreodată la noaptea petrecută împreună ? Doar ea se gîndea atît de des la noaptea aceea !

Îl văzuse pe Kane la televizor de multe ori și i se făcuse rău văzînd procesele în care trebuia să apară datorită susținătorilor fratelui ei. Oare asta îl făcuse pe Kane să-l urască și mai mult pe Clay ? Îi era teamă de întorsătura pe care ar putea s-o ia lucrurile și odată chiar încercase să telefoneze pentru asta. Dar era foarte probabil ca el să nu vrea să îi vorbească. Privi la oamenii din jur și încercă să ghicească ce se ascunde dincolo de zîmbetul lor politicos. Atîtea secrete erau ascunse în spatele acestei trambuline spumoase numite politică. Toți aveau cîte un secret; unul mai năucitor decît celălalt.

La scurt timp după ce Clayton se întoarse la Washington, Nikki se mută pentru o vreme la căsuța de pe domeniul

familiei Royce Blair din Maryland, pe care Madge Blair i-o pusese la dispoziție. Madge contribuia la organizarea unei serate pentru a sărbători victoria lui Clayton și pentru a-i mări numărul de susținători în campanie. Talentul lui Nikki în privința părții organizatorice era evident : făcuse comenzi pentru masă, pentru muzică, se ocupase special de decorațiunile care tocmai se instalau în sala balului. O parte din sculpturile lui Nikki erau așezate prin încăperi, iar Nikki murea de bucurie să vadă că Madge și Claude îi apreciau sincer lucrările.

— Ești mereu plină de surprize, Nikki, îi mărturisi Madge, ajutînd-o să așeze niște note muzicale delicate, din filigran, pe un portativ cu linii aurii lucrat pe satin alb. O petrecere avînd ca subiect favorit opera și toți oaspeții costumați în eroul preferat. Sper să ascultăm douăzeci de piese interpretate de Pavarotti, zise ea rîzînd. Nu-i așa că îl adori și tu ? L-ai ascultat în „Turandot" de Puccini ?

— Nu, eu am văzut-o cu Placido Domingo în rolul principal, răspunse Nikki. E superb, nu ? Cred că toată viața aș putea să ascult „Nessun Dorma" și tot nu m-aș sătura. Dar unde e Claude ? întrebă ea, căutîndu-l cu privirile prin încăpere.

— Pitit pe undeva, răspunse Madge rîzînd. Are o repulsie pentru petreceri, dragul meu drag. S-a zăvorît în bibliotecă împreună cu Mudd și citește cu nesaț tragediile Greciei. Spune că îl inspiră.

— Madge, dar el scrie romane palpitante, în care misterul se împletește cu crima și sexul, observă ea. Este atît de cunoscut ! Toate lucrările lui devin filme de calitate. Luna viitoare va fi premiera unuia dintre ele.

— Știu, scumpo, doar îi sînt soție, îi răspunse Madge cu o undă de ironie.

Nikki rîse.

— Cel puțin își va face apariția la petrecere ? Totuși, locuiește în casa asta.

— S-ar putea. Dar fii sigură că atunci va veni plin de făină din cap pînă-n picioare, pentru a sugera ceva dezgustător de genul stafiei din opera aia a lui Mozart cu care nu mă împac deloc.

Așează încă o notă muzicală pe decor.

— Tu cum te vei costuma ? A, da, Madam Butterfly ! Cu părul tău atît de negru, ți se potrivește perfect.

— De fapt, o să-mi pun o rochie subțire de voal, o să fiu Camille. Mă simt într-o dispoziție de eroină de tragedii.

— O, Nikki, tocmai tu ? Întotdeauna ești atît de plină de viață.

— Am avut și eu partea mea de tristețe.

Madge o privi cu atenție.

— Cu siguranță. Dar nu o arăți. Pari să fii veșnic neatinsă de tristețe.

Nikki ar fi urlat de durere. Era aproape neatinsă, dar Madge nu știa de ce ; știa doar că Nikki avusese un mariaj nefericit.

— Te rog, dă-mi capsatorul, îi ceru Nikki.

— Poftim, draga mea. Invitațiile au fost toate expediate și aproape am terminat treaba aici. Ne mai trebuie cîteva ore. Clayton și Bett vor veni la timp, nu ? adăugă ea preocupată.

— Așa au promis.

— Nikki, Claude m-a rugat să adaug cîteva nume pe listă, așa că am mai făcut niște invitații. Sper să nu te superi.

— Ei, hai ! Sîntem în casa voastră și voi ne sînteți prieteni. Ba mai mult, ne pui casa la dispoziție pentru această serată care, în mod atît de discret, ne îngroașă fondurile. Cum să mă supăr ?

Un strigăt puternic șfichiui liniștea. Madge mormăi.

— Of, și pisicile astea ! Mudd e siameză, iar Claude are două persane ; m-au înnebunit. Nu pot să pricep cum poate să scrie intrigi atît de complicate, cu asasinii ăia sîngeroși, avînd în urechi gălăgia pisicilor.

Nikki fu cuprinsă de o bruscă amețeală și se apucă de scara mobilă cu amîndouă mîinile.

Madge o privea neînțelegînd de ce făcuse ochii mari dintr-o dată.

— Nikki, te simți bine ? o întrebă îngrijorată.

— Desigur. E-n regulă. Doar puțin amețită. N-am mîncat nimic.

— Atunci trebuie să iei un sandviș. Hai cu mine. O s-o rog pe Lucie să-ți facă unul cum se pricepe ea : cu friptură Philly și pui la tavă.

— Mulțumesc frumos, dar nu vreau să mor din cauza colesterolului, chicoti Nikki. Dar aș vrea niște batoane cu puțină salată, dacă se poate.

— Vrăbiuță mică ce ești !

Madge își trecu mîinile peste șoldurile pline cu un zîmbet larg.

— Dacă mi-ar plăcea și mie frunzele de salată, poate aș arăta ca tine.

— Ești foarte bine așa cum ești, și cred că Claude ți-o spune mereu !

O luă de mînă pe Madge.

— Hai să mai vedem cum stăm cu bucatele.

Ziua a fost foarte plină, dar Nikki a fost și ea la înălțime. Oboseala de moment dispăru și către seară strălucea de prospețime. Privi în jur cu satisfacție și se îndreptă spre scară. Era timpul ca oamenii să înceapă să apară. Numai de ar decurge totul cum trebuie. Întotdeauna avea emoții din pricina mîncării și a orchestrei, care nu prea sosea la timp.

— Parcă-ți văd fiecare neuron lucrînd în mintea ta, îi spuse Claude venind în hol cu o pisică sub braț.

Era Mudd, siamezul imens cu botul de culoarea ciocolatei și ochii albaștri. Acesta o cîntări din priviri pe Nikki și o găsi neinteresantă. Închise ochii și se cuibări în jacheta lui Claude.

— Mudd e amărît, spuse el arătînd spre motanul care moțăia. Se trezește numai ca să mănînce. E atît de leneș încît îi lasă pe ceilalți să-l spele. Psihologul zice că e deprimat. Știi, nu-l lăsăm afară și e frustrat.

Nikki nu îndrăzni să zîmbească. Claude dădea mare importanță tratamentului psihic aplicat lui Mudd.

— Și cum evoluează ? îl întrebă preocupată.

— E, nu prea mi se pare că s-a schimbat, dar cel puțin nu îmi mai roade firul de la computer. Afurisite, urmele alea de dinți ! Știi, gelozia. E gelos pe computer, cînd lucrez la el.

— O să vii la petrecere ? îl întrebă Nikki.

— Poate. O să fiu Ravel, cu Mudd la subsuoară, adăugă el. Știi, Ravel avea o mulțime de pisici. Și le vorbea mereu.

— Și eu vorbeam cu pisica mea, îi zise Nikki.

— Dar nu în limba lor, îi răspunse el cu un zîmbet răutăcios.

— Puff mă înțelegea destul de bine. Și auzea cînd deschideam o conservă cu mîncare, chiar dacă era sus pe scările balconului, își aminti Nikki cu nostalgie.

Puff murise de bătrînețe cu cîteva luni în urmă, și ea încă-i ducea dorul.

— Ți-ar trebui o altă pisică, îi spuse el cu amabilitate.

Ea ridică din umeri.

— Sînt prea ocupată pentru a ține pisici, minți ea. Nici nu se putea gîndi să-l înlocuiască pe Puff atît de repede.

— Tu în ce te costumezi ? o întrebă el curios.

— Camille, zise ea.

— O eroină de tragedie. Ai și un motiv anume să o faci ?

Ea zîmbi.

— Poate că mă simt ca o astfel de eroină !

— Clayton a cîștigat alegerile preliminare ! îi aminti el.

— Nu de asta mă simt așa !

— Atunci e cu siguranță o iubire pierdută.

Ea rîse.

— Cum de știi atîtea despre oameni ?

— Scumpa mea, sînt scriitor. Cine poate ști mai multe decît un scriitor ?

— Așa e.

— Camille nu avea o pisică ? întrebă el încruntîndu-se. Ai putea să iei în brațe una din persane.

— Mi se pare că o femeie suferind de tuberculoză și ținînd o pisică în brațe ar părea cam... hm... neașteptat.

— O, da, înțeleg, chicoti. Nu a fost o idee bună.

— Are trei pisici, îi aminti Madge lui Nikki. Dacă le lasă singure, ele îi rod cutia de la hîrtia pentru imprimanta calculatorului. Sau îi rontăie manuscrisele. Mudd chiar reușește să deschidă sertarul de sub birou.

— Ai nevoie de un fișier.

El se încruntă.

— Ești cam dură.

— Cum adică ?

— Să-mi sugerezi să-l încui pe Mudd într-un fișier.

Nikki îl privi desperată și se năpusti pe scări atrasă de rîsetele neastîmpărate care veneau de sus.

Costumul alb-vaporos i se potrivea lui Nikki. Avea senzația că e un nor plutitor printre costumele viu colorate ale oaspeților. Bett și Clayton veniseră din Washington, D.C. îmbrăcați în Carmen și soldatul ei. Clayton nu prea se simțea în largul său în uniforma cu guler înalt, dar Bett intra de minune în rolul de țărăncuță tînără cu ochii strălucitori. Îi făcură cu mîna lui Nikki, și Clayton o chemă cu degetul de îndată ce se văzu înconjurat de susținători foarte bogați.

Claude și Madge străluceau în costumele lor : Maurice Ravel și Madam Butterfly.

— Iată, un cuplu bizar, îi zise ea sarcastic cînd ei se apropiară.

— Rîde ciob de oală spartă, îi aruncă Claude replica, ținîndu-l pe Mudd la subraț.

Motanul era treaz și, în mod evident, nu-i plăcea compania în care se afla. Îi aruncă prietenului său o privire înfocată

după care, pe neașteptate, își înfipse colții în mîna lui Claude.

— Au ! strigă Claude.

— Reprimarea ostilității poate duce la împiedicarea creșterii mentale, spuse Nikki, clătinînd din cap. Ai face mai bine să-i lași libertatea de exprimare. Noi nu l-am inhiba.

— O să-l inhib eu cu o salată de boeuf și vin îndată ce mă mai mușcă, zise Claude uitîndu-se la pisoi.

— Dragule, nu fi absurd, nu poți să gătești o pisică cu vin roșu. E un obicei atît de burghez, îi spuse Madge.

Nikki rîse. Cei doi erau cei mai apropiați și cinstiți dintre prietenii ei. Nu erau din același mediu social ca ea, dar chiar dacă ar fi fost așa, tot nu ar fi contat. Erau oameni foarte puțin înclinați către bîrfă și critică — poate cel mai puțin din cîți cunoscuse ea.

— Cîți oameni ! șopti Clayton, alăturîndu-li-se. Se uita la rochia albă transparentă a soră-sii și la obrajii ei sulemeniți.

— Tu cine mai ești, Vampira ?

— Eu voi muri de tuberculoză, nu ai ghicit ?

Îl privi fix și apoi tuși cu putere.

— Sînt Camille.

— Nu-mi place opera, spuse Clayton ca pentru sine.

Nikki nu scoase nici un cuvînt, dar ridică o spînceană în mod elocvent pentru binele lui. El o privi cu asprime.

— Unde e Miles ? întrebă Madge.

— Avea altceva de făcut și s-a scuzat că nu poate veni. Nu prea îl interesează petrecerile. Îl agită.

— Pentru că este asaltat de sexul frumos, zise Madge cu un zîmbet malițios. E atît de frumos, nu-i așa ? Chiar și mie mi se înmoaie genunchii de emoție cînd îl privesc.

Da, și lui Nikki i se întîmplase asta cîndva. Dar acum se gîndea la Miles cu tristețe și cu multă suferință în suflet. Dar nu-i răspunse lui Madge.

— Ia priviți, încă sosesc invitați, spuse Claude încîntat. Mă duc să mă uit, fetelor.

Petrecerea mai ținu cîteva ore bune și fu declarată ca fiind extrem de reușită. Către sfîrșit, Clayton primi promisiuni de susținere de la participanți, mai multe decît ar fi avut nevoie, iar Nikki fu declarată doamna serii.

Singurul lucru care o deranja era acea oboseală bruscă pe care o resimțise. Nikki nu leșinase niciodată. Se sui în pat mai amărîtă ca oricînd. Se împlineau aproape două luni de cînd petrecuse acea noapte cu Kane. Îi displăcea bănuiala care îi încolțise în minte.

DOISPREZECE

După petrecerea de la familia Blair, Nikki se simțea mai obosită decît de obicei. Dacă punea cap la cap amețeala, greața și intervalul de timp scurs de cînd fusese împreună cu Kane, oboseala asta arăta un lucru evident : era însărcinată.

Consultîndu-l pe doctorul care o îngrijea de obicei, nu fu prea surprinsă de faptul că purta în pîntece copilul lui Kane. Nu știa cum i-o va spune lui Clayton. Familiile Capulet și Montague nu erau deloc mai presus de cealaltă pereche — Lombard și Seymour — în ultima vreme.

Și, ciudat, imediat se gîndi că tatăl, Kane, ar fi fost atît de fericit să afle despre copil înainte de a ști cine era ea.

Cîteva zile la rînd după ce află această veste plutea de fericire, chiar dacă era conștientă de toate obstacolele și scandalul care ar fi putut apărea. Într-un fel, aceste obstacole nu aveau nici o importanță. Se gîndea cum ar fi reacționat Kane la această veste dacă ar fi îndrăznit să i-o spună.

Dar atunci cînd îl întîlni la un bal filantropic în Charleston, la numai o săptămînă după ce-și consultase doctorul, Nikki rămase mută de uimire.

Tocmai refuzase o invitație la dans pentru a lua un pahar de băutură slabă, cînd se întorsese, rîzînd și nimerise chiar peste Kane.

El o privise instinctiv și rămăseseră nemișcați, uitîndu-se unul la celălalt, pînă cînd femeia care îl însoțea pe Kane tuși politicos.

Lui Nikki începuseră să-i tremure picioarele și plecă din fața lui. Dar el continuă să o urmărească și în ochii lui negri citeai mînia, suferința și faptul că o considera vinovată.

Ea îi putea înțelege mînia. Doar era sora lui Clayton și presa nu-l iertase deloc. Poate chiar credea că încercase să se răzbune astfel, pentru că el, Kane, se purtase rău cu ea. Dar inima ei se umplu de bucurie să-l vadă.

— Mă duc după niște băutură, da ? zise bruna însoțitoare a lui Kane cu un zîmbet răutăcios. Arătă spre Nikki și dispăru. Kane nici măcar nu se uită după ea.

— Nu e o petrecere cam costisitoare pentru cineva care mătură tot felul de chestii de pe plajă ? Biletele au costat cîte o sută de dolari.

— Clayton și cu mine nu sîntem chiar atît de săraci, răspunse ea.

— Și desigur e în avantajul lui să fiu văzut la baluri de caritate.

Între ei se lăsă tăcerea. Ea îi privi cu nesaț fața bronzată.

— Pari atît de obosit, Kane, îi spuse ea încetișor. A fost îngrozitor, nu-i așa ?

Fălcile i se încleștară pentru o clipă. Apoi ridică o sprînceană și rîse ironic.

— Vrei să-i pun fratelui tău pe tavă noutăți picante ?

Își puse mîna pe mijloc cu gîndurile aiurea ; ce mult și-ar fi dorit să-i poată spune despre copil. Rochia era cam strîmtă peste pîntece, dar încă nu se vedea nimic.

Știa că el se simțea ca și cum l-ar fi trădat. Fața lui i-o spunea limpede.

— Nu. Mă refeream la sănătatea prietenului meu, îi răspunse ea. Cîndva asta erai.

Pe măsură ce o privea, simțea cum îi fuge pămîntul de sub picioare. Îi fusese atît de dor de ea. Așa cum arăta, cu ro-

chia aceea elegantă, bleu, cu paiete, întruchipa fata visurilor lui.

— Dar tu te-ai simțit bine în răstimpul acesta ? o întrebă.

Se înfioră văzînd grija pe care el nu i-o putea ascunde.

— Da. Am luat-o ușurel.

— Eu am auzit altceva, răspunse el.

Răscolise cu privirea prin încăpere pînă dădu de Clayton și Bett care dansau ; atunci ochii i se micșorară de supărare.

— Fratele tău nu joacă corect în alegeri. Va vedea el singur că noroiul rămîne și pe mîinile celui care îl împroașcă. Amintește-i numai de meseria tatălui meu, adăugă el întorcîndu-și brusc privirile spre ea încît o făcu să tresară. Și mai transmite-i din partea mea să nu mai fie atît de încrezător în sine. Eu mă aflu în bătaia puștii din cauza luării unei hotărîri greșite. Dar fratele tău ar putea să ajungă în situația mea pentru un motiv cu totul diferit, el și fostul său cumnat.

Nikki nu înțelese la timp că el încerca să o descoasă, și fața ei îngrijorată o trădă.

— Aha, deci nu iese fum fără foc, zise el cu o ușoară tresărire în priviri. Credeai că voi uita ce mi-ai spus despre fostul tău soț, Nikki, adăugă atît de încet, încît să îl audă doar ea.

Ea simți cum pălește.

— Indiferent ce a făcut Clayton, și nu-l apăr orbește, nu ai nici un drept să lovești în Miles, zise ea cu o voce răgușită.

Îl enervă că își apăra fostul soț.

— De ce nu ? El l-a pus pe Haralson pe urmele mele. Dar are și el taina lui, nu-i așa, domnișoară Seymour ? Și crede că dacă mă ține în șah nu vom avea timp să-i descoperim această taină, astfel încît Clayton Seymour să fie cel ales cu orice preț.

— Miles nu lucrează cu subterfugii, începu ea.

— Nu ? Acum sînt încolțit din altă direcție, zise brusc. Se pare că vor să facă cercetări pentru evaziune fiscală.

Ea îl privi fără să spună ceva. Era de necrezut că fratele ei ar putea să facă așa ceva. Dar Haralson era în stare.

— Nici Miles și nici Clayton nu ar face asta, spuse ea. Sînt oameni curați.

— Chiar așa ? întrebă el cu o voce aspră. Miles își va pierde slujba curînd, dacă se află.

Ea se așeză mai aproape de el rugîndu-l din ochi.

— Nu lovi în el, zise ea încet. El nu e așa cum îl consideri tu.

— Dar cum ? o întrebă. Tu ar trebui să știi, doar i-ai fost soție, nu ?

O prinse de braț și o privi cu ochi negri, strălucitori. Ea clipi, iar el fu cuprins de un sentiment de vinovăție. O mai slăbi din strînsoarea brațului său puternic și, fără să vrea, începu să o mîngîie. O privi și simți cum iar începe să se prăbușească. Îi fusese atît de dor de ea, încît îl durea inima.

— L-ai iubit ? o întrebă direct.

Ea își mușcă buza de jos atît de tare că aproape îi dădu sîngele. Avea ochii mari și melancolici.

— Ei, l-ai iubit ? repetă el.

— Pe atunci, da !

— Și încă-l mai iubești, nu ? Îl iubești destul ca să îl ajuți în orice scenariu politic. De la acel divorț nu a mai fost nici un bărbat în viața ta, pînă cînd am apărut eu și te-am cucerit. O, da, zise el cu importanță, chiar noi am verificat.

— Care „noi" ? întrebă ea stînjenită.

— Tatăl meu conduce un ziar de scandal, îi aminti el, zîmbind încet. Poate afla orice secret, oricît de tăinuit. De fapt, adăugă, e pe cale să dea de ceva foarte important. Dacă află, fratele tău s-ar putea să regrete teribil că s-a folosit de situația în care mă aflam eu pentru a obține mandatul.

Ea simți cum i se oprește inima. Oare, de-a lungul anilor, Miles reușise să-și șteargă urmele suficient de bine, pentru ca un reporter de la un ziar de scandal să nu poată afla nimic ?

Nici nu voia să-și imagineze ce înseamnă asta.

— Nu s-a folosit de tine, spuse ea încercînd să se apere. Clayton a făcut doar ceea ce considera că era mai bine pentru alegătorii lui și siguranța lor.

— Eu sînt unul dintre acești alegători, îi aminti el. Pentru siguranța mea nu prea a făcut mare lucru.

— Tu îl susții pe cel mai puternic rival politic al său, un republican, îi explică ea.

— Și, de-aici înainte o voi face și mai abitir, veni răspunsul.

Fața i se înăspri.

— Voi avea grijă ca fratele tău să piardă în noiembrie. Ți-o promit, indiferent cît mă costă.

Simți cum o răceală bruscă îi cuprinse mîinile.

— Vrei să te răzbuni, Kane ? îl întrebă.

— Spune-i cum vrei.

Îi părea rău și simțea că îl doare precum o rană.

— De ce nu mi-ai zis cine ești ? o întrebă mirat.

— Nu ar fi avut nici o importanță, îi răspunse ea.

Ochii ei erau triști. Se gîndea la ce se întîmplase.

— Nu ar fi fost cu putință la început.

Părea răvășită. Îi păru rău pentru ea. Se întinse spre ea și îi atinse obrazul, ușor ca o adiere de vînt. Ea nu se mișcă. Îi căută privirea cu ochii ei încețoșați și plini de tandrețe ; se regăsi în sentimentul admirației pe care o văzu acolo.

— Știai ce avea de gînd să facă ? o întrebă. În voce nu mai avea nici o urmă de supărare.

Ea zîmbi trist.

— Ce crezi ?

— Ești prea cinstită față de tine însăți într-un fel și un pic cam ascunsă, în alt fel. Mi-a fost cumplit de greu să te alung, Nikki. Îngrozitor.

Durerea se putea citi și pe fața ei.

— Pe mine m-a lovit și mai tare, murmură ea, șovăind.

Ochii ei se îndreptară spre însoțitoarea lui Kane, care vorbea cu altă femeie în fața unei mese cu gustări.

— Eu nu am avut un iubit ascuns undeva care să mă consoleze.

El își încleștă gura și își lăsă mîna să cadă.

— Dacă e vorba de cea cu care am venit, ea e cumnata mea. Soția fratelui meu mai mic.

— Aha.

Ura sentimentul ăsta al eliberării pe care îl avu auzind aceasta.

— Cu ce se ocupă fratele tău mai mic ?

El zîmbi.

— E dentist.

— Drăguț.

Îi căută ochii simțindu-și inima ușurată ; Kane nu fusese cu altă femeie.

— Drăguț, răsună vocea lui ca un ecou.

Zîmbetul i se stinse pe față, și o privi ca și cînd ar fi suferit.

— Crezi că aș putea atinge altă femeie acum ? o întrebă răgușit. Dar tu ai putea accepta ca un alt bărbat să te atingă ?

Ea își mușca buza de jos pe cînd fața ei trăda aceeași suferință.

— Nu, spuse ea. Nu, nu aș putea suporta !

Căută cu privirea prin încăpere, dar nu găsi nici un loc unde să se izoleze.

— Aici nu putem discuta, șopti el.

— Nicăieri nu putem vorbi, spuse ea nefericită, cînd ochii ei mari, verzi și melancolici se întîlniră cu ai lui. Fratele meu te urăște.

— Sentimentul e reciproc, te pot asigura.

Îi luă mîna și i-o ascunse strîns într-a lui.

Era caldă și plăcută.

— Ești... bine ? întrebă el, căutîndu-i privirea.

Ea se liniști. Știa ce înseamnă acea întrebare. Ar fi vrut să-i spună. Ar trebui să-i sună. Ochii ei se întunecară de durere și bucurie, înțelegînd cît de periculos ar fi fost să o facă acum.

— Da. Sînt... da, sînt bine, minți ea.

— I-ai spus fratelui tău că mă cunoști ? o întrebă.

Fața ei se crispă.

— Nu, spuse ea cu un glas răgușit. Tu de ce nu le-ai spus reporterilor ? Pentru campania lui Clay nu ar fi fost o lovitură să se afle că sora lui îți este atît de apropiată, mai ales după tot ce s-a spus despre problemele legate de mediul înconjurător.

— Te-ar fi lovit și mai tare. Nu trebuie să mă înjosesc atîta pentru a învinge.

O atinse pe obraz pînă în dreptul bărbiei rotunjite și micuțe, zîmbind cînd atinse spațiul de la baza gîtului ei lung și delicat.

— Pe tine nu te voi sacrifica niciodată. Nici chiar pentru a-mi salva pielea.

Șocul cuvintelor lui o cuprinse din creștet pînă-n tălpi. Îl privi cu un nesaț dureros, cu un acut sentiment că pierduse ceva.

— Clayton nu se va opri. Și nici managerul campaniei lui, spuse ea amărîtă. Dacă va trebui, va merge pînă la capăt, chemîndu-te în justiție pentru poluare.

— A fost o treabă împuțită, Nikki, nu-i așa ? întrebă încet. Urăsc fotografiile alea, răul pe care mi l-au făcut. Nu a fost vina mea, dar nu o pot dovedi.

— Dacă ai vorbi despre accidentul de pe plajă ?

El își clătină capul zîmbind.

— Nici chiar asta nu m-ar disculpa. Ți-am spus doar ; nu te voi sacrifica pe tine.

— De ce nu ? Toți au făcut-o, într-un moment sau altul, spuse ea cu amărăciune.

Întîi tatăl ei, apoi Miles.

— Fratele tău se uită la noi.

— Fratele meu se uită la mine, îl corectă ea. Ține la mine.

El zîmbi.

— Și eu.

— Kane, nu există nici o speranță, spuse ea dintr-o dată.

Orchestra cînta; cu coada ochiului putea să-l vadă pe Clayton care nu-și mai lua ochii de la ei. Îi cuprinse mîna lui Nikki.

— Vom fi arși pe rug pînă diseară, spuse el. S-ar putea chiar să ne placă. Vino aici.

O luă în brațe, cu tot corpul lui, și o strînse la piept, începînd să se miște în ritmul muzicii. Nikki se cutremură și încercă să se împotrivească.

— Nu aș mai suporta să te pierd a doua oară ! spuse ea, așezîndu-și mîinile pe reverul lui.

Mîinile lui se încleștară, strîngînd-o mai aproape de el.

— Relaxează-te, spuse el răgușit, iar vocea lui răsună adînc și înflăcărat. E bine să-mi arăți că mă dorești. Și eu te doresc.

Ea tremura la atingerea picioarelor lui... Nu-și mai amintea să mai fi simțit ceva atît de puternic după noaptea aceea lungă, minunată, petrecută împreună. Tremura lăsîndu-se în voia acestei stări, și se cufundă tresărind în trupul lui puternic și fierbinte.

— E doar o chestiune de chimie, zise el cu o voce joasă, simțind-o cum tremură. Ne contopim precum oxigenul și hidrogenul, iar cînd ne atingem ies scîntei. Sîngele nostru aleargă prin trup, fremătînd, înfierbîntat ca într-o poveste. Îl simți, Nikki ? o întrebă și mîna lui alunecă pentru o clipă, lipind-o de trupul lui puternic. Vrei să mergem să stai cu mine în mașină ? o întrebă, cu o tentă de încordare în glas.

Ea rîse ușor. Își strecură degetele sub sacoul lui închis la culoare, peste cămașa albă, fără pată. Putea să simtă părul des de dedesubt și căldura pieptului său.

— Nu, nu, repetă ea. Nici nu pare adevărat... dar amîndoi ne amintim, nu-i așa ?

El se mișcă lăsînd-o să-i simtă puterea trupului, pe cînd stătea cu obrazul lipit de al ei, și respira ușor, peste șuvițele de la urechea ei. Muzica, oamenii, totul dispăruse în acea stare pe care o împărtășeau amîndoi. Ea închise ochii. Îl simțea în fiecare celulă a trupului.

— Vino mai aproape, spuse el cu o voce aspră.

Ea se cuibări la pieptul lui tremurînd.

— Așa, Nikki, o îndemnă el simțind-o cum tremură. Mîna îi alunecase peste partea de jos a spatelui ei, mîngîind-o apăsat.

— Kane, protestă ea o singură dată, iar sunetul slab se pierdu pe măsură ce simțea cum, neajutorată, căuta să fie cît mai aproape de el.

Cealaltă mînă îi cuprinse părul des din dreptul gîtului. Scoase un sunet înăbușit, dezarticulat, în urechea ei.

— O, Doamne, mormăi el, tremurînd.

Ea nu se putea opri. Știa că sînt priviți — dar nu putea să se împotrivească. Căldura dulce pe care o creau devenea o plăcere amețitoare care depășea orice intenție de decență.

Muzica luă brusc alt ritm ; aceasta fu ca și cînd ar fi pus gheață pe foc.

— Nu mai pot dansa, răsună vocea ei înăbușită, sugrumată, pe cînd își ridica privirile spre el.

Kane se îmbujoraseră ușor pe pomeți. Ochii lui negri scînteiau căutîndu-i fața.

— Va trebui, spuse el răgușit. Vrei să privești în jos și să vezi de ce ?

Ea simți cum sîngele îi năvălește în obraji.

— Nu, mersi, spuse ea zîmbind silit. Știi, nu voi mai avea prilejul să dansez cu tine.

— Mi-ar plăcea foarte mult să te iau într-o toaletă ori o baie, ori chiar într-un cotlon și să facem dragoste pînă leșini, spuse el aspru. Noi aparținem unul celuilalt, Nikki.

— Fratele meu, tatăl tău, Miles, celălalt candidat, suspină ea. E prea complicat.

El simțea cum corpul i se relaxează ascultînd numai sunetul muzicii, nimic altceva.

— Atunci ce vrei să facem ?

— Nu pot să-l lovesc pe fratele meu, Kane.

— Dar mă poți lovi pe mine ?

— Crezi că pe mine nu mă doare ? șopti ea.

Dar nu putu să-i spună și celălalt lucru, că ea îi purta copilul în pîntece. Asta era cel mai dureros.

Privirile îi căzură pe pieptul lui, urmărindu-i mișcarea în ritmul respirației.

— Mă dorești, asta e tot. O să treacă.

— Pe naiba, spuse el. Am greșit lăsîndu-te să pleci prima dată. M-am înfuriat, dar acum lucrurile s-au schimbat. Nu pot trăi fără tine, Nikki.

Ea se opri din dans. O dureau amintirile.

— Hai să ne așezăm.

— Să mulțumești destinului tău norocos că nu se observă ceea ce simți, spuse el cu un umor sec.

Ea își drese vocea, fără să-l privească pe cînd el o conducea spre mese.

— Nu s-a terminat, îi spuse el hotărît, privind-o în ochi. Voi găsi o soluție. Ți-o jur. Nu vei scăpa atît de ușor de data asta.

— Dar nu înțelegi, spuse ea slab.

— Ba da. Tu nu înțelegi.

Îi luă mîna și o sărută cu ardoare.

— Întotdeauna obțin ce doresc. Și te doresc pe tine.

Clayton îl urmări pe Kane îndreptîndu-se spre femeia cu care venise. Cînd ajunse la Nikki, plesnea de nervi.

— Știi cu cine ai dansat ? o întrebă furios. Kane Lombard.

— Știu cine e, Clay, spuse ea.

— Atunci de ce ai dansat cu el ? o întrebă Clayton. Și cum ați dansat, Dumnezeule ! Ca niște îndrăgostiți !

Cu greu reuși să se abțină.

— Ți se pare. Vorbeam doar.

— Aha, e un mod nou de a o spune.

O privi lung, cuprins de mînie, curiozitate și îngrijorare. Ea părea secătuită.

— Nikki... îl cunoști, nu-i așa ?

— Ne-am cunoscut cîndva, îi răspunse ea.

El încercă să o descoasă, dar ea părea epuizată. Orice ar fi făcut ea, îi era soră și o iubea. Se mișcă nervos.

— Vom vorbi mai tîrziu despre asta, spuse el.

Ea dădu din cap, dar nu zise nimic.

TREISPREZECE

În timp ce descuia ușa apartamentului, Derrie simți o mînă pe umăr. Se răsuci, scăpînd cheia din mînă, și se trezi față în față cu Cortez.

— Ai putea să încerci să mergi ca oamenii normali, încît zgomotul pașilor tăi să se audă, îi zise ea.

— Ce ? Să-mi stric reputația ?

Se purta ciudat. Ea rîse înfundat.

— Bine că nu ai început sa țipi, spuse el gînditor.

— De ce ?

— Nu aș vrea să arăt legitimația vreunui polițist. Lumea știe că sînt în vacanță, ai uitat ?

Se aplecă și luă cheia pe care ea o scăpase. I-o dădu.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Îl introduse în micul său apartament. Era acolo și o poză înrămată a lui Clayton, color, zîmbindu-i de la capătul mesei. Ea o întoarse cu fața în jos. „Trădător", mormăi și merse să facă o cafea. Se simți mîndră de gestul ăsta pînă în clipa cînd realiză că o s-o așeze la loc mai tîrziu. Era așa de nehotărîtă.

— Mai ești încă supărată pe șeful tău, nu ? întrebă el, sprijinindu-se de tocul ușii cu mîinile în buzunare și privind-o.

— Da, spuse ea. Numai că acum este fostul meu șef.

— Știu, Haralson m-a sunat mai devreme să-mi spună că l-ai părăsit. Nu știe de ce. Dar eu cred că știu. De aceea sînt aici.

Își micșoră ochii negri.

— Bine că nu știe că ne cunoaștem.

— Presupun că nu.

El se așează la masă, luînd ceașca oferită de Derrie. Cu un gest refuză zahărul și frișca și așteptă ca ea să se așeze.

— De ce ți-ai părăsit slujba ?

Ea știa că nu era o simplă curiozitate din partea lui.

Cortez mai lucra încă la guvern și știa mai multe despre Haralson decît ea. Îi explică ce o determinase să demisioneze, inclusiv faptul că aduseseră un pichet de grevă la poarta fabricii lui Kane Lombard.

El își miji ochii.

— Lui Haralson i-ai spus motivele pentru care pleci ?

— Nu, îl asigură ea. Și nici lui Clayton sau Nikki Seymour nu le-am zis nimic despre el, dar aș fi vrut s-o fac.

Ochii ei îl înțepau.

— Există ceva ilegal în ceea ce face pentru a-l ajuta pe Clayton în campanie ?

— Derrie, chiar de-aș ști, nu ți-aș putea spune ceva, adăugă el.

— Îmi pare rău. Numai că mă simt ca șobolanul fugind de pe vasul care stă să se scufunde, spuse ea.

Aruncă o privire în cafea.

Șovăi, întrebîndu-se cît de mult se putea încrede în el.

— Hai, spuse el, între noi doi nu există secrete.

— Se pare că Nikki are un secret bine ascuns, spuse ea încet. Ceva ce Haralson ar putea afla și de care s-ar putea folosi.

— Înțeleg.

Nu mai spuse altceva.

— Încearcă să-l salvezi pe Clayton dacă poți.

— Fac tot ce pot.

Își îndreptă spatele și o privi :

— Am mîncat la cafeneaua Calico.

Ea se învioră brusc.

— Ai întîlnit-o pe Phoebe ?

— Da, am văzut-o pe Phoebe.

Zîmbi.

— Seamănă mult cu tine.

— Cred că ți-am spus cînd ne-am văzut prima oară că e fiica vitregă a surorii mele. I-a murit tatăl în Orientul Apropiat acum cîțiva ani. Ți-amintești de cazărmile infanteriei marine care au fost bombardate în timpul administrației Reagan ?

— Da. Îmi pare rău.

— Și nouă. Phoebe mă vizitează des.

— E foarte tînără, spuse el.

— Se va maturiza.

— Ea m-a ajutat să găsesc locul unde au fost aruncate deșeurile.

— Și tu le-ai dat în vileag.

— Da.

Ochii lui deveniră ca de gheață, cînd își aminti cît de repede le descoperise și culoarea portocalie strălucitoare cu care era imprimat numele companiei. Îi zimbi lui Derrie pentru a-i împrăștia gîndurile.

— Lucrez pentru guvern. Nu pot acoperi o infracțiune.

Dar nu mai adăugă faptul că știa că Lombard era nevinovat.

Ea șovăi, apoi reveni la discuția inițială.

— Nikki nu are încredere în Haralson. Dar Clayton nu consideră că acesta ar putea face ceva ilegal. Cel puțin nu o recunoaște.

— Ce știi despre trecutul lui Townshend ?

Ea ezită.

— Derrie, îi zise el, știu ce înseamnă loialitatea. Dar va trebui să ai încredere în mine.

— Nu-i ușor.

— Știu.

În ochii lui nu era nici umbră de secret. Erau mari și negri precum cărbunele. Nu își ferea privirea.

— E ceva în legătură cu căsnicia lui cu Nikki, spuse ea în cele din urmă. Niciodată nu am aflat ce, căci nimeni nu a discutat vreodată despre asta.

Ezită.

— Să nu-l lași să o lovească pe Nikki.

— O să fac tot posibilul.

Fața lui cu pomeți proeminenți se înăspri. Ea înțelese cam ce ar fi însemnat să îl aibă de dușman. Privirea lui o neliniștea, chiar dacă îi era destinată altcuiva.

Își termină cafeaua și se ridică.

Ea făcu la fel.

— Nu o să ai probleme dacă intri în chestia asta, nu-i așa ? întrebă ea.

El zîmbi.

— Ți-am spus. Sînt într-un concediu prelungit.

— Spune-o pe cealaltă. Tu nu ești niciodată în concediu.

El o privi tăcut.

— Dar asta rămîne între noi doi. Fac tot ce pot pentru Nikki, adăugă el în șoaptă.

Deschise ușa și se întoarse spre ea, întîlnindu-i privirea.

— Nu voi pomeni nimănui despre vizita pe care ți-am făcut-o.

— Cortez, ce-ați găsit tu și Phoebe în mlaștina aceea ?

— Deșeuri toxice, bineînțeles. Noapte bună.

Era exasperant, gîndi ea.

Încuie ușa după el. Luă apoi telefonul și o sună pe Phoebe.

— Bună, mătușă Derrie. Ce s-a întîmplat ? o întrebă Phoebe.

— Cortez tocmai a plecat de aici, spuse ea direct. Ascultă, ce ați făcut voi acolo, la mlaștină ?

Phoebe își dădu peste spate părul lung și simți o undă slabă de gelozie în vocea mătușii ; era surprinsă. De ce se dusese Cortez la ea ?

— Ei, m-a trîntit în iarbă și mi-a rupt bluza, începu Phoebe răutăcioasă.

— Phoebe ! Fii serioasă, e important. Și nu e o chestiune personală, ci ține strict de afaceri, dacă nu e foarte clar pentru tine. Cortez nu mi-e decît prieten, dar va trebui să nu spui nimănui că îl cunosc. Promite-mi.

— Desigur, dacă e important.

— El este cel despre care ți-am vorbit înainte, continuă Derrie. Cel cu care nu voiai să te întîlnești.

— O, da ? Bine...

Ezită.

— O clipă am fost geloasă cînd mi-ai spus că a trecut pe la tine. Îmi pare rău. Nu e o prostie să devii posesivă față de un bărbat pe care de-abia l-ai cunoscut ? Probabil e și prea în vîrstă pentru mine și apoi sîntem din alte medii, dar pur și simplu e irezistibil.

Derrie rîse încetișor.

— Cred că așa e. Revenind la locul cu deșeuri... Amintește-ți, te rog, ce ai văzut acolo ?

— O mulțime de butoaie de petrol, zise Phoebe, și cu inițiale pe ele.

— Ce fel de inițiale ?

Phoebe se gîndi încercînd să-și amintească.

— Da, erau ale lui Lombard, spuse. Vopsite cu portocaliu intens.

— Mersi.

— A... Cortez nu ți-a pomenit despre mine, nu-i așa ? adăugă Phoebe cu nonșalanță.

Derrie mormăi ceva în sinea ei.

— Ba da, răspunse. Spune că ești foarte atrăgătoare.

— Oh !

Inima lui Phoebe tresări. Zîmbi în sinea ei.

— Noapte bună, mătușă Derrie.

Vocea din receptor îi răspunse cu un zîmbet : „Noapte bună".

PAISPREZECE

Nikki era foarte îngrijorată de modul în care acționa Clayton. Nu mai era cel dinainte de balul de caritate cînd o văzuse dansînd cu Kane ; era din ce în ce mai absorbit.

Campania se întețea. În ziare apăreau mereu alte articole despre lupta pe care o dădea Kane Lombard cu cei de la Protecția Mediului. Probabil nu va fi amendat pentru crimă la adresa mediului înconjurător, după cum spunea presa, dar compania lui încălcase cîteva legi : poluarea din neglijență, sau cea privind controlul poluării supravegheat de stat prin Departamentul de Control al Sănătății și Mediului.

Derrie o sunase pe Nikki mai devreme, înainte ca Clayton să meargă acasă pentru a-i da o anume informație. Întîi îi ceru lui Nikki să promită că va ține secretul, apoi îi spuse ce auzise despre inițialele marcate cu vopsea strălucitoare pe butoaiele cu deșeuri ale lui Lombard. De ce ar folosi cineva vopsea portocalie pentru a marca niște butoaie cu deșeuri ?

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît devenea mai îngrijorată. Era ceva necurat la mijloc, în toată chestia asta cu deșeurile.

La cină Clayton observă că ea era îngîndurată.

— Totul e în regulă ? o întrebă.

— Da. Mă gîndeam la Derrie. M-a sunat să afle ce mai fac, adăugă ea, fără să mai spună ce aflase de la Derrie.

El își ridică privirea din farfurie.

— Ea ce mai face ? Îi place noua slujbă ? Probabil că îi e dor de mine ! adăugă el în glumă.

— Sînt convinsă că îi e dor de tine, îi ținu ea isonul.

— Și mie mi-e dor de ea.

Amestecă prin fasolea verde din farfurie.

— Cred că ai observat că Bett și cu mine ne-am urmat fiecare drumul său, despărțindu-ne.

Ea își ridică sprîncenele mirată. Fusese prea ocupată cu problemele legate de campania lui ca și de propria ei sarcină pentru a mai observa altceva.

— Da ?

El dădu din cap.

— Va lucra pentru un lobby din Caraibe și probabil și pentru unul englez. Cît timp am fost împreună ne-am simțit bine, dar ea a hotărît că îi e mai ușor să se lipsească de mine decît de această ofertă. Nu o pot condamna, adăugă el încet. În copilărie, Bett a avut de trecut prin multe greutăți pentru a ajunge în poziția asta. Nu putea să rateze o asemenea șansă. Și oricum niciodată nu s-a pus problema căsătoriei.

— Îmi pare rău.

El ridică din umeri și îi zîmbi.

— Crezi că lui Derrie i-ar plăcea să mă consoleze ?

— Știi cam ce ți-ar răspunde la genul ăsta de insultă.

— Poate că dacă aș reformula-o, nu m-ar refuza. Niciodată nu am cunoscut-o pe Derrie pînă în clipa cînd a plecat, adăugă el grav. Înțelegi ce vreau să spun ?

— Că nu ți-a fost dor de ea pînă nu te-a părăsit, traduse ea.

— A fost mai mult decît să-mi fi fost doar dor.

Zîmbi.

— Nu pot să-i cer să se întoarcă să lucreze pentru mine. Dar după campanie, poate se va lăsa înduplecată să acorde mai multă atenție unui biet congresman singuratic.

— Hmm..., făcu ea, fără să adauge că Derrie abia aștepta vreo veste de la Clayton.

El mîncă din fasolea verde și apoi își întoarse privirea spre Nikki. În ultimul timp muncise prea mult și se vedea pe fața ei.

— Ai nevoie de încă o vacanță, observă el.

Ea se juca cu mîncarea. În ultima vreme nu prea mîncase mult.

— Nu înainte să te văd reales, glumi ea.

— Ești subjugată de cînd l-ai văzut pe Lombard.

Își privi furculița cu atenție.

— Nu prea am discutat despre el sau despre femeia aceea drăguță cu care a venit la balul de caritate acum cîteva seri.

El o privi pe furiș, încercînd să o dea de gol. De cîte ori atacase acest subiect, ea refuzase să spună ceva despre Lombard.

— Era cumnata lui, răspunse ea absentă.

El își așeză furculița în farfurie.

— Nikki, trebuie să-mi spui ce se întîmplă. Zici că l-ai cunoscut pe Lombard. Cînd ?

Ea își așeză furculița pe masă, ca și el.

— Dacă trebuie să știi, ei bine, a fost lovit și aruncat pe plajă ultima dată cînd am mers pe Seabrook, după Festivalul Spoleto. Chad și cu mine l-am îngrijit.

— Chad Holman ?

— Exact.

El se încruntă.

— Chad a stat cu voi doi în casa de pe coastă ?

Ochii ei se întîlniră cu ai lui.

— Nu.

— Doamne, doar nu ai rămas singură cu el ?

— A suferit o comoție și nu-și putea aminti cine este, spuse ea cu o voce stinsă. Nu aveam de ales.

El fluieră.

— Maa-mă ! Nikki, ești mult mai pricepută decît o simplă politiciană. Gîndește-te numai ce ar face presa cu știrea asta.

— Nimeni nu va afla nimic. Adică ai face mai bine pur și simplu să nu-i spui lui Haralson, auzi, amenință ea. Asta trebuie să rămînă între noi, Clayton.

El se strîmbă, dar fu de acord.

— Dar Lombard ? Va ști să tacă ? întrebă el rîzînd zeflemitor.

— Da, va ști, spuse ea, surprinzător de sigură.

— Ce te face să crezi asta ?

— Nu prea ar avea mare lucru de cîștigat.

— Eu nu aș fi așa de sigur. Aici nu e un mare oraș cosmopolit, în Charleston reputația și familia încă sînt importante. O asemenea bîrfă ar fi de prost augur pentru noi, acum în ajunul alegerilor.

— Ți-am spus, nu se va afla nimic, spuse ea liniștită.

— Nu ? Și dacă Lombard va fi condamnat la închisoare pentru depozitarea ilegală a deșeurilor ?

Ea clătină din cap.

— Îl vor amenda. Asta-i tot.

— Depozitarea ilegală a deșeurilor este considerată o crimă. Mulți președinți de companii și alții au intrat la închisoare pentru asta. S-ar putea să se întîmple la fel și cu Lombard. Amenințat cu ani buni de închisoare, de ce nu te-ar pune în bătaia pușii ?

— Ți-am zis că nu ar avea nimic de cîștigat, repetă ea.

— Ba da, dacă pretinde că din cauza accidentului nu a aflat ce se întîmplă în Charleston. Ba chiar ar putea spune că intenționat l-ai ținut departe de toată afacerea asta.

— Acel funcționar de la Lombard International care i-a angajat pe cei de la Burke's este chiar cumnatul lui Burke. A jurat că Burke era curat și mass-media doar s-a agățat de niște incidente nefericite din trecut. I-au luat și un interviu la televizor, ți-amintești ?

— Oricum, Lombard poate fi condamnat pentru asta, spuse Clayton cu aerul unui avocat care cunoaște bine infracțiunile.

Studiase legile privind mediul înconjurător.

— Faptul că nu a verificat compania lui Burke înseamnă destul pentru a fi învinuit de încălcarea legilor privind mediul. E răspunzător pentru neglijența lui, chiar dacă nu se consideră o crimă. Cei care susțin legile mediului sînt foarte activi în ziua de azi și așa și trebuie să fie. E ușor să poluezi, dar greu să îndrepți lucrurile după aceea. Singura cale de a asigura rezerve de aer și apă curată în viitor rămîn măsurile de protecție.

— Dar nu are importanță dacă exterminăm o specie de bufnițe pentru a asigura temporar slujbele muncitorilor forestieri, spuse ea intenționat.

— Nu schimba vorba.

Se ridică de la masă și începu să măsoare camera în lung și în lat.

— Trebuie să cîștig alegerile, Nikki.

— De ce ? întrebă ea fără menajamente. De ce trebuie să cîștigi ?

El șovăi. Desigur, campaniile fuseseră întotdeauna importante pentru el, dar numai în ultimele luni deveniseră cel mai important lucru din viața lui.

— Pentru că vreau să mă întorc la Charleston, presupun, începu el. Au rămas programe pe care nu am reușit să le aplic, proiecte neterminate la care să lucrez...

— Pînă să apară Haralson și să lucreze pentru tine, nu erai așa.

— Haralson este doar mijlocul pentru a-mi atinge țelul. Miles mi l-a recomandat și Haralson a fost de importanță vitală.

— Miles are intenții bune, dar bîjbîie prin ceață, spuse ea. Nu-l interesează cum se fac lucrurile, ci doar să fie făcute. În multe privințe e foarte naiv și prea încrezător.

— Nu cumva încă îl... ?

Ea rîse ușor.

— Dacă încă îi duc dorul ? Nu, nu. Am cicatricele mele, dar am renunțat de mult să mai sper.

Își clătină capul cu tristețe.

— Clayton, am obosit să ne contrazicem pe tema asta.

Și așa era. I se făcuse greață în clipa aceea. Bine că pentru un timp nu se va vedea că e însărcinată. Îi va mai lăsa un răstimp să pună la punct un plan.

El își scotoci buzunarele după chei. Ezită.

— Aș putea să merg să o văd pe Derrie.

— Ar fi interesant, dacă te gîndești că lucrează pentru inamicul tău politic numărul unu.

El zîmbi fără să guste gluma.

— Da, așa cred și eu.

Dădu să plece. Apoi se opri și se întoarse pentru a o privi pe Nikki. În ultima vreme, fusese cam sensibilă.

— Chiar te-a îngrijit Chad cînd te-ai îmbolnăvit ?

Ea șovăi.

— Mai bine mi-ai spune. Ne întîlnim uneori.

— Nu, mărturisi ea încet. Kane m-a dus la un alt doctor și apoi m-a îngrijit cu atenție.

Ea îi ocoli privirile. Ar fi putut să-i spună totul.

— Îl iubesc, Clay.

El o privi aiurit. Nu spusese nimic pînă atunci.

Dar trebuie că a durut-o modul cum Clayton îl tratase pe Kane Lombard în presă. Nu era nici ea de partea celor care poluează mediul, dar părea să fie convinsă că Lombard e nevinovat. Clayton era sigur de contrariu ! Acum, că Nikki îl apăra atît de deschis, începea și el să se îndoiască.

Clayton se simțea vinovat și asta-l înnebunea. Nu voia ca sora lui să se îndrăgostească tocmai de cel mai puternic susținător al rivalului său politic. Reporterul de la ziarul lui Lombard încă răscolea în Charleston, iar Haralson devenea din ce în ce mai agitat. Atîția curenți converg în sensul ăsta, se gîndi el. Prea mulți.

— Trebuie să cîștig alegerile. Nu-i pot lăsa pe Lombarzi să afle ceva despre trecutul nostru.

— Clay, chiar dacă vor publica tot ce știu, și tot nu ar avea prea multe de spus, zise ea calmă. Miles e o biată vic-

timă. L-ar durea dacă lucrurile ies la iveală, dar poate nu atît cît crezi tu.

— Ce ar face Miles ? Știi cît de nesigur e el. S-ar gîndi la sinucidere.

Ea se încruntă.

— Nu cred. E mai puternic decît crezi. Ascultă, Haralson te-a ținut din scurt, zise ea direct. El a insistat mereu să-l vînezi pe Kane Lombard. De ce nu afli motivul pentru care o face ?

El se încruntă.

— Știu de ce. Vrea să mă ajute pe mine.

— Clay !

— Mă întorc mai tîrziu, spuse el, zîmbind ușor. Nu-ți face probleme. Totul va fi în regulă. Atîta timp cît nu te mai porți atît de intim cu Lombard în public, spuse el cu hotărîre.

— S-a făcut.

Părea că șovăie.

El porni spre ușă, apoi se întoarse pentru a o privi.

— Nikki, dar ce simte el pentru tine ?

Ea făcu ochii mari și zîmbi visătoare.

— Mai degrabă ar intra în închisoare, decît să mă bage pe mine în vreun scandal, zise ea deschis. Nimeni nu se poate împotrivi sentimentelor proprii, Clay. Dacă nu era campania, l-aș fi urmat de mult.

Nikki făcuse atît de mult pentru el, iar el îi cerea să renunțe la ceea ce ar fi putut fi unica ei fericire. Se simțea îngrozitor.

— Înțeleg, șopti el. Bine... nu o să întîrzii.

După ce urmări știrile de seară, Nikki fu tentată să-i facă o vizită lui Kane. Cei de la Protecția Mediului găsiseră încă o depozitare ilegală de deșeuri într-o zonă agricolă necultivată. Aici nu era implicat Burke, iar pe butoaiele pline cu poluanți nu se găsise nici o indicație în privința companiei în cauză.

Echipa care se ocupa cu curățarea zonei așează butoaiele în învelișuri de metal pentru a evita orice scurgere. Oricum, pînă atunci, sute de galoane de substanțe toxice neidentificate se scurseseră deja și îmbibaseră solul. Mai tîrziu se vor calcula pagubele, acum trebuiau să analizeze și să identifice substanțele, abia după aceea puteau începe operațiunile de curățare a zonei. Cel însărcinat cu această problemă, trimis de Organizația pentru Protecția Mediului, era foarte pornit, promițînd răsplata cuvenită pentru „acea depozitare de deșeuri de la miezul nopții" și amenințînd cu urmărire penală.

Tot la știri se readuse pe tapet problema locului afectat de operațiunea de depozitare efectuată de Burke și compania lui Lombard fu din nou acuzată. Se așteptau sentințele, și deja Organizația arborase un steguleț roșu în privința asta, căci mai avusese loc și o altă scurgere. Părea să fie un gest intenționat, se gîndi Nikki, încît apărarea lui Kane să devină și mai dificilă. Își micșoră ochii. Ce ghinion pentru o companie, să își angajeze mereu altă firmă pentru depozitarea deșeurilor, și ce păcat că Burke a fost atît de ușor dibuit la locul faptei, ce șansă pe cei de la problemele mediului să depisteze atît de rapid și ușor infracțiunea, și mai ales că inițialele firmei Lombard International au fost atît de ușor de citit !

Se ridică de pe scaun și se duse la telefon ; acum nu mai avea nici o îndoială că totul era o înscenare. Dar cu ce scop ? Și de ce să-l înfunde pe Kane ?

Știa numărul de telefon de la casa lui de pe Insula Seabrook. Chiar dacă nu ar fi acolo, memajera s-ar putea să știe cum să dea de el. Formă numărul. Telefonul sună o dată, de două, de trei, de patru ori. Voia să închidă, cînd cineva răspunse.

— Lombard.

Era chiar el. Șocul produs de vocea lui o surprinse atît de mult că aproape era să închidă. Dar duse receptorul din nou la ureche.

— Cine e ? veni întrebarea scurtă.

— ...Nikki.

— A, bună. Am fost foarte ocupat, dar să știi c-am încercat să te sun. De trei ori, de fapt, dar mi s-a spus că erai ocupată cu campania. Nu am vrut să-ți fac probleme cu fratele tău, lăsîndu-ți mesaje pe robot.

Auzind ce spunea el, simți cum o năpădește căldura. Crezuse că nu se obosise să o sune.

— Drăguț din partea ta.

Apoi urmă o pauză.

— Te simți bine ? o întrebă cu o voce adîncă și mîngîietoare precum catifeaua.

Ei îi dădură lacrimile. Le îndepărtă clipind. Era chiar îngrijorat în privința ei.

Zîmbi.

— Da, răspunse. Tu cum te simți ?

— Ca o ființă de notorietate publică, răspunse el sec. Cred că fratele tău se bucură de tam-tamul făcut pe seama pretinselor mele păcate, o dată cu acest ultim scandal al deșeurilor ilegal depozitate.

— Nu e aici.

Urmă altă pauză.

— E periculos, nu-i așa, să-ți chemi dușmanul pentru a sta de vorbă.

— Pot să te văd ? îl întrebă ea.

— Sigur. Tocmai arată la TV o poză de dosar de-a mea. Pe programul...

— Kane, nu glumi. Am... aflat ceva. M-am gîndit la ceva, se corectă ea. Trebuie să te văd.

— Ai încredere în mine, Nikki ?

— Sigur, spuse ea pe neașteptate. Nu am să-ți spun ceva care să te compromită mai mult decît ești deja. Dar cred că ar trebui să mă asculți.

— Continuă, o rugă el.

Începu să vorbească și să vadă astfel lucrurile mai clar. Dacă temerile erau adevărate, telefonul lui putea fi urmărit.

— Hai să ne întîlnim undeva, propuse ea.

— E riscant, delicios de riscant, adăugă el încet.

— E mai riscant să discutăm la telefon. Am putea fi ascultați.

— Nu cred, zise Kane amuzat. Ai văzut prea multe filme de spionaj.

— Trece-o și pe asta cu vederea, glumi ea.

— Bine. Unde vrei să ne întîlnim ?

— Unde te-am găsit cînd erai rănit.

— Cînd ?

Ea începu să intre în rol. Aproape o amuza.

— Plec acum.

— Voi fi acolo.

Nikki își puse o pereche de blugi închiși la culoare și o bluză albă cu un trandafir-broșă pe piept. Inima îi bătea cu putere cînd porni de la ușă spre mașină. Informația ei putea să-l ajute pe Kane, dar trebuia să recunoască faptul că motivul adevărat pentru care voia să-l vadă nu prea avea de-a face cu politica sau cu deșeurile poluante. Se ducea să-l vadă pentru că îl iubea.

Îl găsi stînd pe o dună de nisip, lîngă un smoc de iarbă ; fuma o a doua țigară.

— Nu știam că fumezi, spuse ea.

El se întoarse și așteptă ca ea să se așeze lîngă el. Erau bine ascunși acolo în întuneric, lîngă malul apei, nici vecinii nu-i puteau zări din casele lor.

— Încetasem să fumez, spuse. Pînă acum cîteva săptămîni. Nervii îmi sînt foarte întinși. Iar dorul de tine nu m-a ajutat deloc, spuse el crispat.

Ea se așezase lîngă el și își încolăci brațele peste trup. Îl vedea foarte clar în întunericul luminat de lună. Îi simți trupul cald și puternic și începu să se simtă în siguranță, în ciuda ostilității dintre ei.

— Ceva se întîmplă, îi spuse ea. Cred că eu sînt la mijloc, și tu la fel.

— Ce vrei să faci ? o întrebă.

Ochii ei priviră tandru ceea ce putea să vadă din fața lui. Voia atît de tare să se strecoare pe genunchii lui și el să o țină în brațe. Trecuse mult timp de cînd o ținuse atît de aproape, la balul de caritate, și mai mult timp se scursese de cînd stătuse în brațele lui și fusese iubită de el.

— Cineva a înscenat scandalul ăsta.

— Cine ?

— Nu te-ai gîndit niciodată la asta ? îl întrebă. Scurgerea deșeurilor poate să fi fost întîmplătoare. Dar ultima depozitare a urmat imediat, de parcă cineva ar fi știut că ești pe lista neagră a celor de la Organizația pentru Protecția Mediului pentru o infracțiune gravă. Locul unde a avut loc depozitarea a fost găsit atît de ușor, ridicol de ușor. Inițialele companiei tale erau imprimate pe containere cu vopsea portocalie strălucitoare. Acum fă și tu socoteala !

Fusese atît de împovărat de acuzații, publicitate, de persecuția continuă ca și de dorul de Nikki, încît mintea i se întunecase. Ea avea dreptate. El nu-și cîntărise situația deloc. Fusese prea ocupat să se apere.

Se așeză mai aproape de ea și se aplecă pentru a-i vorbi șoptit.

— Dacă fratele tău ar fi cel care a pus la punct toată treaba, mi-ai spune ?

— Îmi iubesc fratele, spuse ea încet. Pot să-ți spun sigur că nu ar aproba ceva ilegal — dacă ar ști adevărul. El nu-și dă seama cum intră în mizeria asta, dar eu văd. Cineva încearcă să-ți distrugă compania și credibilitatea. Mă trec fiorii numai gîndindu-mă ce s-ar putea întîmpla. Are sînge rece și e de neclintit, și trebuie că are un scop foarte inteligent. Nu pot să-mi dau seama ce. Dar trebuie să fie mai mult decît un mod subtil de a-l ajuta pe Clayton să cîștige alegerile, nu vezi ?

Nu vedea. Ochii i se micșorară cînd, terminînd țigara, o înfipse în nisip.

— La ce i-ar folosi să mă linșeze folosind presa ?

— Nu știu. Dar trebuie să existe un motiv, Kane, știu că nu ești vinovat pentru cele întîmplate, spuse ea cu convingere.

El încercă să-i ghicească trăsăturile feței prin întuneric. Își întoarse capul și privi înspre golf, orbit de strălucirea lunii oglindite în valurile oceanului.

— De ce crezi că nu am făcut-o eu ? o întrebă.

Ea zîmbi.

— Iubești oceanul, nu-i așa ? îl întrebă ea. Ești un naturalist convins. Oamenii de genul tău nu îndrăznesc să distrugă mediul înconjurător.

El își răsuci capul spre ea.

— Ești foarte isteață.

— Da, cred că uneori, din cînd în cînd, sînt. Ce ai de gînd să faci ?

— Nu știu încă.

— Kane, doar n-o să intri la închisoare, nu ? îl întrebă ea îngrijorată.

— Nu cred că e cazul. De ce ? șopti el sec. Ți-e teamă să nu îți cer să îmi susții alibiul ?

— Știu că nu ai face-o ! spuse ea încet. Dar eu aș susține mărturia, dacă ar fi vorba să te scap de închisoare.

Inima îi sări din piept.

— Și i-ai distruge cariera fratelui tău ?

Ea răspunse fără să clipească.

— Da.

Se îndreptă spre ea, fără să vrea. O luă în brațe, strîngînd-o la pieptul său puternic. Apoi o sărută. Vîntul din golf îi învălurea părul la fel cum sărutul îi învălurea mintea.

El o așeză cu spatele pe nisip și se așeză între picioarele ei, ridicînd-o brusc, încît partea cea mai sensibilă a feminității ei stătea lipită de tot ce însemna virilitate dezlănțuită în făptura lui.

Ea gîfîia, dar el continuă la fel de pătimaș. Chiar mai înfocat. Ea îi simți mîinile trecîndu-i peste coapse, peste fesele încordate, ridicînd-o și trăgînd-o spre coapsele lui,

încît, singuri, pantalonii ei îi mai stăvileau accesul spre corpul ei.

— Nisipul ăsta aspru s-ar putea să te zgîrie pe spatele gol, zise el încordat, cu respirația mîngîindu-i buzele. Este singurul motiv pentru care nu ți-am desfăcut fermoarul pantalonilor. Deși se lăsase purtată de valul senzațiilor, acum își mai revenea în fire. Se cutremură. Era o apropiere atît de intimă, încît se bucură că el nu îi vede fața.

El se frecă senzual de coapsele ei și ea îi simți respirația accelerîndu-se.

— Simți ? șopti el.

Ea își ținu respirația și își îngropă fața sub bărbia lui. Acest gest îi atrase brusc atenția, și, pe moment, îi stăvili pasiunea. Corpul se liniști.

— Nikki... ce se întîmplă ?

Ea dădu din cap, ascunzîndu-și și mai tare fața înfierbîntată în trupul lui.

— Mai bine mi-ai spune, Nikki, zise el încet.

— Ce să-ți spun ?

— Nu te ascunde după deget.

Ea își lipi ochii închiși de gîtul lui.

— Știi deja, șopti ea. Nu-i așa ?

— Te-am speriat. Nikki, în noaptea aceea petrecută cu mine, te-ai simțit stingherită pentru că erai virgină, nu-i așa ? Nici nu știai ce este sexul cu adevărat.

Ea rîse printre suspine.

— Dar pot să spun că acum am o idee foarte clară despre asta.

El îi ridică fața spre el, pentru a-i vedea obrajii îmbujorați. El însuși era transportat.

O mîngîie pe păr, mîinile îi tremurau. Începu apoi să-și deschidă cămașa, încet, arătîndu-i pieptul pe care apăruseră bobițe de sudoare. Părul des îl acoperea pînă spre claviculă, iar mușchii lui bronzați transpiraseră.

— Ai transpirat, spuse ea, uimită, căci era rece pe plajă.

— Sigur că da : te doresc, îi răspunse el simplu.

El îi trase obrazul spre pieptul său dezgolit și o mîngîie pe păr, sărutîndu-i fruntea, alintîndu-i pielea pe sub bluză. Îi deschise sutienul. Se aplecă și îi sorbi buzele.

— Atît de mult te-am așteptat, șopti ea încet, conducîndu-i mîinile spre sîni.

Se așeză pe spate cu ochi flămînzi.

— Atît de mult, Kane !

— Cumplit de mult, fu el de acord.

Mîinile i se încleștară pe bluză și o ridicară o dată cu sutienul, dezgolindu-i sînii în lumina lunii.

Ea fu cuprinsă de un fior : era atîta erotism în aerul cu care îi mîngîia sînii și în privirea lui lacomă și admiratoare.

— Acum arcuiește-ți spatele, micuța mea, șopti el. Dă-mi-i mie !

Ea se supuse, îndoindu-se încet, cu mișcări lente, cu respirația întretăiată. Tremura la adierea vîntului, și atunci buzele lui calde și umede o acoperiră, limba lui începu să se plimbe peste sfîrcurile tari ale sînilor ei : corpul i se ondula, gîfîi ușor, neajutorată, sub povara plăcerii.

— Nikki, mormăi el răgușit.

Mîinile lui desfăcură fermoarele, în vreme ce o copleșea cu sărutări.

— Doamne, Nikki !

Își așeză blugii sub ea, pentru ca spatele ei să nu se zgîrie de nisip. Apoi începu s-o mîngîie. Ea reacționă imediat, retrăind plăcerea din prima noapte. Își desfăcu picioarele în calea lui și el își dovedi măiestria asupra trupului ei dornic și neajutorat.

Îi conduse buzele peste piept și fu cuprinsă din nou de un fior care se repetă apoi iar și iar, încît el începu să vibreze de plăcere, învăluind-o în forța și respirația lui.

Era prea mult pentru ea. Corpul ei tensionat, fremătînd, se ridica spasmodic spre a se întîlni cu el ; se agăță de umerii lui, încercînd să facă să crească acea tensiune, să i-o dăruiască lui... lui...

Începu să strige în neștire. El îi acoperi gura sărutînd-o, strigătele ei scurte încetară astfel, iar el rîse ușor arogant și cu o încîntare răutăcioasă.

Ea auzi un sunet neclar : un alt fermoar care se deschidea. Apăsarea buzelor lui deveni din ce în ce mai puternică.

Era pregătită să îl primească, dar pătrunderea lui puternică o izbi. El o ridică și imediat îl simți înăuntrul său.

Ea scoase un sunet, un mormăit înfometat, apoi el simți cum trepidează cuprinsă de fiorul unei plăceri nesfîrșite. El o ajută. Dar cînd ea se relaxă și se cutremură, el încă mai tînjea după acea plăcere.

— Ajută-mă, îi șopti el.

Corpul ca și vocea îi tremura ușor.

Ea devenise forța care îl stimula, încît nu se mai putea opri, nici nu mai putea gîndi. Dorea să retrăiască acea plăcere de nedescris pe care i-o oferise cîndva. Dorea să-și simtă corpul puternic biciuit de plăcerea acelei senzații.

— Da, îi răspunse ea, cu o voce caldă, tandră pe cînd se ridica spre el. Iubitule !

El gîfîi. Mîinile i se încleștară peste coapsele ei. O sărută înfocat și începu să o ajute în unduirea ei cu mișcări ușoare. Era înnebunit după ea, dar tandrețea pe care o simțea îl făcea și mai atent și mai grijuliu față de ea. Și mișcările ușoare, dulci îi amplificară și mai mult plăcerea teribilă dinlăuntrul său.

— Niciodată nu am reușit să ajung aici, spuse el răgușit. Niciodată nu am mai simțit așa ceva. Nu pot să fiu atît de tandru pe cît ar trebui, nu reușesc să te iubesc... pe dinăuntru... îndeajuns..., spuse el cu respirația înăbușită.

Mîinile i se încleștară cu putere și scoase niște sunete dezarticulate, pătimașe, în timp ce încerca să pătrundă în ea și mai adînc. Începu să simtă că intră într-altă lume.

— Nikki... ajută-mă... să simt ! zise cu o voce înăbușită.

Simți cum acele vibrații extatice pluteau în jurul său și o sărută pe gură, cu trupul puternic încordat ; înlăuntrul său ardea un foc mai grozav decît soarele.

Ea îl urmă, orbită de extazul fără margini pe care el i-l producea. Începu să tremure pe cînd își revenea în fire, cu mîinile în jurul lui, cu ochii închiși, obosiți, zîmbind și luînd parte la căderea lui victorioasă pe pămînt. Se gîndi la copilul pe care deja îl procreaseră. Bucuria resimțită era cumplită, aproape de nesuportat. Acum era al ei. El îi aparținea ei.

Cînd, în cele din urmă, încetară să mai tremure, o strînse lîngă el, pe cînd își revenea cu adevărat în simțiri.

Ea îi sărută umărul gol cu gesturi tandre, dulci și se cuibări la pieptul lui cald. Mîna ei se odihni posesivă peste stomacul lui suplu.

— Dacă vreodată ai să faci asta altei femei, spuse ea cu respirația întretăiată, te voi îneca în cea mai apropiată mlaștină.

El chicoti și se răsuci.

— Nu aș avea putere s-o fac.

Se întoarse și începu să o sărute, cu o dragoste nestăvilită.

— Nu ai folosit nimic preventiv, spuse ea cu sfială.

— Da. Știu.

Îi trase obrazul spre pieptul lui și o strînse cu putere, făcînd-o să simtă bătăile surde, grele ale inimii.

— Știu că sîntem într-o situație foarte delicată, și e cam tîrziu să te întreb ce părere ai. Dar știi că mi-am pierdut băiețelul, și mi-e cumplit de dor de el.

El se opri, deși nu era-n firea lui.

Mîna lui uriașă o mîngîie pe păr, ținînd-o strîns la piept.

— Nikki, șopti el, cu o voce nesigură, vrei să-mi dăruiești un copil ?

CINCISPREZECE

Nikki simți o pornire nestăvilită să danseze pe plajă, așa goală cum era. Nici nu-i venea să creadă că e adevărat, că el o rugase așa ceva.

— Tu iubești copiii, continuă el persuasiv. Le fel și eu. Sînt mii de lucruri pe care le avem în comun. Copilul ar fi cel mai important.

— Totul se întîmplă atît de repede... începu ea amețită de fericire.

— Nu atît de repede pe cît aș vrea eu, o corectă Kane. Își coborî privirea și mîinile sale enorme poposiră ușor pe pîntecele ei. La început, își aminti el, n-am prea făcut mare lucru ca să împiedic legătura noastră să avanseze. Știam că nu e bine ce fac, însă mi-am pierdut mințile și m-am lăsat purtat de dorință. Cînd mi-a revenit mintea la cap, am aflat cine e fratele tău și am explodat de supărare. Nici nu poți să știi cît de mult am regretat ușurința cu care am reacționat.

— Ar fi trebuit să fiu cinstită cu tine, zise ea.

— Amîndoi am fi făcut mai bine să nu ne ascundem unul de celălalt. Dar am început să bat cîmpii. Sînt sigur că am citit undeva că fecioarele rămîn însărcinate prima oară, o tachină el.

Ea îl lovi ușor cu palma peste piept.

— N-am de gînd să fac un copil din flori în Charleston !

— Ne vom căsători, o liniști el. Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

— Fratele meu mai degrabă te-ar ucide decît să te lase să te căsătorești cu mine.

— N-o va face dacă-i vom spune că ești gravidă, răspunse Kane sigur pe el, și o auzi pe Nikki țiuînd-și răsuflarea. Mă rog, chiar dacă nu e încă adevărat, va fi în curînd. Sper că n-ai nimic împotriva logodnelor scurte și ne putem căsători peste trei zile. Și ne vom căsători, adăugă el observînd că ea părea să se opună. Nu știu care sînt obiceiurile pe-aici și nici nu-mi pasă, dar o să locuim la mine acasă pînă le descoperim.

— Trebuie să mă întorc acasă !

— De ce ?

Atingerea corpului său îi dădea o senzație plăcută, de confort și căldură. Se întinse peste el și suspină de plăcere cînd el îi absorbi povara dulce a trupului.

— Pentru că nu-mi place să am o viață dublă. Nu mi-e rușine de ceea ce simt pentru tine.

— Și ce simți pentru mine ? o întrebă el, mîngîindu-i tandru gîtul catifelat.

— O afecțiune profundă. O pasiune nestăvilită. Și aș mai putea să mă gîndesc și la alte epitete, dar mi-e somn.

— E obositor să faci dragoste, îi șopti el în glumă. Nu vii acasă cu mine ?

— Vreau să vin. O, ce mult aș dori să vin ! Dar mai bine să procedăm cum se cuvine, îl rugă ea. Vreau să spun, dacă ești sigur că vrei să te căsătorești cu mine.

— Sînt sigur, nu-ți face probleme, declară el, înălțînd o sprînceană ca să pară solemn. Copilul ar fi un lucru minunat însă în primul rînd mă gîndesc la șira spinării.

— La ce ?

— La șira spinării, murmură el adînc satisfăcut. Îmi place s-o simt cum se topește și apoi explodează în mii de artificii. Nu ți-ai dat seama cîtă plăcere mi-ai oferit, sau totul e prea nou pentru tine ?

Nikki păru încurcată și el rîse, șoptindu-i ceva la ureche.

— Oh, rămase ea cu gura căscată.

— Peste cîteva săptămîni n-o să mai fii așa de ușor de șocat. De fapt, cred că eu voi fi cel șocat.

— N-aș fi atît de sigură, îi răspunse Nikki.

Jucîndu-se cu degetele în părul lui de pe piept, privi în direcția în care se ghiceau valurile izbindu-se de țărm. Totul era atît de neașteptat. Parcă toate simțurile ei ar fi luat-o razna.

— Am suferit mult din cauza ta, Nikki, zi și noapte. M-a lovit foarte mult cînd am aflat cine ești, dar asta nu m-a împiedicat să-mi fie mereu dor de tine. Cînd te-am întîlnit atunci la balul acela, a fost cel mai dureros lucru care mi s-a întîmplat în ultimele luni.

— Chiar ai încercat să-mi dai telefon ? întrebă ea.

— Da. După bal. Știu că fratele tău ar dori să mă vadă după gratii. Nici eu nu-l iubesc prea mult. Nu voiam să ajungi între ciocan și nicovală, să trebuiască să alegi între noi... Dar nu pot renunța la tine, Nikki. Și nici n-o voi face.

— Și acum lucrurile s-au complicat, nu-i așa ?

— A fost minunat. Îți dai seama ce înseamnă pentru mine să te țin în brațe, să fii a mea și să te simt că mă dorești la rîndul tău ?

Își apropie buzele de gura lui și-l sărută molatec. Trupul ei se făcu una cu al lui, simțind dorința nestăvilită din el.

— Ce mare ești, șopti ea alintîndu-se.

El răspunse cu un geamăt de plăcere la sărutul ei. Abia după mult timp se ridică în capul oaselor.

— Trebuie să pleci acasă, își aminti el.

— Dar tu nu vrei să plec cu adevărat.

Se cuibări la pieptul lui, închizînd ochii, și se gîndi la copil. Degetele ei descoperiră din nou cîrlionții de pe pieptul lui și îl mîngîie tandru.

— Chiar vrei un copil de la mine, Kane ? întrebă ea încet.

— Mai mult decît orice pe lume, mărturisi Kane. Îi strînse capul în palmele lui mari.

Se rostogoli în nisip și Nikki îl cuprinse în brațe, ca pe un copil. Poate că părea vulnerabil în asemenea clipe de durere, însă era iubitul ei. Și cu timpul poate că va accepta și el propria iubire față de ea, mai ales dacă îi va dărui un copil. Era evident că o dorea, aproape ca pe o obsesie, și că ținea mult la ea.

— Sînt atît de bucuroasă că ai spus asta. Se întinse ca să-l poată săruta. Pentru că vezi, Kane... dacă îi spunem lui Clayton că sînt gravidă n-o să fie nici o minciună. Chiar sînt gravidă, șopti ea în urechea lui.

Kane îi căută privirea. Mîinile sale îndepărtară șuvițele căzute pe obraji.

— Ce ? izbuti el să scoată un sunet răgușit.

— Port în pîntece copilul tău, șopti ea, amuzată de expresia feței lui.

— Vrei să spui că... atunci, prima dată... în prima noapte... ?

— Da, asta vreau să spun, zise ea. Fața lui se lumină. Rîse înnebunit de plăcere și-și întinse palmele peste pîntecele lui Nikki, apărîndu-l posesiv.

— Văd că nu mai are nici un rost să te întreb ce părere ai...

— O să-i cumpăr mîine o mănușă și o bîtă de baseball. Băiat sau fată, sînt sigur că-i va plăcea baseball-ul la fel de mult ca și mie. Chestie de gene.

Nikki rîse și-l trase mai aproape de ea, sărutîndu-l frenetic.

— Îmi placi foarte mult cînd ești așa, îi șopti ea înduioșată.

Kane o strînse în brațe, închizînd ochii.

— Iubita mea, a mea și numai a mea. Te ador.

În clipa următoare o simți tremurînd în brațele sale și își dădu seama că avea pielea rece.

— Nu ne putem permite să mai răcești o dată, draga mea. Am fost nechibzuiți, dar a trecut atîta timp.

— La fel și pentru mine, îl aprobă ea. Dar nu-mi pare rău deloc, și cred că nici ție, chiar dacă te-ai jura pentru a mă convinge de contrariu.

— Nu regret nimic, rîse el.

O ajută să se îmbrace, după care se îmbrăcă și el.

Se ridică în picioare, fără prea mult chef, și o ajută și pe ea să facă la fel. Se uita la ea așa cum stătea în picioare în fața lui și privirea îi trăda iubirea și grija pentru ea.

— Arăți altfel. Strălucești.

Îl privi în ochi.

— Ai vorbit serios cînd ai spus că mă vrei de soție, chiar dacă sînt însărcinată ?

— Absolut serios, o liniști el.

Simțea o căldură ce-l topea pe dinăuntru și doar vederea iubitei sale era de ajuns ca să-l copleșească fericirea.

— Simt că sînt gata să mor de fericire în orice clipă, își rosti el gîndul.

— Nu, te rog, zise Nikki rîzînd, cu ochii înlăcrimați de iubire. Îmi mai dai telefon mîine ?

— Ce-ntrebare ! Vino acasă cu mine și vom rămîne unul în brațele celuilalt, dezbrăcați, pînă mîine dimineață, chiar dacă asta e tot ce putem face.

— Și eu îmi doresc același lucru. Dar trebuie să mă întorc acasă.

Își ascunse fața la pieptul lui. Era întru totul al ei și numai al ei. Cînd Nikki își ridică din nou ochii spre el acest gînd se citea limpede pe chipul ei.

— Ești al meu acum, zise ea triumfătoare.

— Știu.

O prinse de mînă, i-o ridică, cu palma în sus și i-o sărută.

— Să visezi la ce-am făcut în seara asta. Și ai grijă de tine. Ai foarte mare grijă. Ești toată viața mea acum, Nikki.

Se ridică pe vîrfuri ca să-l sărute ușor.

— Nu-ți face probleme.

— Te caut eu cît de curînd, după ce voi face toate aranjamentele. Nu-i spune încă nimic fratelui tău. Prefer să afle de la amîndoi.

Ea dădu din cap :

— Și eu cred că e mai bine așa. Noapte bună.

Îl privi depărtîndu-se pe plajă, spre barca cu motor cu care venise pentru a o întîlni. Îl privi plecînd și inima ei era plină de iubire pentru el, și simțea furnicături în tot trupul. „Viața e atît de frumoasă", se gîndi ea. Nu regreta nimic din ce se întîmplase. Devenise femeie, iar în curînd va fi soție ; soția lui Kane Lombard. Parcă plutea cînd se întoarse în casă.

Telefonul de a doua zi dimineață o luă pe nepregătire ; la început nici nu înțelegea ce i se spune, ținea doar receptorul în mînă și se uita în gol.

— Ce-ați spus ?

— Ziceam că am niște fotografii de prima mînă cu dumneavoastră și cu Lombard pe plajă, noaptea trecută. Foarte excitante, vă mărturisesc. Ce-ați zice să fie publicate într-un ziar de scandal ?

— Tatăl lui Kane Lombard este proprietarul unui asemenea ziar, îi răspunse ea enervată.

— Însă nu e unicul. E drept că nu prea se dă în lături de la calomnierea altora, însă nu sînt convins că o să se bucure să-și vadă fiul pe prima pagină a altui ziar. Dar fratele dumneavoastră credeți că se va bucura să vă vadă pe coperta unuia ? Sora unui candidat pentru Camera Reprezentanților face dragoste pe plajă cu inamicul politic al acestuia, declară vocea din receptor. Ce titlu minunat ar fi !

Nikki simți că i se taie picioarele. Alunecă, cu spatele sprijinit de perete, pe podea. O singură fotografie și Clayton și-ar pierde orice șansă la Charleston. De frică, nici nu mai putea să se gîndească la așa ceva.

— Ce doriți de la mine ? întrebă ea. Dacă telefonul era ascultat de vreunul din inamicii lui Clayton, va fi distrusă.

Filmul întregii sale vieți îi trecu pentru o clipă prin fața ochilor.

— Vreau să-l lăsați în pace pe Lombard și să nu vă mai apropiați niciodată de el. Și încă ceva, să nu suflați nimic despre motivul adevărat al acestei hotărîri.

— Dar... !

— Dacă îl mai vedeți pe Lombard, pozele vor fi trimise imediat ziarelor însoțite de articolele corespunzătoare. Și lumea va avea ce să vadă.

Convorbirea se întrerupse brusc. Măcar dacă ar fi avut prezența de spirit să o înregistreze ! Nici prin gînd nu-i trecuse că ar putea s-o urmărească cineva pînă pe insulă. Acum abia, cînd era prea tîrziu, își dădu seama cît de incoștientă fusese.

Își îngropă fața în mîini. Nu i se putea întîmpla ei așa ceva ! Kane dorea s-o ia de soție. Ce-o să creadă cînd ea va refuza să vorbească cu el, sau să se întîlnească cu el ? Dacă va provoca un scandal și oamenii aceia vor sta ascunși și-l vor filma ? Inima i se opri la asemenea gînd. Va fi difuzat totul și în programul de știri. „Iubitul înfuriat o atacă pe sora candidatului pentru Camera Reprezentanților". Publicitate multă. Multă și nefavorabilă. Clayton va pierde la alegeri, implicat fiind în asemenea scandaluri sordide.

Nu știa ce să mai facă.

Derrie auzi ciocănitul la ușă și se duse să deschidă. Era îmbrăcată într-o rochie de casă bej, cu alb și auriu, iar părul era lăsat despletit pe spate. Deși era încă devreme, se pregătea de culcare și nu aștepta pe nimeni. Deschise ușa cu un gest grăbit.

În prag stătea Clayton Seymour. Derrie își simți inima bătîndu-i nebunește.

Clayton rămase pironit, privind-o pierdut. Rareori o văzuse pe Derrie atît de frumoasă. Din anumite motive, consideră că era mai impresionat decît ar fi trebuit. Zîmbi leneș.

— Bună. Ți-a fost dor de mine ?

— Nu în mod deosebit, răspunse ea.

Picioarele îi tremurau îngrozitor, dar reuși să-și ascundă emoția.

Clayton suspină dezamăgit.

— Mda, pot să intru ?

Derrie se dădu la o parte și îl lăsă să intre, închizînd ușa după el. Se întoarse să-l privească.

— Ce dorești, Clay ?

El ridică din umeri. Își înfundă mîinile adînc în buzunare.

— M-am gîndit că poate ne uităm împreună la un film.

Derrie clătină din cap.

— Nu cred că ar fi prea înțelept, avînd în vedere circumstanțele.

— Ai lucrat foarte bine pentru Hewett, încercă el încă o dată. Îmi plac ideile tale de propagandă. Sînt foarte eficace, fără să fie senzaționale.

Derrie se uită fix la el.

— Ce mai face Bett ?

Clayton se strîmbă. Nu-i făcea plăcere să vorbească despre așa ceva.

— S-a întors la Washington să lucreze în lobby. Ar fi un conflict de interese dacă am continua să ne vedem. Ne-am despărțit.

— O, deci asta era, zise ea dezamăgită.

— Bett e o femeie a naibii de minunată și o să țin mereu la ea. Dar n-a fost o iubire adevărată, și a fost ideea ei să-i punem capăt.

Înțelese prea tîrziu că orice ar fi spus, ar strica și mai mult.

Ea rămase tăcută. Se putea citi pe chipul ei că era foarte circumspectă în privința motivelor pentru care el se afla acolo. Dar dincolo de toate acestea, Clayton sesiză atracția irezistibilă pe care ea o simțea pentru el.

Derrie fusese deci îndrăgostită de el. Cum de nu observase mai repede ?

— Nu m-am purtat corect cu tine, zise el, căutîndu-i privirea. Te-am considerat la dispoziția mea din principiu, am refuzat apoi să ascult de tine și în cele din urmă te-am concediat. Și știi ceva, Derrie ? rîse el cu amărăciune. Fata pe care am angajat-o în locul tău îmi cere părerea înainte de fiecare hotărîre pe care o ia. N-are deloc încredere în ea.

— De ce n-ai lăsat-o pe Bett să-ți facă treaba asta în loc să se bage în lobby ? îl întrebă Derrie. Ar fi fost foarte potrivită.

— Bett n-a vrut să lucreze pentru mine. Era plină de ambiții și a considerat că eu îi stau în cale.

Clayton o cercetă pe Derrie cu atenție.

— Nu-mi simți lipsa deloc ?

— Îmi lipsește munca pe care o făceam pentru tine. Dar și cea pentru Sam mă pune la încercare. De altfel, e un șef foarte bun.

Derrie încercă să schițeze un zîmbet :

— Și avem de gînd să vă batem să vă meargă fulgii la alegerile din noiembrie.

Își înălță sprîncenele, contrariat.

— Nu fii atît de sigură. Nu sînt o cauză pierdută, îi răspunse el cu o lucire ciudată în priviri.

„Ține-l pe Haralson pe lîngă tine și-ți garantez că așa vei ajunge", se gîndi ea, dar își păstră gîndul pentru sine.

Clayton se uită fix la ea, afișînd o aparentă gravitate.

— Derrie, te-ai gîndit vreodată cum ar fi să faci dragoste cu mine ?

Derrie ridică din umeri.

— O dată sau de două ori, mărturisi ea.

Clayton miji ochii și-i zîmbi satisfăcut :

— Pari cam stingherită. N-ai făcut-o niciodată ?

Derrie se înfurie la culme observîndu-i aerul de superioritate.

— Dacă mă crezi pură ca neaua proaspătă și dacă mai crezi că toată viața mea n-am făcut altceva decît să te aștept pe tine să-mi satisfaci dorințele feciorelnice, atunci află că ai greșit adresa.

Clayton fu surprins și nu făcu nici o încercare să se ascundă.

— Ai fost vreodată îndrăgostită ?

— La vremea respectivă încercam să uit că sînt, spuse ea enigmatică. El era bun cu mine, în măsura în care eu aveam nevoie de bunătate, și oricum, nu regret nimic.

— S-a terminat fără nici un fel de urmări ?

— Bineînțeles, spuse ea.

Privirea lui alunecă pe rochie, oprindu-se asupra locului unde sînii încercau să scape din strînsoarea materialului. Părul ei mătăsos curgea în valuri aurii pe umeri. Nu era deosebit de frumoasă, era însă foarte atrăgătoare. De fapt era sexy, se hotărî el în cele din urmă. Și, oricum, era absurd ca ea să stea singură așteptîndu-l în timp ce el încerca paturile altora, și zîmbi la propriile aprecieri greșite pe care le avusese despre Derrie. Era uimit că nu se gîndise niciodată pînă atunci la viața ei particulară.

— Uite ce e, trebuie să vorbesc ceva important cu tine, schimbă el tonul discuției. Niciodată nu ți-a plăcut de Haralson, dar n-ai vrut să-mi spui de ce. Dar acum am nevoie să-mi spui.

Se refugie din fața lui înspre camera de zi.

— În cele din urmă s-ar putea să afli tu singur, se eschivă ea, ținîndu-și promisiunea față de Cortez.

Clayton o urmă în cameră și se așeză pe canapea, în fața ei. Părea tulburat.

— Ce-mi ascunzi acum s-ar putea să mă coste victoria în alegeri.

— Și crezi că mi-ar părea rău ? Doar lucrez pentru adversarul tău cel mai important, îl tachină ea.

Își țuguie buzele, apoi zîmbi ușor.

— Ai putea să te întorci la mine.

— Mă mai gîndesc. Oricum, nu înainte de terminarea alegerilor. Ar însemna să mă aliez cu inamicul.

— E-n regulă, acceptă el. După alegeri.

Derrie izbucni în rîs :

— Mai vedem noi.

— În sfîrșit, am la ce să mă gîndesc cu nerăbdare, zîmbi el cu maliție. Ești sigură că nu vrei să-mi spui nimic despre Haralson ?

Ea se strîmbă.

— Aș vrea să-ți pot spune.

Îl privi în ochi. Nu știa pe cine să aleagă. Nu putea să-l ajute pe Clayton fără să-l lovească pe Sam, dar nu voia nici ca fostul ei șef să aibă de suferit.

— Nu te încrede prea mult în el, îl sfătui ea în cele din urmă. Te ajută la ceva ?

— Mă ajută.

Se întoarse spre ieșire, apoi se răzgîndi și o privi din nou.

— Cred că l-am lăsat destul pe Haralson să facă ce vrea. Am de gînd să fiu mai atent în ce-l privește, să văd dacă e chiar atît de rău pe cît susțineți tu și cu Nikki.

— Nu pot să fiu de acord cu tine, nu uita că lucrez pentru opoziție, zise ea, deși în sinea ei se bucura să-l vadă recăpătîndu-și judecata.

— Mi-am dat seama și singur.

— Nu uita cine m-a ajutat să ajung în tabăra opusă.

— Cum aș putea să uit, se văicări el în glumă.

Se uită lung la ea, apoi zise, după o lungă pauză :

— Știi, tocmai mi-am dat seama de ce pare atît de gol biroul meu fără tine.

— De ce ?

— O să-ți spun, îi promise el, ieșind.

Se întoarse și-și băgă capul înapoi pe ușă.

—Dar *după* alegeri !

ȘAISPREZECE

Dimineața următoare Nikki se stăpîni cu greu să nu-l sune pe Kane. Nu din lașitate se comporta astfel. Dacă nu s-ar fi temut pentru viitorul carierei lui Clayton, l-ar fi invitat pe dușmanul ei necunoscut să publice fotografia, fără să-i pese de consecințe. N-avea însă dreptul să-i distrugă lui Clayton tot ceea ce construise pînă atunci.

Întrebarea care o preocupa cel mai tare era cine se ascunde în spatele acestui șantaj. Nu credea să fi fost Haralson. Ce interes avea el să piardă Clayton alegerile ? Chiar dacă metodele lui nu-i erau pe plac, el nu încercase decît să consolideze poziția lui Clayton și bineînțeles pe a sa. Putea să fie cineva din tabăra lui Hewett, deși Derrie ar fi anunțat-o imediat.

Evită să răspundă la telefon deși, o dată cu venirea amiezei, telefonul suna continuu. Încercă să cupleze robotul dar se întîmplă ceva și mai rău.

— Răspunde-mi, Nikki, răsună amenințătoare vocea lui Kane. Știu că ești acolo. Ce dracu' se întîmplă cu tine ? Te-ai răzgîndit ?

Nikki își mușcă buzele. Trebuia să mintă ca să-l salveze pe Clayton. N-avea de ales.

Ridică receptorul abia stăpînindu-și greața.

— Kane, m-am mai gîndit. Îmi pare rău, dar nu pot să-i fac așa ceva lui Clayton, spuse cu o voce tristă de om învins.

— Viața fratelui tău e independentă de a ta, încercă el să o convingă. Nikki, noi doi vom avea un copil !

— Da, dar... poate că nu sînt, totuși, îngăimă ea, strîngînd cu putere receptorul în mînă. Analizele pot fi greșite, uneori...

Urmă o pauză, apoi se auzi un declic. S-a terminat, se gîndi ea, s-a terminat pentru totdeauna.

Clayton îi observă paloarea fără să înțeleagă cauza. Părea încordată și hotărîtă să nu dea lămuriri.

— Te simți rău ? o întrebă.

— Deloc. Ai uitat să-mi spui că te-ai întîlnit cu Derrie. Ce mai face ?

El începu să rîdă :

— Scuipă flăcări pe nas și pe gură. Dar cred că se întoarce după alegeri. E ciudat că nu mi-am dat seama niciodată cît de mult semănăm și cît de bine ne înțelegem, spuse el gînditor.

Nikki se însenină observîndu-i privirea :

— Da, eu am înțeles asta dintotdeauna, îi mărturisi.

— E plină de surprize draga noastră Derrie.

Apoi zîmbetul i se stinse și deveni îngrijorat.

— Aș vrea să am timp să le descopăr pe toate. Dar trebuie să cîștig campania asta și mai am și alte probleme, adăugă privindu-și sora.

Își luă apoi un aer preocupat :

— Am avut timp să mă gîndesc serios la Haralson. Tu și Derrie ați fost mereu împotriva lui, deși a avut o contribuție esențială la demascarea depozitelor ilegale ale lui Lombard ; totuși metodele lui sînt discutabile din punct de vedere etic. N-ar fi trebuit să ignor latura asta și sînt gata să recunosc : am făcut o greșeală. Am hotărît să-l trimit înapoi la Washington.

Nikki răsuflă ușurată.

— Îmi pare bine. Faci exact ceea ce trebuie.

— Presupun că da. Dar era al naibii de folositor ca manager de campanie. Nu știu cine ar putea să-i ia locul.

— Eu.

Clayton făcu ochii mari și apoi izbucni în rîs :

— Ai fi nemaipomenită ! Dar am nevoie de tine să compui discursuri drăguțe și să convingi toți simpatizanții mei să vină la vot, spuse el prefăcîndu-se serios. Nikki, ți-ai irosi talentul dînd ordine turmei de oameni care lucrează la campanie. A trebuit deja să renunți la sculptură pentru campanie. Aș întrece măsura punîndu-te în postul ăsta. Mă descurc eu. M-am gîndit deja la cîteva persoane.

Își strînse buzele și-l privi în ochi :

— Ai să vezi tu că într-o zi voi candida și eu. Poate chiar pe locul tău.

— Tremur de groază numai la gîndul să dau cu ochii de tine în arena politică, spuse el afectuos.

Se îndreptă apoi spre ieșire :

— Unde te duci ? îl întrebă ea.

— Să lichidez socotelile cu Haralson, bineînțeles.

După plecarea lui, Nikki își aminti cît de tare îl făcuse să sufere pe Kane. Și ea era la fel de supărată. Dacă ar fi fost posibil să se mărite cu Kane fără să-i facă rău lui Clayton !

Doamna Yardley ciocăni la ușa biroului lui Kane și băgă apoi capul pe ușă :

— Vă caută domnul Jurkins, spuse. Ar vrea să vă vorbească, dacă se poate.

— Se poate, spuse el laconic. Cheamă-l înăuntru.

Jurkins purta un costum vechi de doi ani și pantofi uzați. Kane îl privi lung pentru un moment. Chiar dacă i-ar fi încolțit bănuiala că Jurkins primise mită pentru a-i înlocui pe cei de la C.W.C. cu o altă companie de evacuare a deșeurilor, imaginea omului din fața lui i-ar fi spulberat-o într-o clipă.

— Da, Jurkins. Pot să te ajut cu ceva ? spuse ușor nerăbdător.

— Am auzit niște zvonuri, spuse celălalt încet în timp ce răsucea nervos între degete o agrafă de hîrtii. Aș fi vrut să știu dacă au de gînd să vă bage la închisoare pentru depozitarea deșeurilor.

— Bob Wilson spune că e puțin probabil, îi răspunse Kane sprijinindu-se de marginea biroului. În mod sigur însă că ne vor amenda. Și e clar că pentru scurgerile din containere vom avea probleme cu agențiile federale și locale de protecția mediului.

— Da, știu și e vina mea. Avînd în vedere condițiile, scurgerile erau un accident previzibil, domnule Lombard, recunoscu Jurkins. Eu n-aș aproba nimic ilegal. Adică vreau să spun că n-aș fi aprobat. Am o fetiță, are numai șase ani, bîigui el. Are leucemie. O duc din cînd în cînd la spitalul St. Jude, unde o tratează gratuit, dar, vedeți, mai am de plătit medicamentele și medicii de aici. Asigurarea de la vechiul loc de muncă mi-a expirat și ea nu e inclusă în asigurarea de aici. Dar nu pentru asta am venit.

Kane ridică mirat o sprînceană. Jurkins aproape tremura.

— Stai jos, Jurkins, spuse el arătîndu-i un fotoliu.

Jurkins avea un aer straniu, așa slab și neajutorat, în fotoliul acela imens de piele. Mai răsucea încă agrafa între degete.

— Sper că nu aveți necazuri mari. Cumnatul meu nu se ocupă de escrocherii, vă rog să mă credeți.

— Dacă așa spui tu... Cel puțin nu vor închide fabrica, îi răspunse Kane. Aștept ceva. Ceva anume.

Jurkins ezită. Privi undeva în sus și deschise gura. Se vedea că vrea să spună ceva, dar cuvintele refuzau să se articuleze. Brusc, se ridică în picioare, cu fața roșie ca racul.

— Acum... hm... mă duc înapoi în birou, spuse cu voce nesigură, încercînd să schițeze un zîmbet. Sper să se rezolve toate problemele.

— Și eu.

Kane mai stătea încă pe marginea biroului, deși Jurkins plecase. Mintea lui analiza conversația ciudată care tocmai se încheiase. În mod evident, era ceva care scîrțîia. Jurkins era implicat în ceva și se temea să vorbească. Apăsă un buton :

— Cheamă-l pe Bob Wilson, te rog.

— Da, domnule, i se răspunse. Imediat.

Haralson se uita la Clayton de parcă nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Vrei să plec ? îl întrebă pe celălalt. Nu glumești ?

— Îmi pare rău, dar cred că vorbesc foarte serios. Vreau să te înlocuiesc cu altcineva.

Haralson, întotdeauna binedispus și serviabil, își schimbă brusc expresia feței. Se ridică din fotoliu și, ținîndu-și țigara între degete, căută într-un sertar.

— Nu, n-ai să mă concediezi. Și știi de ce ?

— Spune-mi, sînt foarte curios, îl invită Clayton cu un zîmbet indiferent și încrezător.

Nu știa absolut deloc ce-l așteaptă. Haralson scoase o fotografie lucioasă și-o împinse peste birou lui Clayton.

— Dacă vrei să vezi asta pe prima pagină a tuturor ziarelor de scandal din țară, concediază-mă.

Clayton rămase cu răsuflarea tăiată. Deși pentru acest gen de fotografii imaginea nu era absolut șocantă, se puteau totuși trage niște concluzii evidente. Era Kane Lombard — cu Nikki !

— Și nu e singura. Mai am și altele de același gen. Sînt sigur că-mi vei accepta punctul de vedere, spuse Haralson curtenitor. O să te ajut să cîștigi alegerile, dar asta are mai puțină importanță. Scopul meu principal este să-l distrug pe Lombard. Presupun că nu știi că datorită lui tatăi meu și-a pierdut locul în Senat ?

Clayton fu din nou uimit.

— Da, e adevărat, continuă Haralson. Lombard a aflat că tatăl meu era amantul soției altui senator, i-a spus lui

Fred Lombard și datorită lui a aflat toată lumea ! Eram în ultimul an de școală cînd s-a întîmplat asta, dar n-am uitat nimic, cum aș putea să uit ? Locuiam într-un orășel din Texas și mizerabilul acela de ziar a continuat să dea amănunte săptămîni în șir ! Mama mea n-a mai suportat și s-a sinucis. Am jurat că Lombard și familia lui vor plăti scump pentru asta ! Tot timpul ăsta n-am urmărit decît un singur scop. Am muncit foarte mult pentru Miles Townshend ca să cîștige influență în mediile din Washington. Cînd Lombard și-a deschis fabrica, m-am plasat într-o poziție cheie : să lucrez pentru un candidat din Charleston care să-l distrugă pe Lombard, bineînțeles, cu ajutorul meu.

— Deci tot timpul ai avut asta în minte, spuse Clayton îngrozit. Probabil că ți-au trebuit...

— ...luni, aprobă Haralson imperturbabil. Da, mi-au trebuit luni ca să-mi pun la punct planul. N-am pierdut din vedere nici un amănunt, totul fiind orientat către un singur scop : distrugerea lui Lombard. O să fie băgat în închisoare. Ai cuvîntul meu pentru asta, iar tu va trebui să-l ataci în mass-media pînă cînd opinia publică va cere arestarea lui.

— Tu crezi că o să-ți fac jocul pentru că mă amenințI cu fotografiile ? spuse Clayton ascunzîndu-și teama. Află că Lombard și sora mea se iubesc !

Dar Haralson mai avea un as în mînecă. Și era dispus să-l folosească :

— Fotografiile alea nu sînt totul. Cel care mi-a făcut rost de ele e un detectiv particular. L-am pus să-l urmărească pe Sanders, reporterul de la „Weekley Voice", care mergea la Aiken, orașul natal al Secretarului de Interne. A aflat că Miles nu s-a atins niciodată de o fată, nici la școală, nici la colegiu. Și cînd a început să circule zvonuri despre preferințele lui sexuale, prima dată cînd a fost ales în Senat, s-a grăbit să se însoare cu sora ta ca să închidă gura lumii. Știu eu de ce.

— Adică ce știi tu exact ? întrebă Clayton cuprins de spaimă.

— Cunosc secretul cel mai bine păstrat din Washington : că Townshend e homosexual.

Clayton amuți. Nu îndrăznea să spună nici un cuvînt. Încercă să-și concentreze atenția asupra fotografiei, chinuit de teama că secretul despre Nikki și Miles va fi dezvăluit și în același timp avînd o poftă nebună să-l strîngă de gît pe Haralson.

— Poți s-o iei cu tine, îl invită Haralson. Eu am negativul. Sora ta nu va avea ocazia să-l facă fericit pe monstrul de Lombard. Poate că o iubește, dar niciodată nu va fi a lui. Detectivul meu a sunat-o să o prevină că fotografiile vor fi publicate dacă se mai întîlnește cu Lombard. Va plăti și va continua să plătească pînă cînd va fi mort ca și mama mea !

Clayton se întoarse la birou. Își dădu seama abia acum cît fusese de prost. Cum putuse să ignore toate semnalele ? Haralson îl băgase într-un joc foarte periculos și acum el îi atrăgea pe Nikki și Miles în același joc. Clayton nu știa ce să facă. Privea nervos fotografia și realiză că Nikki îl iubește pe Lombard. Și că ea aflase deja de fotografii. Asta explică de ce fusese atît de încordată și necăjită în dimineața aceea.

Nu mai era decît o lună pînă la alegeri. Haralson mai avea în mod sigur și altceva în mînecă. N-avea nici un dubiu că Haralson va publica fotografiile la un moment dat. Va aștepta probabil pînă în ultima clipă și apoi le va trimite unor ziare. Scandalul o va compromite pe Nikki și-i va spulbera lui Clayton șansele de alegere.

Avea o singură șansă : să-l oprească pe Haralson. Urcă în mașină și porni către Seabrook, mai exact către reședința de pe malul mării a lui Lombard.

Lombard fu uimit să constate că la ușa casei lui se afla Clayton Seymour, dar uimirea ținu numai pentru o clipă. Avea în mînă un pahar de whisky cu gheață și pleoapele îi clipeau des în timp ce se dădea la o parte ca să-l lase pe celălalt să intre.

Casa de pe plajă era deosebit de luxoasă, observă Clayton, plasată exact în dreptul portului. Se gîndea că-l costase o avere.

— E cumva o vizită de curtoazie ? spuse Kane afectat.

— Ai mare noroc că nu obișnuiesc să omor oamenii, îi răspunse Clayton privind în jur. Ești singur ? murmură el.

Kane dădu din cap :

— Da, ce s-a întîmplat ?

— Cred că ar fi mai bine să arunci o privire la chestia asta, spuse el, scoțînd fotografia din buzunarul hainei și aruncînd-o pe măsuța de cafea.

Ochii lui Kane se întunecară și se îngustară amenințător. Începu să înjure violent articulînd răspicat cuvintele.

— Cine a îndrăznit ? ceru el să afle în timp ce ochii săi promiteau deja răzbunare.

— Managerul meu de campanie, John Haralson, spuse Clayton cu severitate. Mă hotărîsem să-l concediez azi-dimineață și el mi-a pus chestia asta în mînă. Aș putea să te omor pentru ce i-ai făcut lui Nikki, spuse privindu-l pe Kane cu asprime.

— Noi doi ne-am iubit atunci, răspunse el solemn. Te rog să ții minte ce expresie am folosit : deci n-am sedus-o, nu am profitat de ea. Am făcut dragoste.

Clayton se mai destinse puțin, dar nu prea mult. Era încă furios.

— Și trebuia neapărat s-o faceți pe plajă ?

— În casă nu aveam voie, spuse el luîndu-și o figură jalnică.

Veselia însă îi dispăruse brusc.

— Nikki a văzut-o ? întrebă deodată.

— Nu știu, dar i s-a spus că fotografiile există. A fost amenințată cu publicarea lor dacă încearcă să te întîlnească.

Kane zîmbi ușurat.

— Deci asta era. Doamne ajută !

— N-ai vorbit cu ea azi ?

— Am încercat toată ziua, spuse Kane apăsat. Spunea că totul a fost o greșeală și eu am crezut că vorbește serios, spuse înălțîndu-și capul. Acum însă am de gînd să mă însor cu ea. Dacă nu-ți convine, cu atît mai rău, adăugă fără să clipească, cu o expresie hotărîtă și implacabilă.

— Măcar ești destul de cinstit ca să stai alături de ea, spuse Clayton ușor arogant.

— Să stau alături de ea, la dracu' ! Eu o iubesc ! Poartă în pîntece copilul meu.

Clayton rămase cu gura căscată. Nu se așteptase să primească un astfel de răspuns.

— Poftim ?

— Cum, nu ți-a spus ?

— Nu.

Erau atîtea lucruri care se limpezeau acum !

— Probabil își închipuia că o să explodez dacă aflu. Și nu prea greșea. Acum însă nu mai e cazul. Nu prea reușesc să mi-o imaginez pe Nikki cu un copil în brațe.

Zîmbi fără să vrea. Își compuse apoi o figură serioasă.

— Spuneai că o iubești.

— O iubesc din prima zi cînd ne-am întîlnit, spuse el cu o voce hotărîtă. Am încercat dar n-am putut să mi-o alung din minte.

Sorbi o gură de whisky și, ridicîndu-și capul, îi aruncă lui Clayton o privire supărată.

— Află că ești un ticălos, Seymour. Tu ai aranjat să se arunce containerele cu deșeuri în mlaștină și tot tu ai adus presa la fața locului.

— Nu, nu eu, spuse Clayton cu sinceritate. Dar am motive sigure să cred că Haralson a pus într-adevăr la cale toate astea.

— Să știi că mi-a trecut și mie prin minte varianta asta, spuse Kane fără grabă, amintindu-și discuția cu Jurkins.

— N-avem timp pentru investigații serioase, dar știu de ce vrea Haralson să te prindă în plasă. Și află că nu din motive politice.

Îi povesti apoi tot ce aflase de la Haralson, observînd că, pe măsură ce se apropia de sfîrșit, Kane, care păruse neîncrezător la început, devenea din ce în ce mai furios.

— Trebuie să fi fost foarte ocupat dacă nu mi-a trecut pînă acum prin minte chestia asta. Oricum era o poveste foarte veche. Dar tu de ce ai venit practic aici ?

Clayton spuse fără să clipească :

— Pentru că nu-l pot lăsa s-o șantajeze pe Nikki, sau chiar și pe mine, cu chestia asta. A mai aflat încă un secret bine păstrat și eu singur nu-i pot face față.

— Mai șantajează și pe altcineva ?

— Da, pe fostul meu cumnat.

— Miles Townshend e homosexual, nu-i așa ? spuse Kane liniștit.

Clayton ezită dar numai pentru o clipă. La urma urmelor Lombard va face parte din familie foarte curînd.

— Da, îi răspunse.

Kane urmă apoi, după cîteva momente lungi de deliberare :

— Townshend este foarte bine văzut la Washington. Chiar și adversarii lui îl respectă și îl simpatizează. Ar fi însă păcat să se lase șantajat cu ceva care nu depinde de voința lui. Deci Haralson știe, spuse după un moment privindu-l pe Clayton.

Clayton dădu din cap.

Kane privi fotografia în care el și Nikki se iubeau.

— Sînt sigur că lui Nikki n-o să-i placă, însă nu cunosc altă cale de a pune bețe-n roate unui șantaj, bineînțeles cu excepția asasinării autorului lui.

Luă în mînă fotografia privind-o cu părere de rău.

— Cred că ți-ai dat seama la ce mă refer.

— Pentru asta am venit aici. Ar fi bine să vă căsătoriți cît mai repede, spuse Clayton ridicîndu-se în picioare.

Kane căută într-un sertar și apoi scoase de acolo o hîrtie care părea un document.

— E certificatul de căsătorie. Ești invitat la căsătorie, dar să știi că nu e nici o supărare dacă după asta nu ne vei vizita prea des. Mai ales pînă la alegeri — în care candidatul meu va cîștiga bineînțeles.

Clayton abia se stăpîni să nu rîdă :

— Ticălosule !

Kane zîmbi și el cu nonșalanță :

— Cine se aseamănă, se-adună, îi atrase el atenția.

— Ai de gînd să permiți publicarea fotografiei ? întrebă Clayton.

— Ai altă soluție ?

— Nici dacă-mi storc creierii.

— Atunci, cu cît mai devreme, cu atît mai bine. O să i-o trimit prin fax tatălui meu chiar acum. Cred că mai are timp să o pună în ediția de săptămîna asta. Nikki nu trebuie să afle nimic.

— Să ai grijă de ea și să o faci fericită, spuse Clayton aruncîndu-i o privire rapidă.

— Se înțelege. Nikki mă iubește, adăugă el vizibil încîntat.

— Ea știe că și tu o iubești ?

— Tu ce crezi ?

Clayton porni spre ieșire, dar se întoarse brusc spre Kane :

— La paștele cailor cîștigați voi alegerile !

Rîsul zgomotos al lui Kane îl urmă tot drumul pînă la mașină.

Secretarul de Interne Miles Townshend răspundea la întrebările ziariștilor după o conferință de presă. Susținuse oficial decizia președintelui de a trimite trupe în vederea rezolvării conflictului dintre Serbia și Bosnia. Cu cîteva glume reușise să destindă atmosfera și spulberă elegant toate opiniile nefavorabile. Era uimit și încîntat să vadă abilitatea cu care își atrăgea presa de partea sa.

Se întoarse apoi în birou, unde îl aștepta cineva la telefon. Îi spuse secretarei să-i dea legătura.

— Se vede că ne sincronizăm ! rîse scurt Haralson auzind vocea lui Miles. Tocmai ai intrat în birou, nu-i așa ?

— Da.

Miles era curios și voia ca celălalt să o observe din vocea lui.

— Voiam să te anunț că am de gînd să public niște fotografii în care apare fosta ta soție.

— Ce fel de fotografii ? îl întrebă Miles calm.

— Fotografii în care ea și Kane Lombard sînt într-o... hai să-i spunem poziție compromițătoare, spuse el rîzînd. Cred că nu ai nimic de comentat, adăugă apoi flegmatic. Și mai e ceva : știu totul despre tine. Dacă nu vrei să te trezești cu presa pe cap, fetițo, trebuie să faci ce-ți spun eu.

Miles simți că-i fuge pămîntul de sub picioare. Se zgîia la vitraliile din fața lui pînă cînd descoperi un punct transparent în care pictorul uitase să dea cu pensula. Își concentră toată atenția asupra acestui punct pînă cînd inima și creierul reîncepură să-i funcționeze normal. Deci nu scăpase pînă la urmă de ceea ce se temuse cel mai mult pe lume. Pus în fața faptului împlinit, simțea o ciudată senzație de eliberare. Era oare chiar atît de important că va afla toată lumea ? Mentalitatea oamenilor se mai schimbase, el făcea parte dintr-o altă generație. Probabil că toți cei din administrație cunoșteau deja acest secret, însă erau deosebit de discreți. Cui îi păsa oare cu adevărat ? Era momentul să reînceapă să creadă în bunul-simț al oamenilor. Cei care îl prețuiau cu adevărat îl vor prețui și de acum înainte, indiferent de ce preferințe sexuale va afișa. Iar această schimbare nu-i va afecta cu nimic viața în măsura în care el nu va dori acest lucru. Se simțea îndeajuns de puternic ca să contracareze o lovitură neașteptată.

Începu să rîdă. Rîdea și nu putea să se oprească.

Haralson rămase blocat. Strînse cu putere receptorul în mînă.

— La dracu' ! Ai să vezi tu cînd o să afle toată lumea ! spuse el amenințător.

Începu să rîdă și mai tare. Auzise amenințarea și zgomotul telefonului trîntit în furcă, dar parcă aceste gesturi își pierduseră orice semnificație. În orice caz, Haralson nu renunțase nici pe departe la planul lui. Probabil însă că Miles îl făcuse să-și piardă siguranța.

Cînd își reveni, Miles își aduse aminte că Haralson îi vorbise despre niște fotografii compromițătoare pentru Nikki. În nici un caz nu trebuie să fie ea victima celui care voia să-l șantajeze pe el. Trebuia neapărat să o prevină.

Îi ceru secretarei să-i formeze numărul lui Nikki. Însă numărul pe care-l avea nu era bun. Se schimbase între timp. Trebuia să ia legătura cu Clayton. Spera să mai fie timp pentru a o scoate pe Nikki din planurile lui Haralson, oricît de diabolice ar fi fost ele.

Se răzgîndi și lăsă jos receptorul. Nu, de data asta nu era de ajuns un simplu telefon. Îi datora lui Nikki mai mult decît o informație obținută prin altcineva. Se gîndi cîteva clipe apoi apăsă pe un buton ca să vorbească cu secretara :

— Fă-mi o rezervare la primul avion spre Charleston, îi spuse.

— Dar, domnule, trebuie să mergeți la ședința de comitet...

— Sună-i și explică-le că am de rezolvat o problemă urgentă în circumscripția mea. Spune-le că e vorba de o chestiune de familie, adăugă el.

— Da, domnule.

Închise interfonul și își luă servieta diplomat. Dacă ajungea la timp, reușea să îndepărteze pericolul care o viza direct pe Nikki și indirect pe Clayton.

ȘAPTESPREZECE

Un bărbat înalt și negricios își făcu apariția în birourile principale ale companiei Lombard International. Era îmbrăcat cu o cămașă roșie cu mîneci lungi, blugi și vestă din același material, iar în picioare avea o pereche de bocanci. Își purta părul lung și negru prins în coadă și ochii îi erau ascunși în spatele unor ochelari închiși la culoare.

Își îndreptă atenția spre birourile directorilor. Arătă, cu un gest scurt, o legitimație unei secretare drăguțe și zîmbitoare și doar un minut mai tîrziu era introdus în biroul lui Kane Lombard.

Cortez se prezentă și dădu mîna cu Kane.

— Deci sînteți de la F.B.I., spuse Kane. Ce mai vreți să știți acum, pentru numele lui Dumnezeu ? Mai întîi a fost Organizația pentru Protecția Mediului, și acum dumneavoastră, mormăi el după ce îi indică oaspetelui un scaun pe care să se așeze.

— N-am nimic de împărțit cu dumneavoastră, rîse Cortez. Vreau doar să vorbesc cu cineva care lucrează aici — îl cheamă Jurkins.

Kane se încruntă.

— Will Jurkins ?

— Chiar el.

Cortez ezită, cîntărindu-l din ochi pe Kane.

— Trebuie să vă spun ceva încă de la bun început. Lucrez pentru guvern, dar am autoritatea să fac arestări în cazul acesta.

Se aplecă spre Kane.

— Totuși, continuă el, dacă mi-l dați pe Jurkins pentru trei minute, cred că vă pot scoate din porcăria în care l-am ajutat pe John Haralson să vă bage, fără să vreau însă.

— Dumneavoastră ? îl fulgeră Kane cu privirea, ridicîndu-se amenințător în picioare.

— Așezați-vă, spuse Cortez, cu un ton plictisit, împingîndu-l pe Kane, devenit furios, înapoi în scaunul său de director. Am centura neagră. Credeți-mă pe cuvînt și nu-mi cereți să v-o dovedesc. Am luat legătura cu Organizația pentru Protecția Mediului în momentul în care am dat peste ceea ce credeam că e o dovadă de poluare premeditată a mediului. Îi urăsc pe cei care fac așa ceva. Dar nu mă așteptam ca Haralson să fie implicat direct în afacerea asta. E sub urmărire din cu totul alte motive. După cîte s-ar părea, s-a hotărît să combine afacerile lui obișnuite din zonă cu plăcerea de a vă băga la apă, adăugă el enigmatic. Dar de ce nu trimiteți mai bine după Jurkins ? O să vă dezvălui cîteva dedesubturi în legătură cu deșeurile acelea aruncate în mlaștină și descoperite într-un moment atît de prielnic.

Kane nu stătu prea mult pe gînduri.

— Bine, zise el, apăsînd butonul interfonului. Adu-mi-l pe Will Jurkins. Nu-i spune că am musafiri.

— Nici n-aveam de gînd, se auzi în difuzor răspunsul sec al lui Gert.

Ultimul om din lume pe care s-ar fi așteptat Nikki să-l vadă sunînd la ușa ei era fostul ei soț, Miles Townshend. Părea obosit, dar zîmbi cînd ea îi făcu loc să intre în casă. Afară, parcată pe trotuar, zări o limuzină neagră cu șofer în livrea și doi bărbați în costume negre și cu ochelari de soare. Asta îi aminti lui Nikki cît de important era vizitatorul ei.

— Îmi pare rău că am apărut așa, Nikki, dar îți datoram o vizită, se justifică el după ce se așezară în sufragerie. M-a sunat Haralson, continuă el, aplecîndu-se în față, cu brațele încrucișate pe genunchi.

Ochii i se îngustară.

— Nikki, mi-a spus că are niște fotografii cu tine și cu Kane Lombard.

— Deci el era, murmură Nikki, încleștîndu-și dinții. Dar am făcut tot ce mi-a cerut așa ca nu le va publica.

— Te înșeli, spuse el cu convingere, urmărindu-i reacția. O, probabil că nu imediat, ci la un moment dat, înainte de alegeri. A pierdut simțul măsurii. Lovește în toată lumea, fără să-i mai pese. Și eu sînt printre cei vizați.

— Și tu ? îl întrebă ea, parcă nevenindu-i să creadă.

— Exact.

— Îmi pare rău. E furios pe Clay pentru că l-a dat afară. E furios pe Kane, dar și pe mine. O să ne distrugă pe toți.

— Nu-l voi lăsa să se atingă de nimeni, îi răspunse el. Crede că mă are la mînă. De fapt, știu pe cineva care-i poate veni de hac pentru totdeauna.

Ea se întoarse spre el făcînd ochii mari.

— Am fost un prost, Nikki, zise el, zîmbind cu amărăciune. Dacă aș fi recunoscut totul de la început, cine știe cum ar fi decurs acum lucrurile. Dar așa, îl voi lăsa pe Haralson să le spună el tuturor, dacă asta vrea. Nu-mi mai pasă.

Nikki păru brusc cuprinsă de îngrijorare, iar Miles izbucni în rîs, văzînd-o.

— N-am de gînd să-mi zbor creierii, o liniști el. Dacă aș face-o, cine ar mai avea grijă de micuțele noastre bufnițe pătate ?

Ea zîmbi, în ciuda neliniștii ce nu o părăsise.

— Știi, cred că e mai bine așa. N-aș putea continua tot restul vieții mele ascunzîndu-mă, riscînd să fiu mereu șantajat și pretinzînd că sînt altceva decît sînt în realitate, doar pentru că vreau să evit niște situații stînjenitoare. Fie ce-o fi.

Prietenii mei nu se vor supăra, iar dușmanilor nu le pasă. Sper, completă el, strîmbînd din nas.

Își deschise servieta sub privirea contrariată a lui Nikki. Aruncă un plic cu acte pe măsuța de cafea.

— Consideră-le un antidot împotriva șantajului. Dă-i-le lui Clay și Dumnezeu să-l ajute.

— Ce conține ? întrebă ea, luînd în mînă plicul sigilat.

— Lucruri pe care nu e nevoie să le cunoști. Spune-i lui Clay că lucrurile au fost deja demarate și că Haralson va fi arestat foarte curînd pentru adevăratele sale afaceri murdare. De fapt, n-au nimic de-a face cu politica sau cu răzbunarea personală ; s-a gîndit să împuște doi iepuri deodată cînd a aflat despre Kane că locuiește în Charleston și că îl susține pe adversarul politic al lui Clayton. Materialul de aici, arătă el spre plic, e doar pentru informarea lui Clay. El nu trebuie să facă nimic. Absolut nimic. Conține dovezi despre legătura lui Haralson cu unul dintre angajații lui Kane, descoperite de F.B.I. în cursul unei anchete care nu are nici o legătură cu problema deșeurilor, și sînt suficiente dovezi aici pentru arestarea amîndurora. Haralson va fi mult prea ocupat să se apere ca să mai poată face rău de-acum înainte. Va avea parte tocmai de ceea ce îi pregătise el lui Kane Lombard.

Miles se ridică în picioare, zîmbind, și se apropie de Nikki. Degetele lui îi mîngîiară ușor obrajii și în ochi i se citi regretul.

— Îmi pare rău că te-am făcut să suferi, Nikki.

Ea îl privi în ochi.

— Nu a fost numai vina ta, spuse ea șoptind.

Zîmbi.

— Te-am iubit, să știi. În felul meu, te voi iubi întotdeauna.

Miles își mușcă buza de jos și o privi mîhnit. Roșise ușor.

— Aș vrea...

— Nu trebuie să te simți vinovat pentru mine, Miles. Sînt îngrijorată de ce vei face de acum încolo.

— S-ar putea să trebuiască să-mi caut o nouă profesie, zise el rîzînd, dacă Haralson se va ocupa de mine.

— Nici o șansă. Oamenii te apreciază prea mult. Îți mulțumesc că ai bătut atîta drum pentru mine, spuse Nikki în timp ce-l conducea spre ieșire.

Se opri o clipă să-l privească. Era îngrijorat, dar nu lăsa să se observe.

— Toată lumea ascunde cîte ceva, nu știai ? întrebă ea.

— Ba da, dar cei mai mulți sînt destul de norocoși ca să nu li se descopere secretul niciodată, Nikki. Visele pot oricînd să devină realitate. O să rezolvăm noi cu Haralson.

— De-abia aștept, zise ea cu venin în glas.

— Și eu. Pe curînd.

Îi zîmbi pentru ultima oară și plecă la fel de tăcut și discret cum își făcuse apariția.

Nikki studie plicul stăpînită de curiozitate. Ce putea oare să aibă Miles în acele hîrtii ca să-l salveze pe Clay de Haralson ?

Jurkins intră în biroul lui Lombard pentru a doua oară în tot atîtea zile. Părea însă mai nervos ca prima oară, mai ales după ce-l zărise pe bărbatul negricios în fața patronului.

Rămase în picioare, cu spatele la ușa închisă, privindu-i pe rînd pe cei doi din birou.

— Dînsul e Cortez, făcu Kane prezentările. Și Will Jurkins.

Își strînseră mîinile. Cortez observă că palmele lui Jurkins erau umede și fierbinți. Aproape că tremura din cauza nervozității.

Se lăsă să cadă în fotoliul de lîngă Cortez.

— Da, domnule, ce doriți ? îl întrebă pe Kane.

Kane făcu semn cu capul înspre Cortez și se așeză în fotoliul din spatele biroului.

Cortez îl țintui pe Jurkins cu privirea.

— Vreau să știu cum de te-ai ales cu o notă de plată de cîteva mii de dolari la o clinică din marginea Charlestonului, și mai ales cum de-ai reușit s-o plătești în bani gheață ?

Gîfîitul lui Jurkins era mai elocvent decît orice răspuns. Tremura tot și pupilele îi erau dilatate.

— Ai plătit cîteva mii de dolari dintr-un foc, continuă Cortez, și Kane Lombard se încruntă auzindu-l.

Jurkins se gîndi în primul moment să nege, dar cei din fața sa nu păreau dispuși să înghită orice. Fusese luat pe nepregătite și pus în fața unor fapte de netăgăduit. Mai avea o singură șansă : trucul cu fetița. Se chirci brusc, cu umerii căzuți și cu capul în mîini, prefăcîndu-se că respiră și mai agitat ca pînă atunci.

— Știam eu c-o să se afle, se văicări el. N-am putut să-l refuz. Medicamentele costă atît de mult și am vrut să-i cumpăr fetiței mele și cîteva lucruri drăguțe.

Ridică o privire imploratoare înspre Kane.

— Ea e tot ce am eu mai scump pe lume. Nu mi s-a părut ceva grav cînd mi-a explicat ce să fac. Tot ce voia de la mine era să spun că o companie nu-și face treaba cum trebuie și să angajez alta în locul ei. Asta-i tot. Nu mi-a cerut niciodată să fac ceva ilegal, domnule Lombard. Doar să vă spun că C.W.C. nu-și face treaba ca lumea. Mi-a spus că eu trebuie să vă conving și să-l angajez pe Burke să-i înlocuiască. Asta-i tot, spuse Jurkins posomorît. Nu vreau ca fetița mea să moară.

Kane îi înțelese durerea, dar Cortez nu părea să fie deloc compătimitor. Se aplecă înspre el. Ochii negri ai lui Cortez îl străpungeau, amenințători.

— Fetița ta e la spitalul St. Jude, în tratament, spuse el calm. Singurele cheltuieli pe care le-ai făcut au fost cele de la clinică și cu medicamentele. Fiica ta are într-adevăr leucemie. Dar beneficiază de spitalizare gratuită, de șase luni deja. Totuși, domnule Jurkins, adăugă el aproape în șoaptă, ce-ai plătit la clinică n-a fost nota ei de plată, ci a ta. Și înțelegerea ta cu Haralson a fost că el îți va plăti drogurile, dacă îl

vei angaja pe cumnatul dumitale, Burke, în locul companiei C.W.C. pentru evacuarea deșeurilor din fabrică.

Kane se așteptase ca Jurkins să fie implicat în vreun fel sau altul în depozitarea ilegală a deșeurilor. Dar o asemenea acuzație căzu ca un trăsnet și-l făcu să tresară. Întorcîndu-se uimit spre Cortez, privirea acestuia îl îngheță și pe el.

Mîinile lui Jurkins se încleștară pe brațul fotoliului. Clipi pentru a impresiona și înghiți în sec.

— Nu-i adevărat, izbucni el. Nu, ascultați-mă... !

— Ba tu să asculți, i-o tăie Cortez.

Nu-și ridicase deloc tonul vocii și nici măcar expresia feței nu i se schimbă.

— Clinica pe care o frecventezi e un paravan pentru unul dintre cei mai renumiți regi ai drogurilor din Carolina, și este principala sursă de venituri a lui Haralson. Sînt sigur că te preocupă sănătatea fiicei tale, dar motivul pentru care ai luat bani de la Haralson ca să-ți trădezi patronul a fost satisfacerea unui viciu pe care nu-l mai puteai controla.

Jurkins sări în sus, încercînd să fugă, dar Cortez îl opri cu o mișcare fulgerătoare. Îl luă pe sus și îl trînti înapoi în fotoliu. Văzîndu-l pe Cortez aplecat deasupra lui, puternic și de neclintit, Jurkins se hotărî să salveze ce se mai putea.

— Bine. Am făcut ce mi-a spus Haralson și am luat bani pentru asta. Eu și cumnatul meu am făcut doar ce ne-a zis Haralson. Burke are acasă cinci copii de hrănit. Haralson i-a promis că-l va elibera pe cauțiune dacă e prins că aruncă deșeuri industriale în mlaștina aceea. Îmi pare rău. N-am avut încotro, gemu Jurkins. N-am avut încotro, n-am avut... !

— Vreți să telefonați la poliție, vă rog, îi spune Cortez lui Kane. Cred că e mai bine să fie de față și Procuratura și reprezentantul Departamentului Sănătății Publice și Mediului.

Kane oftă supărat, privindu-l cu milă pe cel care zăcea distrus, în fotoliul din fața lui.

— N-ai avut destule necazuri și așa, Jurkins ?

— Am avut... prea multe, șopti el, cu capul plecat. Prea multe necazuri, prea multă durere, prea multă teamă... și prea puțini bani, prea puține speranțe. N-am mai rezistat. La început, am luat atîta cocaină încît să uit că fiica mea e bolnavă. Dar apoi am început să iau din ce în ce mai mult.

Se uită la Kane.

— Doar atît mi s-a cerut, să angajez o altă companie să vă ridice gunoiul, spuse el ca și cum nu reușea să înțeleagă pentru ce făcea atîta scandal. Și Burke l-a aruncat în groapa unde i se spusese să-l arunce. Ce-i așa de rău în asta ? Doar nu l-a pus în curtea cuiva. E doar o baltă acolo, și n-a făcut rău nimănui. Nu înțeleg de ce se agită toată lumea pentru atît. Nu locuiește nimeni acolo. E doar o mlaștină oarecare.

Kane și Cortez se uitară unul la altul. Era prea tîrziu ca să mai încerce să-i explice bietului om. N-ar fi priceput nimic.

Urmă o scurtă întîlnire cu poliția și cu autoritățile responsabile cu protecția mediului, în urma căreia multe dintre neclarități fură lămurite. Jurkins fu arestat și, după plecarea tuturor, Kane îi ceru lui Gert să-i trimită cafea pentru el și Cortez. Între timp, încerca să găsească cele mai potrivite cuvinte pentru a-i mulțumi.

— Mi-am făcut doar datoria, nimic mai mult, spuse Cortez, zîmbind leneș. Cîteodată, totuși, nu-mi face prea mare plăcere. Fetița lui Jurkins va suferi cel mai mult.

— Nu, nu va suferi, promise Kane. O să am grijă de asta. Jurkins va fi trimis la o cură de dezintoxicare și poate nu va primi o condamnare prea grea.

Dădu dezaprobator din cap.

— Seamănă cu mulți dintre cei crescuți aici, la țară. Își aruncă gunoiul, conservele goale sau uleiul folosit în fundul curții, sau le îngroapă și nici măcar nu le trece prin cap că există ceva care se cheamă pînză freatică. Le va lua mult timp pînă să priceapă cît de rău pot face în felul acesta. Chiar și numai unei mlaștini.

Oftă.

— El și Burke sînt totuși doar niște pioni. Adevăratul vinovat este Haralson.

— Cam așa ceva. Și și-a atîrnat singur funia de gît.

Cortez își termină cafeaua și se ridică în picioare.

— Îmi pare bine că s-a rezolvat.

— Nu încă. Dar poate că de-acum încolo.

Dădu mîna cu Cortez și se încruntă, nedumerit.

— Cum ați reușit să-l depistați pe Jurkins ?

— Chiar Haralson a fost cel care ni l-a indicat în prima fază, sperînd să mă folosesc de el ca să vă îngrop sub o avalanșă de acuzații de poluare. O să aflați cît de curînd din presă, așa că n-o să vă divulg nici un secret dacă vă spun că sîntem pe urmele lui Haralson de mai multe luni. Avea afaceri mai importante prin zonă decît să se răzbune pe dumneavoastră pentru socoteli mai vechi sau chiar să-l ajute pe Seymour să fie reales în Cameră. El aproviziona clinica de unde își procura Jurkins praful. Iar clinica reprezenta numai o parte din sursele sale de cîștig și, totodată, locul unde l-a întîlnit prima oară pe Jurkins. I-a fost destul de ușor să tragă sforile și să-l trimită să candideze pentru o slujbă la compania dumneavoastră. Avea recomandări bune și era un om foarte potrivit pentru acest post — pe vremuri. Înainte să devină dependent de droguri.

Zîmbi cu subînțeles.

— Presupun că cel pe care l-a înlocuit Jurkins n-a plecat pe neașteptate. Așa, deodată.

— De fapt, a plecat din motive personale, își aminti Kane. Și, într-adevăr, pe neașteptate.

Cortez se mulțumi să dea din cap, fără să mai facă alte comentarii.

— Treceam într-o zi cu mașina prin fața clădirii în care e biroul lui Clayton Seymour, povesti Kane. L-am văzut pe Haralson urcînd în mașina lui. Și m-am întrebat cum de poate un director de campanie electorală să-și cumpere un B.M.W. nou. Eu am un Lincoln de doi ani, adăugă Kane

zîmbind. Situația economică nu prea e strălucită în ultima vreme.

— Mie-mi spuneți ? Haralson își asigură un stil de viață luxos din vînzarea de droguri, îi explică Cortez. L-am lăsat să creadă că mă aflu într-o vacanță prelungită. Nu știam ce pune la cale, dar speram să dau de un fir care să ducă la clinica aceea. Și l-am găsit.

— Din fericire pentru mine. Ce se va întîmpla acum ?

Cortez ridică din umeri.

— L-am arestat pe Haralson pentru trafic de droguri și acum mă întorc la treburile mele din Washington.

Își coborî vocea.

— Mi se pare că v-am spus deja că, oficial, eu n-am ce căuta aici.

Înainte de a ieși pe ușă, Cortez se mai întoarse o dată :

— Vă urez să aveți noroc cu presa. Sper că vă vor acorda pentru reabilitare tot atîta spațiu cît au făcut-o atunci cînd se credea că sînteți personajul negativ.

— Glumiți ? întrebă Kane cu cinism. Își vor cere scuze în pagina a treia. Dar vor fi atacați pe prima pagină în ziarul familiei mele.

Zîmbi nostalgic.

— Sînt unele momente, nu uitați, cînd îmi pare bine că tatăl meu este proprietarul unui ziar de scandal.

Derrie se afla într-unul din birourile de la sediul electoral al lui Sam Hewett, cînd o zări pe Nikki intrînd pe ușă.

— Un spion, un spion, strigă Derrie, prefăcîndu-se scandalizată, și arătînd cu degetul spre noua venită.

— Ei, ia nu mai striga atîta, spuse Nikki cu căldură în glas. Îți propun, ca de la un agent electoral la altul, să uităm tot ce-a fost urît între noi. Alegătorii îl vor alege pe cel mai bun.

— Vai, dar vă mulțumesc, intră și Sam Hewett în joc cu o plecăciune reverențioasă adresată lui Nikki.

Cei prezenți în încăpere chicotiră amuzați de expresia de pe chipul ei, după care se prefăcură preocupați de munca lor.

— Încă n-ați cîștigat, domnule Hewett, îi aminti Nikki, zîmbind.

Dădu mîna cu adversarul fratelui ei.

— Dar trebuie să recunosc că e o plăcere să luptăm cu dumneavoastră. Sînteți un jucător cinstit. Nici o lovitură sub centură.

— Aș dori să pot spune același lucru și despre fratele dumneavoastră. Dar nu pot uita cum l-a urmărit în presă pe fratele lui Norman Lombard. Norman este directorul meu în campanie, după cum bine știți, și e un om valoros. Ca de altfel și Kane.

Nikki dădu aprobator din cap.

— Vă promit cu mîna pe inimă că a fost ultima lovitură necinstită.

— Sper să fie așa.

— Vă puteți lipsi de Derrie pe timpul prînzului ? întrebă Nikki. Trebuie să vorbesc neapărat cu ea.

— Bineînțeles. Puteți pleca.

— Mulțumesc.

Nikki așteptă pînă ce ea și Derrie ajunseră în stradă.

— Ne-a ajutat Miles, spuse ea surescitată. A descoperit niște lucruri dubioase în legătură cu Haralson și ni le-a adus.

Derrie se opri din mers și zîmbi încîntată.

— Despre ce e vorba ?

— Nu știu. Niște hîrtii. I le-am dat lui Clay acum zece minute. Cum s-a uitat peste ele, a și țîșnit afară din birou.

— Îmi pare bine pentru el. Sper că-l va pune pe Haralson la zid.

— Spune-mi și mie ce se întîmplă ?

— Nu știu nici eu ceva sigur, în afară de faptul că acest domn Haralson i-a cam supărat pe mulți. Norman Lombard a primit un telefon — cred că de la fratele său — și a ieșit și el în grabă, zîmbind cu gura pînă la urechi. Nu știu ce se

întîmplă, dar e clar că noi sîntem ultimii care află. Niște ciuperci. Asta sîntem.

— De ce ? întrebă Derrie curioasă.

— Pentru că ne țin la întuneric și ne hrănesc cu...

— ...nu-i nevoie s-o spui !

Nikki o luă de braț pe Derrie, rîzînd.

— Hai să mîncăm ceva. Și aș vrea să iei cina cu noi la sfîrșitul săptămînii.

Clayton încercă să dea de Nikki la telefon. Dar acesta suna la nesfîrșit și nimeni nu răspundea. Puse jos receptorul, evident tulburat. Tocmai îi telefonase Kane ca să-i spună că fotografia pe care i-o dăduse urma să fie publicată și să apară pe la amiază.

Clayton nu voia ca Nikki să vadă ziarul înainte ca el să o prevină. Șocul ar fi putut să-i facă rău atît ei cît și copilului.

Copilul... Un zîmbet îi apăru pe buze la gîndul că Nikki va fi o mamă desăvîrșită. Dacă ea îl iubea pe Lombard, probabil că va trebui pînă la urmă să se străduiască și el să fie mai amabil cu Kane. N-ar fi recunoscut pentru nimic în lume că găsea ceva de admirat la Kane Lombard.

OPTSPREZECE

Prima pagină a ziarului al cărui proprietar era Lombard părea cît se poate de șocantă : un bărbat și o femeie, în mod evident îndrăgostiți unul de celălalt, făceau dragoste pe plajă, vizibil însă în fotografie doar de la talie în sus. Titlul scris cu litere de-o șchioapă era chiar și mai șocant : „ROMEO ȘI JULIETA ÎN VERSIUNE MODERNĂ — CÎND DRAGOSTEA UNEȘTE DOI ADVERSARI".

Tînăra femeie care nu putea să-și dezlipească privirea de pe ziar se făcu deodată albă ca varul. Însoțitoarea ei încerca din răsputeri să o smulgă din acel loc, în clipa în care una din femeile care stăteau la coadă făcu legătura între femeia palidă care tocmai ieșea din magazin și cea de pe coperta ziarului.

— A publicat-o ! gemu Nikki. Haralson a publicat-o, ai văzut ? Doamne Dumnezeule... !

— Nikki, era ziarul lui Lombard, o lămuri Derrie jenată, în timp ce o ajuta să intre în mașină. E „Weekly Voice", ziarul tatălui lui Kane.

— Doamne, cum a putut ! Îl urăsc ! murmură Nikki plîngînd de furie. Îl urăsc ! Cum a putut să ne facă una ca asta mie și lui Clay ?

— Liniștește-te, Nikki ! spuse Derrie mîngîietor. O să-ți facă rău. Te duc eu acasă. Se vor rezolva toate, trebuie doar să nu mai plîngi.

— Nu pot. Vreau să mă duci la fabrica lui Kane Lombard ! Nu vreau să mă întorc acasă plîngînd. Vreau să-i sparg mutra pentru ce mi-a făcut !

— Nu, nu te las, îi spuse Derrie continuînd să meargă în direcția cartierului în care locuiau Nikki și Clay, fără să ia în seamă protestele furioase care nu se mai opreau.

„Slavă Domnului, Clay e acasă !" își spuse Derrie în timp ce intra pe poartă.

Clayton apăru în prag în vreme ce ea făcea semne disperate să se apropie mai repede. Alergă să o ajute să intre în casă.

— Mă duc să fac o cafea, spuse Derrie lăsînd-o pe Nikki în grija lui Clayton.

— Animalul... Mitocanul... Porc mizerabil... reuși să spună Nikki printre sughițuri de plîns. Ai văzut ? A publicat în ziarul lui taică-său chestia aia... fotografia aia dezgustătoare ! E mînă în mînă cu Haralson, am știut eu de la început... !

— Liniștește-te, Nikki, îi spuse Clay trăgînd-o la pieptul său. Liniștește-te și ascultă cu atenție ce-ți spun : am vrut să-l concediez pe Haralson și mi-a pus în față fotografia asta.

— Poftim ?

— Da, ai auzit bine. A încercat să mă șantajeze, zîmbi el ironic. Numai că eu nu permit nimănui să mă șantajeze, așa că i-am dat fotografia lui Kane Lombard.

Ea îl privi lung, cu inima sfîșiată de durere. Deci propriul ei frate o abandonase complet în ghearele celui mai mare dușman al ei.

— Am pus cap la cap ceea ce știa fiecare din noi despre Haralson. Apoi eu i-am explicat că ar merita să-l rup în bătaie pentru ce ți-a făcut. Atunci mi-a explicat el cum stau lucrurile. Se pare că trebuie să vă căsătoriți foarte repede pentru că tu ești însărcinată.

Din bucătărie se auzi un trosnet uriaș de farfurii și căni sparte. Derrie scăpase din mînă tava pe podeaua de scînduri lăcuite.

— Spor la curățat cioburile ! îi strigă Clayton.

Dar Derrie apăruse deja în spatele ușii uitîndu-se la Nikki și parcă nevenindu-i să creadă. Apoi făcu stînga-mprejur spre bucătărie, zîmbind cu gura pînă la urechi.

Clayton se întoarse spre sora lui :

— Două lucruri vreau să știu, Nikki : dacă ești însărcinată și dacă ai de gînd să te măriți cu Kane Lombard.

— Nu sînt însărcinată, minți Nikki roșindu-se pînă-n vîrful urechilor.

— El spune că te iubește, adăugă Clayton.

Fața ei se lumină brusc :

— Chiar așa ?

Apoi se întunecă din nou :

— Minte ! Nu mă iubește, altfel cum ar fi putut să-l lase pe ticălosul de taică-său să publice fotografia aia îngrozitoare ca s-o vadă toată lumea ? Dacă ai fi văzut tu cum se uitau oamenii la mine ca la o tîrfă !

— Dar noi știm că tu nu ești o tîrfă. Să știi însă că n-ai nici o șansă să scapi de Kane dacă ești însărcinată. Se pare că se gîndește serios la viitorul dinastiei.

— Și-a pierdut fiul, spuse ea uitîndu-se cu atenție la o scamă de pe mînă.

— Știu. Mi-a spus. Dar nu pentru asta vrea să se însoare cu tine, dacă e să judeci după felul cum arată, cum vorbește despre tine.

— N-aș vrea să crezi că relația mea cu Kane, despre care tu nu știai, a fost premeditată.

— Nu cred că a fost premeditată.

— Știu că trebuia să-ți fi spus mai demult, dar nici eu nu înțelegeam exact ce se întîmplă. Eram sigură că cineva complotează împotriva lui Kane. Știam că el n-ar fi acceptat niciodată să polueze mlaștina. Și mai știam că orice ți-aș fi spus, tu nu m-ai fi crezut.

— Ai dreptate, spuse Clayton cu înțelegere. Nu te-aș fi crezut.

— Dar acum mă crezi, spuse zîmbind și strîngîndu-i cu putere mîna.

Oricît de deosebiți ar fi fost, el era fratele ei pe care îl iubea.

Îi răspunse și el cu aceeași strîngere de mînă.

— Știai că documentele pe care Miles ți le-a lăsat pentru mine sînt cît se poate de folositoare ? Sînt rezultatele unor investigații și conțin chiar mai multe probe decît e nevoie ca Haralson să fie arestat.

— Ce fel de probe ? întrebă ea.

— Sînt strict confidențiale și n-am voie să ți le dezvălui nici măcar ție.

Îi zîmbi apoi cu subînțeles lui Nikki.

— Kane le cunoaște. Sînt sigur că s-a gîndit să te caute după ce apare ziarul. Nikki își mîngîie pîntecele strîmbînd din nas :

— Sărmanul meu bebeluș, cu o brută mizerabilă și lipsită de sentimente pe post de tată... ! Să publice el o asemenea fotografie... într-un ziar ! spuse înroșindu-se de furie și de data asta, ca de altfel de fiecare dată cînd își amintea. Cum a putut ?!

— Era singura posibilitate de a-l împiedica pe Haralson să se răzbune publicînd-o într-un ziar mai puțin îngăduitor, spuse Clayton ignorîndu-i protestele. Eu totuși aș zice să vă anunțați logodna cît mai repede, adăugă el ca să o tachineze.

— Nu mai e nevoie, spuse Derrie în timp ce intra cu o nouă tavă încărcată cu farfurioare și ceșcuțe și cu un ibric de cafea. Tocmai l-am zărit în ziarul lăsat de doamna D. pe masă.

— Nu pot să cred ! Nici chiar așa ! strigă Nikki înfuriată.

Derrie izbucni în rîs :

— Ei uite că a făcut-o. Și doamna D. cred că e pe punctul să facă un atac de apoplexie că nu i-ai spus înainte să pu-

blici anunțul. Dacă ai fi fost acasă cînd a venit ea, bănuiesc că-ți făcea capul calendar.

Nikki le aruncă amîndurora o privire supărată.

— Oricum, puțin îmi pasă de ce scrie în ziar. Eu nu mă mărit cu el.

Amîndoi își îndreptară instantaneu privirile spre pîntecele ei. Instinctiv, ea și-l acoperi protector cu mîinile.

— Nu mă mărit, repetă ea.

— Bea-ți cafeaua, îl invită Derrie pe Clayton punîndu-i ceașca în mînă.

— Da, n-ar fi rău.

— Vreau și eu o gură, ceru Nikki.

Derrie îi întinse, zîmbind, un pahar cu lapte.

— Nu pot să sufăr laptele !

— Da, dar cu el cresc copiii mari și sănătoși, spuse Derrie duios.

— Deci din cauza lor ai scăpat tu tava pe jos !

— Da. Trăgeam și eu cu urechea, mărturisi Derrie. De la el am învățat, spuse arătîndu-l cu capul pe Clayton. Întotdeauna trage cu urechea pe la ușile sălilor de conferință.

— Nu-i adevărat, spuse el înfuriat.

— Altfel cum crezi că știa ce legi să susțină în timpul sesiunii parlamentare ?

— Eu studiam amănunțit toate problemele și mă hotăram singur, încercă el să-i amintească.

— Sigur, după ce ți le explicam eu. Dumnezeu știe cîte gafe ai fi făcut dacă nu eram eu, îi spuse ea lustruindu-și unghiile de mîneca rochiei și apoi privindu-le cu atenție.

El vru să-i răspundă, dar se opri și dădu din umeri.

— Bine, n-o să mai fac alte greșeli. De ce nu te întorci să-mi conduci tu campania ?

— Aș putea să o conduc eu.

— Tu ești însărcinată.

— Și ce-i cu asta ?

— Sam n-o să mi-o ierte niciodată dacă îl părăsesc în al unsprezecelea ceas, îi spuse Derrie. Deci pînă la alegeri nu putem rămîne decît prieteni.

El își înălță sprîncenele și-i surîse :

— Numai prieteni ?

Ea începu să rîdă :

— Ei bine, orice e posibil, spuse apoi cu seriozitate.

Telefonul începu să sune și Nikki întinse mîna să răspundă. Era un binevoitor. Puse receptorul jos. Peste cîteva clipe telefonul începu din nou să sune. După încă zece minute se părea că toată lumea din Charleston și din Carolina de Nord o zărise într-un ziar sau altul și voia să comenteze la telefon povestea lui Romeo și a Julietei. Cînd, la sfîrșitul zilei, telefonul sună din nou, Nikki ajunsese la capătul răbdării si nu se afla tocmai în dispoziția necesară de a vorbi cu Kane, plin de sine la celălalt capăt al firului.

— Tu ! strigă ea. Ascultă aici, șarpe veninos ce ești... !

— La ce oră vrei să ne căsătorim mîine ? Ar fi fost foarte bine la ora unu, însă dacă nu-ți convine putem schimba la altă oră.

— Ce-ai zice de alt secol ? Să știi că nu mă mărit cu tine !

Urmă o pauză.

— Tatălui meu i-ar conveni foarte mult.

— Pardon ?

— A dat deja la cules un titlu bombă pentru ziarul lui. Vrei să-l auzi ? Începu să citească : „Mama copilului lui Romeo refuză căsătoria cu nefericitul tată".

— O, Doamne !

— Trist, nu-i așa ? Sînt sigur că oamenii te vor suna și te vor acosta pe stradă, să-ți spună cît de lipsită de suflet ești.

— Kane, cum ai putut să faci așa ceva ?

— În fond și tu m-ai ajutat, îi aminti el. Ba chiar ai remarcat că a fost foarte plăcut... Mă întreb cum ar arăta un asemenea titlu pe prima pagină ?

— Șantajistule !

— Am făcut singurul lucru care se putea face, să știi că n-am avut încotro, schimbă el brusc tonul discuției, vocea devenindu-i caldă și liniștită. Haralson avea de gînd să publice fotografia aceea.

— Presupun c-ar fi făcut-o.

— În felul ăsta, i-am tăiat craca de sub picioare. Acum, fotografiile pe care le deține nu mai au nici o valoare. Nu mai poate șoca sau umili pe nimeni cu ele. Și, fiindcă veni vorba de el, află că e pe cale să devină locatarul închisorii regionale datorită unor acuzații de trafic ilicit cu substanțe prohibite. Sînt sigur că-și va angaja un avocat bun care să pledeze pentru eliberarea sa pe cauțiune la prima audiere. Nu cred să aibă vreo șansă, fie vorba-ntre noi. Apropo de noi, eu și cu tine mai avem ceva de aranjat.

— Nu așa ar fi trebuit să se întîmple, îi atrase Nikki atenția.

— Probabil că nu, o aprobă el. E-n regulă. O s-o facem cum trebuie. Cum scrie-n carte, draga mea.

— Cum scrie unde ? Kane ? Kane !

Dar la celălalt capăt al firului nu mai era nimeni. Nikki privi lung în receptor.

— Ești un om insuportabil și n-am de gînd să mă mărit cu tine.

— Ba pot să pariez că o vei face, zise Clayton. Bea-ți laptele.

John Haralson terminase de băut al treilea pahar de whisky. Auzi cum se deschide ușa camerei sale de motel, dar nu realiză acest lucru decît cînd îl zări pe Cortez stînd lîngă un individ în uniformă.

— Cortez ! îl salută Haralson. Ia un pahar !

— Nu, mulțumesc. Va trebui să mă însoțești.

El clipi.

— De ce ? întrebă cu un zîmbet plăcut.

— Avem o listă cam lungă.

Cortez îi citi mandatul.

— Începe cu încălcarea legii substanțelor prohibite, intrarea în posesiunea lor pentru a le distribui, încercare de extorcare de bani, mită... restul poți să-l citești și singur. Și arătă mandatul.

Haralson îl luă și îl parcurse repede, încruntîndu-se. Se ridică în picioare nehotărît.

— Mă arestezi ?

— Nu eu, el. Ești arestat chiar acum pentru încălcarea legilor statului Carolina de Sud. Vei fi dat în urmărire penală pentru trafic de droguri ceva mai tîrziu. Sînt niște formalități... extrădare și altele.

— Dar tu ești în vacanță.

Cortez zîmbi rece.

— Nu mi-am mai luat concediu de cînd am pus la punct prima întîlnire cu tine la sediul F.B.I., cînd încercai să obții unele informații cu caracter secret, veni calmă replica. Apropo, ar fi cazul să-ți iei chestia asta.

Și dădu omului uluit moneda de aur de doi dolari și jumătate.

— Dar ai cumpărat-o. Te obseda.

Cortez zîmbi ușor.

— Eu nu am obsesii. Nici măcar în privința monedelor.

— Dintre toate chestiile făcute clandestin, mormăi Haralson.

— Tu ai scris cartea despre astea.

Cortez își puse ochelarii de soare.

— Acum e al tău, îi spuse polițistului. Să-l ai în vedere pentru noi. Oricum, ținem legătura.

Haralson strigă după el :

— Aici nu e jurisdicția ta și nu intru în domeniul tău. Tu lucrezi la F.B.I.

Cortez se întoarse amuzat spre el :

— Oare ?

Apoi părăsi încăperea fără să mai adauge nimic altceva.

În aceeași seară, ușa de la intrare a locuinței familiei Seymour se deschise pentru a-l lăsa să intre pe Kane Lombard, cu brațele pline de cadouri. Acesta trecu pe lîngă Clayton,

intră în camera de zi și își descărcă povara pe canapeaua pe care se afla Nikki, mută de uimire.

— Trandafiri, zise musafirul, indicînd cele trei buchete, fiecare de altă culoare, ciocolată, compact-discuri cu muzică romantică și un player ca să le poți asculta, două cărți de poezie și o sticluță cu cel mai bun parfum. Chanel, bineînțeles, adăugă el zîmbind.

Nikki îl privi cu gura căscată, nevenindu-i să creadă.

— Dar... ce înseamnă toate acestea ?

— Ustensilele de petit, îi explică el.

Se așeză lîngă ea, fără să-l ia în seamă pe Clayton.

— Am și un inel undeva prin buzunare. E un inel de logodnă, bineînțeles, și-l poți schimba dacă nu-ți place. Va trebui oricum să vii cu mine să alegem orchestra pentru nuntă.

— Dar n-am spus că mă mărit cu tine, se împotrivi ea.

— Te cred c-o să te măriți cu mine, zise el, extrăgînd din buzunarul vestei o cutiuță de catifea.

— Urăsc diamantele, încercă Nikki încă o dată să-i taie vorba lui Kane.

— Și eu. Tocmai de aceea ți-am cumpărat un smarald. Vei primi și brățara, colierul și cerceii cu care se potrivește.

Smaraldul era de o frumusețe incredibilă. Nu era unul obișnuit, ci oval și cu fațete tăiate drept, ca la un diamant, iar transparența era desăvîrșită. Nikki se uită la el ca în transă. Probabil că era o piatră de cel puțin două carate.

Își ridică privirea, ochii strălucindu-i de încîntare.

— Nu aștepta niciodată de la mine ceea ce se obișnuiește, zise Kane cu blîndețe în glas. Nu sînt tipul convențional.

Nikki îi privi îndelung fața largă, leonină, citind pe ea dureri și bucurii cît pentru o viață întreagă. Mîna ei se ridică încetișor, să-l mîngîie, să-i parcurgă astfel trăsăturile. Îl iubea totuși atît de mult.

— Primește să fii soția mea, îi șopti el.

Întîlnindu-i privirea citi în ochii lui o adorație pe care n-o mai ascundea în fața ei. Zîmbi ușor.

— O, bineînțeles că voi fi soția ta, zise ea cu voce gîtuită de emoție.

Kane zîmbi fericit, ținînd palma ei lipită de obrazul lui. Își țuguie buzele a regret.

— Sînt sigur că tatăl meu va suporta cu greu această știre. Cîștigă o noră, dar pierde un titlu nemaipomenit pentru prima pagină a ziarului său.

— Lasă că își poate găsi unul la fel de bun.

Își ascunse fața la pieptul lui.

— De exemplu, arestarea lui Haralson e o ocazie foarte bună.

Curînd după aceea, John Haralson fu extrădat autorităților federale pentru trafic de droguri, și trimis la închisoare de un procuror federal cu privirea tăioasă și rece, care îi părea foarte cunoscut.

Miles Townshend nu mai așteptă să se răzbune Haralson pe el. Făcu publice, printr-o șocantă declarație, înclinațiile sale sexuale. Știrea deveni cap de afiș în două ziare importante și în emisiunile de știri ale cîtorva posturi de televiziune, pentru vreo două zile, fără să creeze totuși un scandal de proporții. Nimeni nu-i ceru demisia. De fapt, candidatul la președinție din partea Partidului Democrat îl elogie pentru onestitatea și curajul său și promise că îl va menține pe postul de Secretar de Interne în caz de victorie în alegeri. După care, Miles ținu cuvîntări în favoarea respectivului candidat, lucru care îi aduse acestuia o deosebită popularitate în rîndul comunității homosexualilor.

Fiica lui Will Jurkins se bucură în continuare de spitalizare gratuită. Iar tatăl ei, cu ajutorul financiar al lui Kane Lombard, urmă un tratament de dezintoxicare. După care, datorită ajutorului dat anchetei împotriva lui Haralson, scăpă de condamnarea la închisoare. Cumnatul său primi o amendă substanțială și scăpă și el ca prin urechile acului de o condamnare. Se mută într-un stat vecin și începu o nouă afacere în domeniul depozitării deșeurilor.

Kane Lombard fu absolvit de orice acuzație, dar primi la rîndul său o amendă destul de importantă.

Mai rămăsese o săptămînă pînă la alegerile parlamentare și prezidențiale. Nikki era ocupată pînă peste cap cu invitațiile la nuntă, organizînd cu febrilitate în același timp și asigurarea transportului la secțiile de votare a simpatizanților lui Clayton, vorbind la telefon și scriind adresele pe plicuri. Își petrecuse noaptea dinainte împreună cu Kane la reședința acestuia de pe malul oceanului. Acum se aflau în casa familiei Seymour din Charleston, în fața celui de-al doilea rînd de cafele. El își răsfoia actele conținînd contracte ale fabricii, într-un capăt al canapelei, în vreme ce ea completa invitațiile la celălalt capăt.

— E foarte bine așa, zise ea în receptor. Și ne va face plăcere să facem publică contribuția dumneavoastră esențială la desfășurarea alegerilor prin oferta de a transporta voluntar alegătorii la urne. Da, e foarte frumos din partea dumneavoastră. Nu, vrem doar ca oamenii să voteze în număr cît mai mare. Nu va exista nici o încercare de a constrînge să voteze pentru fratele meu doar pentru că le asigurăm transportul. Dorim doar o participare fără precedent. Și dumneavoastră? Cu atît mai bine. Vă mulțumesc încă o dată pentru ajutor, vă voi contacta din nou cît de curînd. Da.

Închise telefonul cu mintea mai mult la adresele invitaților decît la strategiile de manipulare a electoratului.

— Pînă una-alta, ajunge cu treaba asta, zise ea, consultîndu-și agenda. Mai am o cuvîntare de ținut la Clubul Artelor mîine dimineață și o întîlnire cu Liga Femeilor după masă. După care voi participa joi la inaugurarea unui restaurant.

Se încruntă.

— Sper că mai încap în taiorul roz.

— Cumpără-ți unul nou, îi sugeră Kane.

Se uită la ea zîmbind în sinea sa. Era un izvor nesecat de energie chiar și în starea de acum. O adora pe Nikki.

Ea îi simți privirea și-și ridică ochii. Străluceau.

— Sînt la ultima sută de invitații. Ce bine ar fi fost totuși că coordonăm nunta cu alegerile, se gîndi ea cu voce tare. Ne-ar fi dat o popularitate atît de mare în alegeri...

— Nici nu te gîndi la așa ceva. Doar e candidatul tău și nu al meu, o tachină el, aruncînd contractul pe pat și ridicîndu-se în picioare în fața ei.

— Asigur transportul, pentru simpatizanții tuturor candidaților, nu numai pentru cei ai lui Clayton. E o inițiativă politică unilaterală din care va avea de cîștigat și candidatul tău, nu numai al meu, adăugă ea cu un aer de superioritate. Și apoi, candidatul meu este viitorul tău cumnat.

Se aplecă deasupra ei, cu ochii strălucind posesivi și iubitori.

— Ți-am spus azi-dimineață că te iubesc ?

Ea rîse încîntată.

— Mi-o spui tot timpul în ultima vreme. Dar n-o să-mi displacă dacă mai spui de cîteva ori.

— Spune-mi și tu.

— Îți spun, de fiecare dată cînd mă uit la tine. Sărută-mă, nebunule !

Își încolăci brațele în jurul gîtului lui și-l trase în jos pe canapea, într-o învălmășeală de mîini și de picioare, însoțită de rîsete.

Pe cînd el încerca să evite măsuța de cafea și ceștile de pe ea, se auzi cineva tușind în dreptul ușii.

Se uitară într-acolo. Clayton îi privea din prag, cu o expresie gravă afișată pe chip.

— Nu vreți să-ncetați odată ? întrebă el jumătate în glumă, jumătate în serios. Pentru Dumnezeu, de-abia am terminat micul dejun !

Schimbară priviri pline de compătimire între ei.

— Ești sigură că e fratele tău ? întrebă Kane.

— Trebuie să-l acceptăm așa cum e, murmură ea cu buzele lipite de ale lui. Altfel ne va strica tot cheful după cîte am făcut pentru el în campania asta. Trebuie că l-a supărat ceva.

Clayton consideră ultimele cuvinte ale lui Nikki ca pe o invitație. Se îndreptă spre măsuța de cafea, dădu la o parte ceștile și invitațiile și contractul și se așeză, împreunîndu-și mîinile pe genunchi, făcîndu-se că nu ia în seamă modul mai degrabă intim în care erau încolăciți cei doi în fața lui.

— Într-adevăr, m-a supărat ceva. Derrie a început să facă din nou agitație în jurul Ligii Speciilor pe Cale de Dispariție și alegerile au loc săptămîna viitoare. Uite care e problema. Nikki, trebuie să scap de necazul ăsta cu bufnițele pătate înainte ca oamenii să meargă la urne. Mă asculți ?... Nikki, n-ai putea să încetezi să-l mai ciupești pe logodnicul tău, ca să poți auzi ce-ți spun ? E vorba de ceva serios.

— Parcă ce fac eu e mai puțin serios, chicoti Nikki. Dar dacă insiști atît, suspină ea. Îl făcu pe Kane să stea în capul oaselor, se ghemui la el în brațe, dar îi acordă fratelui ei întreaga atenție, dînd dovadă de o diplomație în mișcări care îi făcu pe amîndoi să zîmbească.

— După ce se termină campania, va trebui să facem ceva în legătură cu Derrie, reluă Clayton discuția.

Nikki își așeză mîna pe pîntece și se uită cu căldură la cei mai importanți bărbați din viața ei.

— Mi-e teamă că va trebui să-ți rezolvi singur problema asta, frate dragă.

Se lipi mai strîns de Kane și-l simți îmbrățișînd-o cu un suspin de mulțumire.

— Și sper că ai observat că am lucruri mai importante de făcut decît să ascult de chemarea datoriei față de tine.

Clayton se uită la ea nedumerit.

— Te referi la campania electorală ?

— Nu, mă refer la faptul că sînt pe cale să-ți asigur încă un vot. Adevărul e, adăugă ea parcă puțin rușinată, că n-o să-ți mai fiu de mare ajutor după ce voi pune la punct aceste

ultime amănunte organizatorice. Știi, continuă ea, aruncîndu-i lui Kane o privire preocupată, am fost azi-dimineață la doctor să asculte pulsul copilului.

— S-a întîmplat ceva ? sări Kane ca ars. Nu mi-ai spus că ai fost la doctor !

— Am vrut să vă fac o surpriză. Nu s-a întîmplat nimic, zise ea exasperată de privirile speriate ale celor doi bărbați. Doar că lucrurile sînt puțin mai complicate decît ne așteptam.

— Cum adică, complicate ? întrebă Kane neliniștit.

Nikki se ghemui în brațele lui, cu un oftat de iubire.

— Păi, a auzit două inimi în loc de una.

— Două... începu Kane.

— ...inimi, îl completă Clayton.

Bărbații schimbară între ei priviri pline de înțeles. Kane părea foarte mîndru de isprava lui.

— Gemeni ! izbucni Kane, cu fața strălucindu-i de bucurie.

Nikki rîse.

— Da, gemeni. Ce spui de asemenea devotament față de familie, frățiorul meu drag, adăugă ea zîmbindu-i lui Clayton în timp ce își rezema obrazul de pieptul lui Kane. Deci nu-ți mai aduc doar un nou alegător, ci doi.

De aceeași autoare, în Editura RAO a mai apărut :

ESCAPADA (Escapade)

Amanda Todd, moștenitoarea unui ziar falimentar, încearcă să-l convingă pe principalul acționar, chipeșul milionar Joshua Lawson, că ziarul poate fi salvat. În decorul romantic al unei insule din Marea Caraibelor, ea încearcă să-și seducă adversarul. Dar în joc nu intră Josh, ci fratele acestuia, iar Amanda devine pionul principal într-o competiție ce va naște dușmănii și pasiuni mistuitoare.

Vor mai apărea :

TRUE COLORS
DIAMOND SPUR
FIREBRAND

LOVE STORY

După miezul nopţii

"– Deci sîntem în război, nu-i aşa ?
El confirmă cu o mişcare a capului.
– Fără nici o reţinere ?
– Eu aşa lupt, zise el îndesîndu-şi mîinile în buzunare.
– Mi se pare corect. Cu o condiţie însă : fără să împroşcăm cu noroi.
El ridică o sprînceană.
– Tu ştii mai bine.
Ea simţi cum o cuprinde un val de furie.
– Fără să aruncăm cu lături în ceea ce s-a întîmplat între noi, rosti ea anevoie.
El voia s-o lovească din plin. Îşi bătuse joc de el şi poate încă mai voia s-o facă.
– N-a fost decît o aventură de-o noapte, zise el."

RAO International Publishing Company

ISBN 973-9164-67-6